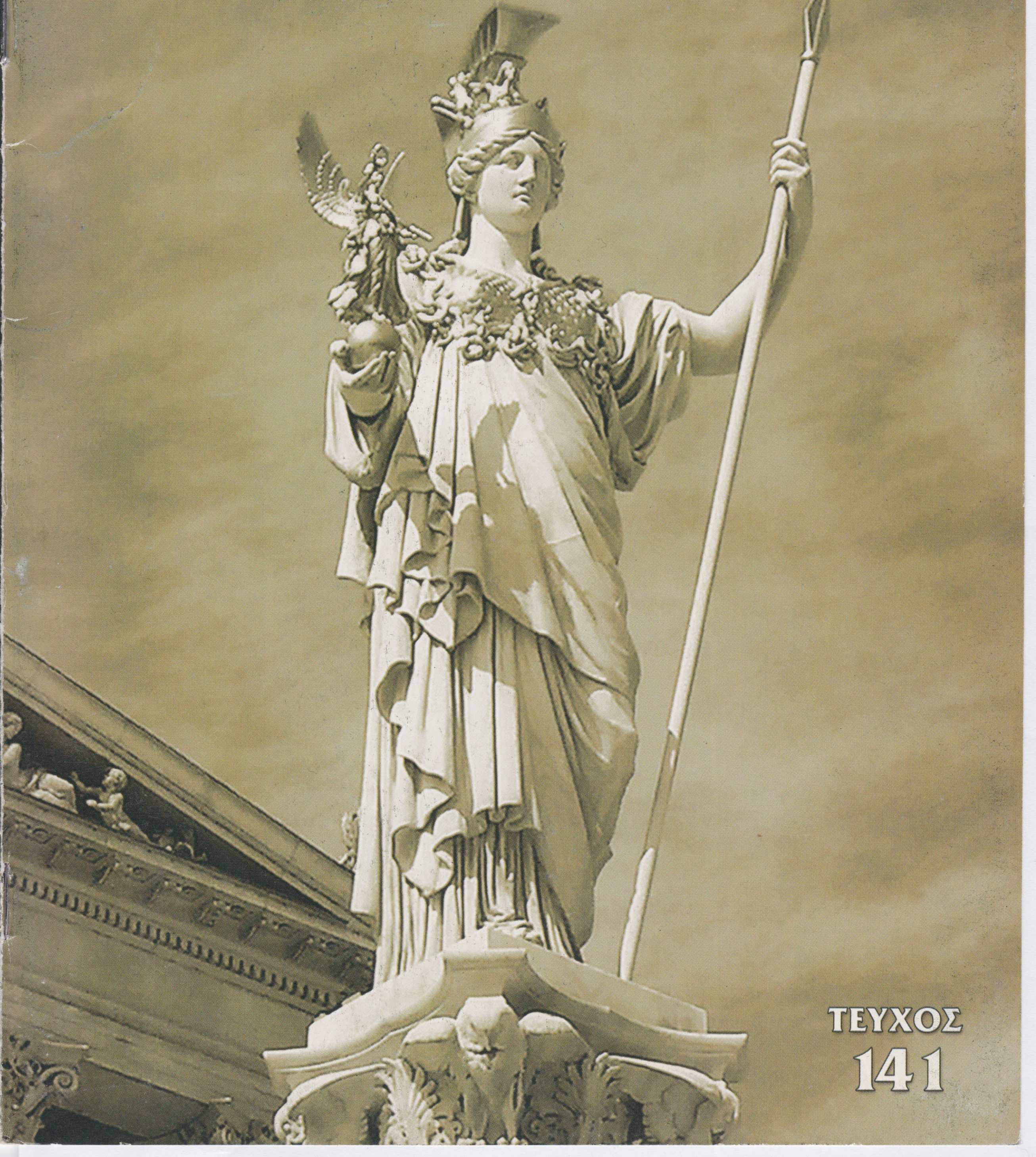
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ [ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2009] 4,00 €

ΤΕΥΧΟΣ 141

«Το όπλο μας είναι η πένα μας»

Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Κάθε δεύτερη Τετάρτη στα περίπτερα και τα πρακτορεία τύπου όλης της χώρας!

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

ΝΕΟΣ ΑΤΤΙΛΑΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα | 21 Ιανουαρίου 2009 | (αρ. φ. 659) | www.XAgr.net | 1,50 ευρώ

10 Ιανουαρίου: Συγκέντρωση συμπαράστασης στη μαχόμενη Παλαιστίνη από την "Χρυσή Αυγή" στην Πλατεία Ομονοίας

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΣΙΩΝΙΣΤΩΝ!

ΟΧΙ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ

[Αιχμές]

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΔΡΑΧΜΗ ΚΑΙ ΣΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΕΘΝΙΚΗ!

Τουρκική φρεγάτα στο Σούνιο, τουρκικό πανεπιστήμιο στην Θράκη και ελληνόφωνος ραδιόφωνο! Διαμαρτυρήσεις των Τούρκων γιατί πήγε ο αρχηγός του Ελληνικού κράτους στο Αγαθονήσι και κατά τα άλλα ελληνοτουρκική «φιλία»...

ΙΜΙΑ '96 ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

«Μέσα στους αιώνες... Μέσα στην Μεγάλη Ελλάδα των ονείρων μας»

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ – ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

www.XAgr.net

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Εθνική Αντίσταση Για τη Μακεδονία μας

ΒΑΤΟΠΕΔΙΟ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΤΟ 81% ΤΩΝ ΙΣΡΑΗΛΙΝΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΣΒΟΛΗΣ

www.XAgr.net

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΣΤΟ INTERNET

Ηλεκτρονική Εφημερίδα του Λαϊκού Συνδέσμου με περισσότερες από 3.000 επισκέψεις ημερησίως. Διαβάστε αποκλειστικές ειδήσεις και δείτε σπάνια τηλεοπτικά ντοκουμέντα από τις εκδηλώσεις μας.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Αρ. Τεύχους 141 - Απρίλιος / Μάιος 2009
www.XAgr.net / xrushaugh@gmail.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΝΕΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Διμηνιαίον Περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
Επιστολές - Συνεργασίες: Τ.Θ. 8346, Τ.Κ. 10010, ΑΘΗΝΑΙ

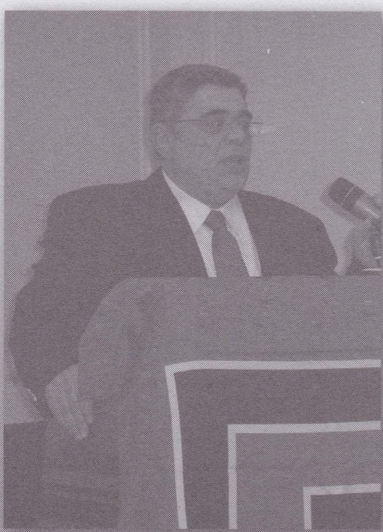
Εκδότης - Διευθυντής: Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ
Συνεργάτες: Ι. ΑΛΕΞΙΟΥ, Ι. ΒΟΥΛΔΗΣ, Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ, Ε. ΖΑΡΟΥΛΙΑ, Ε. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ, Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ, Η. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ, Σ. ΝΟΜΙΚΟΣ, Ε. ΠΑΠΠΑ, Χ. ΠΑΠΠΑΣ, Α. ΓΕΡΑΚΗΣ, Ν. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ, Ι. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΑΡΤΕΜΗΣ Μ., ΚΩΣΤΑΣ Χ.

Από τον Καρλ Μαρξ στον Καρλ Πόππερ και από τον Βλαδίμηρο Λένιν στον Τζωρτζ Σόρος

Η οικονομική κρίση, η οποία διεθνώς έχει ξεσπάσει αποτελεί ένα κρίσιμο σημείο, μία καμπή για το μέλλον του κόσμου. Ένας από τους πλέον ισχυρούς ανθρώπους της εποχής μας, που επηρεάζουν τις εξελίξεις, είναι ο Τζωρτζ Σόρος. Εβραίος μεγαλοκαπιταλιστής, ο οποίος μέσω του ιδρύματός του «Open Society», χρηματοδοτεί γνωστούς αναρχο-κομμουνιστικούς κύκλους, αλλά και τις περίφημες «πορτοκαλί επαναστάσεις». Τι σημαίνει όμως «Open Society» και ποια είναι η φιλοσοφική βάση όλου αυτού του εγχειρήματος; Ο ίδιος ο Τζωρτζ Σόρος έχει γράψει στο βιβλίο του ότι θεωρεί πνευματικό του πατέρα και εμπνευστή του τον εβραίο φιλόσοφο Καρλ Πόππερ, του οποίου μάλιστα το βασικό του βιβλίο είναι το «Η ανοικτή κοινωνία ("Open Society"...) και οι εχθροί της». Ποιος υπήρξε ο Καρλ Πόππερ; Ήταν κατ' αρχάς πνευματικό τέκνο του περίφημου κύκλου της Βιέννης, που είχε σαν μέντορά του τον επίσης εβραίο Βιτγκενστάιν. Τι πίστευε η σχολή της Βιέννης; Σας παραθέτουμε σχετικό απόσπασμα από διαδικτυακή εγκυκλοπαίδεια:

«Η φιλοσοφική αυτή σχολή υποστηρίζει ότι ολόκληρη η γνώση μας προέρχεται από την επιστήμη και ότι η μεταφυσική και η θεολογία (για τις οποίες ο νεοθετικισμός αισθάνεται περιφρόνηση) δεν είναι παρά λόγια κενά περιεχομένου».

Ιδού, λοιπόν, ο πρώτος στόχος του Καρλ Πόππερ και του πνευματικού του τέκνου, του Τζωρτζ Σόρος: Η μεταφυσική και η θεολογία, δηλαδή κάθε μεταφυσική ερμηνεία της Ιστορίας καθώς και κάθε θρησκεία. Στο στόχαστρό τους ασφαλώς και η Ιστορική μνήμη και ας μη απορούν κάποιοι γιατί το ίδρυμα Σόρος χρηματοδότησε το βιβλίο

Ιδού, λοιπόν, ο πρώτος στόχος του Καρλ Πόππερ και του πνευματικού του τέκνου, του Τζωρτζ Σόρος: Η μεταφυσική και η θεολογία, δηλαδή κάθε μεταφυσική ερμηνεία της Ιστορίας καθώς και κάθε θρησκεία. Στο στόχαστρό τους ασφαλώς και η Ιστορική μνήμη και ας μη απορούν κάποιοι γιατί το ίδρυμα Σόρος χρηματοδότησε το βιβλίο της Ρεπούση και άλλα σχετικού περιεχομένου βιβλία.

της Ρεπούση και άλλα σχετικού περιεχομένου βιβλία. Δεν είναι εφευρέτης της εξωφρενικής θεωρίας ότι η Ιστορία πρέπει να αλλάζει ο Λιάκος και οι λοιποί «προοδευτικοί προφεσόρες», οι οποίοι εξουσιάζουν την πνευματική ζωή μέσα από τις σελίδες των Κυριακάτικων εφημερίδων και των ειδικών τους αφιερωμάτων. Είναι ο Πόππερ, ο πνευματικός πατέρας του Σόρος, για τις απόψεις του οποίου για την ιστορία σας παραθέτω το παρακάτω: **«Ο Popper υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να υπάρχει μια ιστορία του παρελθόντος που να το απεικονίζει όπως ήταν πραγματικά. Μπορούν μόνο να υπάρξουν διάφορες ιστορικές ερμηνείες, αλλά καμμιά από αυτές δεν είναι οριστικά έγκυρη και τελική. Κάθε γενιά έχει το δικαίωμα να διαμορφώνει την δική της ιστορική ερμηνεία». Η φιλοσοφία της Ιστορίας και η Ιστορία της - Από τον Ησίοδο ως τον Toynbee – Λυκούργος Αρεταίος Αθήνα 1985**

Η «ανοικτή κοινωνία» και οι εχθροί της

Ο Καρλ Πόπερ εισήγαγε με το βιβλίο του «Η ανοιχτή κοινωνία και οι εχθροί της», το οποίο εκδόθηκε το 1945 και επανεκδόθηκε συμπληρωμένο το 1952, τις έννοιες της ανοικτής και κλειστής κοινωνίας. Ως το αρχέτυπο της «κλειστής κοινωνίας», κατά τον Πόπερ, ορίζεται η κοινότητα του γένους ή της φυλής, στην οποία τα πάντα ρυθμίζονται από τη θρησκεία, τις μαγικοθρησκευτικές απαγορεύσεις και όπου η εξουσία και η γενικότερη κοινωνική ζωή λειτουργεί με τέτοιους όρους, ώστε δεν υπάρχει η δυνατότητα ανάληψης πρωτοβουλιών από τα άτομα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα κλειστής κοινωνίας (ο όρος που χρησιμοποιεί ο Πόππερ είναι «closed tribalistic society»), παράδειγμα προς απόλυτον αποφυγήν η Αρχαία Σπάρτη και βεβαίως απόλυτη η περιφρόνησή του και η αρνητική κριτική του για τον Πλάτωνα, για τον οποίον **γράφει ο Πόπερ, ότι με τα έργα του, «Πολιτεία» και «Νόμοι» ορίζει το θεμελιώδες μοντέλο του ολοκληρωτικού κράτους. Κατηγορεί επίσης τον Πλάτωνα ως εμπνευστή της «θεωρίας της παρακμής», η οποία υιοθετήθηκε από όλα τα Εθνικά Φυλετικά καθεστώτα. Η απόρριψη της Αθηναϊκής δημοκρατίας από τον Πλάτωνα και η προτίμησή του σε ένα αριστοκρατικό καθεστώς που θα στηρίζεται σε «βασιλιάδες-φιλοσόφους», τον κάνουν εμπνευστή και συνειδητό υποστηρικτή των «φασιστικών» καθεστώτων.**

Εξαιρετικά ανεκτικός είναι όμως ο Καρλ Πόππερ για τον επίσης εβραίο Καρλ Μαρξ (τι συμπτώσεις έχει αυτή η ιστορία!), τον οποίο αναγνωρίζει ως σημαντικό οικονομολόγο και κοινωνιολόγο του 19ου αιώνα, καίτοι τον κατακρίνει για την υιοθέτηση των εγελιανών διαλεκτικών και ιστορικιστικών μεθόδων, οι οποίες οδήγησαν σε ένα κατασκεύασμα «κλειστής κοινωνίας». Θεωρεί ότι η μαρξιστική θεωρία για τον καπιταλισμό αποδείχθηκε λανθασμένη, σημειώνει όμως την οξυδέρκεια του Μαρξ να έχει προβλέψει και «μη επαναστατικές διαδρομές» για την επίτευξη του κομμουνιστικού οράματος.

Αξίζει να σημειωθεί ότι το βιβλίο αυτό ο Καρλ Πόππερ το έγραψε στα 1945 με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Στα μάτια του ο κομμουνισμός έχει ξοφλήσει και πρέπει να ετοιμαστεί ο... νέος κομμουνισμός. Ένας κομμουνισμός διαφορετικός και αυτήν ακριβώς την σημασία έχει και η αναφορά του για «μη επαναστατικές διαδρομές» προς τον κομμουνισμό, τις οποίες είχε προβλέψει ο Μαρξ. Αυτός ο διαφορετικός κομμουνισμός δεν είναι τίποτε άλλο από την «open society» του Καρλ Πόππερ, που έρχεται να κάνει πραγματικότητα με μια παγκόσμια πορτοκαλί επανάσταση (την περίφημη «παγκοσμιοποίηση») ο Τζωρτζ Σόρος!

Ν.Γ. Μιχαλολιάκος

ειδήσεις και σχόλια

Κέλτικος σταυρός ή το αρχαίο Ελληνικό γράμμα Θήτα που συμβόλιζε τον Ήλιο;

Πολλές φορές το Κίνημά μας χρησιμοποιεί το σύμβολο, το οποίο είναι γνωστό (κακώς) σαν κέλτικος σταυρός. Στην πραγματικότητα πρόκειται για αρχέγονο Ελληνικό σύμβολο. Ιδού τι γράφεται σχετικά στο διαδίκτυο, όπου και επισημαίνεται η χρησιμοποίηση του συμβόλου αυτού από την Χρυσή Αυγή:

«ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΟ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ - Θ-ΗΤΑ όπως Ήλιος: Όπως ήδη αναφέραμε η παρατήρηση του Ηλίου από τον άνθρωπο ξεκίνησε από αρχαιοτάτων χρόνων. Στην προσπάθεια του να μελετήσει αλλά και να εξηγήσει αστρικά φαινόμενα ο άνθρωπος οδηγήθηκε στην επιστήμη της αστρονομίας αλλά και της αστρολογίας. Σε αντίθεση με την δυσκολία στην παρατήρηση του σχήματος της Γης (και την αποδοχή της σφαιρικής της μορφής), πολύ εύκολα φθάσαμε στο συμπέρασμα ότι ο ήλιος είναι ένας τέλειος κύκλος. Ένας τέλειος κύκλος θα μπορούσε να αναπαρασταθεί με δύο σύμβολα: το Όμικρον και το Θήτα…

Στην αντίπερα όχθη, η σημερινή μορφή του γράμματος Θ δεν παραπέμπει εκ πρώτης όψεως στην ακριβή αναπαράσταση του Ηλίου, γεγονός που οφείλεται κυρίως στην μετάλλαξη της γραφικής του μορφής στο πέρασμα των αιώνων. Η αρχική του μορφή απέκλινε ελαφρώς από την σημερινή, όμως ήταν δυνατό να περιγράψει σχηματικά την σχέση του ηλίου με το πλανητικό μας σύστημα. Σε αυτή την πρώτη μορφή το γράμμα Θήτα, έμοιαζε περισσότερο με μια τελεία που περιβάλλονταν από έναν μεγάλο κύκλο, ακριβώς όπως παριστάνεται ο ήλιος τη σήμερον ημέρα στην αστρολογία καθώς αποτελεί το κέντρο του πλανητικού μας συστήματος. Μια δεύτερη μορφή του θήτα που χρησιμοποιήθηκε από τους Έλληνες, φαίνεται να συσχετίζεται άμεσα με την έλευση της λατρείας των Καβείρων, όπου πλέον η έννοια του θεού ξέφυγε από την έννοια της μονάδας και ανάχθηκε στην έννοια της τετράδας. Οι τέσσερις αρχαίες αυτές θεότητες τις φωτιάς, δύο αρσενικές και δύο θηλυκές, είχαν το ιερό σύμβολο των Καβείρων, το οποίο παρουσίαζε μεγάλη ομοιότητα με την σημερινή μορφή του θήτα. Στις μέρες μας η δεύτερη αυτή μορφή του θήτα εκφράζει άκρως εθνικιστικές ιδέες και αντιλήψεις, καθώς «τυγχάνει» να συνδέεται, με την υπόσταση και την δράση της περίφημης οργάνωσης της Χρυσής Αυγής η οποία και το χρησιμοποιεί ως σύμβολο για την αναγνώριση της… Αλέξανδρος Λαζαρίδης»

Έργο των Αρχαίων Ελλήνων ο ρατσισμός!

Σε άρθρο του για την γενετική ειδικός επί του θέματος επιστήμων έγραψε: «ΒΗΜΑ, ΤΟΥ ΤΑΣΟΥ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗ, ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 2009: Για να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι για τη γέννηση του ρατσισμού... ευθυνόμαστε εμείς, οι Ελληνες! Ναι, ο λαός που πρώτος διακήρυξε ότι θεωρεί αδέλφια του όλους τους «ημετέρας παιδείας μετέχοντες» ήταν και ο πρώτος που είχε μιλήσει για διακριτά γένη των ανθρώπων- το χρυσό, το αργυρό, το χάλκινο...- και χαρακτήριζε τους αλλόγλωσσους ως βαρβάρους που δεν μπορούσαν να μετέχουν στους Ολυμπιακούς Αγώνες….».

Συμφωνούμε απόλυτα με τον κύριο καθηγητή…

Θυμήθηκαν επιτέλους το Λύκειον του Αριστοτέλους !

Ένας από τους ιερώτερους χώρους του παγκοσμίου πνεύματος είναι το Λύκειον του Αριστοτέλους, χώρος εις τον οποίο κατ' ουσίαν γεννήθηκε η επιστήμη με την σημερινή της μορφή. Παρ' όλα αυτά χρειάστηκε να περάσουν 13 χρόνια για να... κληρώσει το λαχείο για έναν από τους σημαντικότερους αρχαιολογικούς χώρους της Αθήνας, που βρίσκεται μόλις 300 μ. από τη Βουλή των Ελλήνων: το Λύκειον του Αριστοτέλους. Και παρά την οικονομική κρίση, βρέθηκαν μέσω χορηγίας του Οργανισμού Προγνωστικών Αγώνων Ποδοσφαίρου (ΟΠΑΠ) τα 4,5 εκατ. ευρώ που απαιτούνται για να κατασκευαστεί επιτέλους το στέγαστρο που θα προστατεύσει τη φιλοσοφική σχολή που ίδρυσε ο δάσκαλος του Μεγάλου Αλεξάνδρου το 335 π.Χ. Χρειαζόντουσαν, λοιπόν, τα λεφτά του «τζόγου» για να προστατευθεί ο Ιερός αυτός αρχαιολογικός χώρος! Χώρος, ο οποίος κινδύνευε και για τον οποίο είχε πει τον Φεβρουάριο του 1997 η προϊστα-

μένη της ΚΣΤ΄ Εφορείας Προϊστορικών και Κλασικών Αρχαιοτήτων, αρχαιολόγος Έφη Λυγκούρη, η οποία αποκάλυψε την «καρδιά» του Γυμνασίου του Λυκείου: «Τα θεμέλια της Παλαίστρας κινδυνεύουν επειδή είναι κατασκευασμένα από ακατέργαστους λίθους και λάσπη ως συνδετικό υλικό και γιατί βρίσκονται σε φυσική κοιλότητα του εδάφους, στις υπώρειες του Λυκαβηττού, όπου συγκεντρώνονται τα νερά της βροχής. Και τα τρία μικρά προσωρινά στέγαστρα που καλύπτουν τα πιο ευπαθή σημεία της ανασκαφής, οι τρεις αντλίες, τα αντιπλημμυρικά έργα, οι στερεώσεις, οι καθαρισμοί και οι εργασίες συντήρησης δεν αρκούν για να αντικαταστήσουν το μόνιμο στέγαστρο».

ΗΠΑ:«Δεν συμφέρει πια» η θανατική καταδίκη!

Η αποθέωση της πουριτανικής υποκρισίας της αμερικανικής κοινωνίας μέσα από την παρακάτω είδηση: Η κατάργηση της θανατικής ποινής στις Ηνωμένες Πολιτείες που επί χρόνια αποτελεί το αντικείμενο θυελλωδών συζητήσεων με βουνά επιχειρημάτων, κυρίως ηθικού περιεχομένου, και έχει κάνει αμέτρητα μπρος-πίσω στο Ανώτατο Δικαστήριο, μπορεί σε πολλές Πολιτείες να εγκαταλειφθεί ως πρακτική για κάτι που καθόλου δεν έχει να κάνει με τι είναι σωστό ή λάθος: για λόγους οικονομικούς! Με βάση τα αποτελέσματα μιας σειράς ερευνών, είναι "δέκα φορές πιο οικονομικό να συντηρείς κρατούμενους που εκτίουν ποινές ισόβιας κάθειρξης παρά να τους εκτελείς"! Σε μια περίοδο ύφεσης μάλιστα στους κυβερνήτες των αμερικανικών Πολιτειών, οι εκτιμήσεις ότι θα γλίτωναν δεκάδες εκατομμύρια δολάρια αν καταργούσαν την εσχάτη των ποινών, κάνουν όλο και πιο ελκυστική την προοπτική αυτή.

Σε επίσημη έκθεσή της (Μάιος 1944) η Βέρμαχτ υποστήριζε ότι οι κομμουνιστές έχουν σκοπό την κατάληψη των Αθηνών

Σε πρόσφατα εκδοθέν βιβλίο το οποίο περιέχει τα αρχεία του γερμανικού στρατού, την περίοδο της κατοχής, δημοσιεύεται έκθεση στην οποία χαρακτηριστικά τονίζεται:

"Οι εθνικιστικοί κύκλοι εχουν πλήρη συνείδηση τής σοβαρότητας τής καταστάσεως, η όποια θ' ανακύψει άπό τις αναπόφευκτες μελλοντικές συγκρούσεις μέ τούς κομμουνιστές. Ό αγώνας γιά τήν κατάκτηση τής Αθήνας προετοιμάζεται και μέσα στή δική τους παράταξη. Πιστεύεται γενικά ότι τά τάγματα ασφαλείας τών τσολιάδων, ενωμένα μέ τις εθνικιστικές ανταρτικές δυνάμεις, θά κατορθώσουν νά εξουδετερώσουν τήν κομμουνιστική τρομοκρατία. Βαθμιαία σχηματίζεται ένα εθνικό μέτωπα άμυνας."

1-5-1944, 3η έκθεση , σ.35

Αυτά που ήξεραν οι Γερμανοί από τον Μάιο του '44, δεν τα γνώριζαν τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο οι Εγγλέζοι; Ή μήπως ήθελαν, πράγμα το οποίο και τελικά επέτυχαν, την σύγκρουση και το αιματοκύλισμα στην Ελλάδα;

Ελληνοτουρκικές σχέσεις: Τι έγραφε πριν από 14 ολόκληρα χρόνια ο αείμνηστος Καθηγητής Κονδύλης:

«…Στον βαθμό όπου η Ελλάδα θα καθίσταται ανεπαίσθητα γεωπολιτικός δορυφόρος της Τουρκίας, ο κίνδυνος πολέμου θα απομακρύνεται, οι ψευδαισθήσεις θα αβγατίζουν και η παράλυση θα γίνεται ακόμη ηδονικότερη, εφ' όσον η υποχωρητικότητα θα αμείβεται με αμερικανικούς και ευρωπαϊκούς επαίνους, που τους χρειάζεται κατεπειγόντως ο εκσυγχρονιζόμενος Βαλκάνιος, και επίσης με δάνεια και δώρα για να χρηματοδοτείται ο παρασιτικός καταναλωτισμός. Υπ' αυτές τις συνθήκες ό,τι στην πραγματικότητα θα συνιστά κάμψη της ελληνικής αντίστασης κάτω από την πίεση του υπέρτερου τουρκικού δυναμισμού, οι Έλληνες θα συνηθίσουν σιγά-σιγά να το ονομάζουν «πολιτισμένη συμπεριφορά», «υπέρβαση του εθνικισμού» και «εξευρωπαϊσμό».» «Η Ελλάδα μεταβάλλεται σταθερά σε χώρα με περιορισμένα κυριαρχικά δικαιώματα… Η διακήρυξη «δεν παραχωρούμε τίποτε» δεν έχει έμπρακτο αντίκρυσμα όταν η χώρα εκλιπαρεί σε κρίσιμες ώρες τις μεσολαβητικές προσπάθειες των Η.Π.Α. ξέροντας εκ των προτέρων ότι αυτές θα πληρωθούν με παραχωρήσεις ή όταν

αποσύρει χωρίς χειροπιαστά ανταλλάγματα το βέτο της για την τελωνειακή ένωση της Τουρκίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση αποδεικνύοντας έτσι άθελά της πόσο είναι πιθανό να μετατραπεί σε δορυφόρο της Τουρκίας ακριβώς μέσω του «ευρωπαϊκού δρόμου» και της επιρροής των «Ευρωπαίων εταίρων».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΟΝΔΥΛΗ: ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Εντείνεται η καταπίεση των Ελληνοφώνων του Πόντου

Του Vahit TURSUN – Μετάφραση Σάββα Καλεντερίδης: «Όπως μαθαίνουμε από τα νέα που φτάνουν εδώ από την περιοχή, στρατιωτικά τμήματα στρατού πραγματοποιούν κατά περιόδους επιδρομές στα ελληνόφωνα χωριά, ίσως και με εισαγγελικές άδειες που συμφωνήθηκαν σε τραπέζια, ίσως και χωρίς καθόλου άδεια. Παραβιάζουν, σπίτια, οικογενειακά άσυλα, φωτογραφίζουν ιδιοκτησίες χωρικών…Επίσης, όπως ακούμε, οι κρατικές δυνάμεις υποστηρίζουν τις παρανοϊκές σπερμολογίες των ρατσιστών στην περιοχή και ψάχνουν γι αντάρτες, μέλη παράνομων ανταρτικών οργανώσεων του ελληνόφωνου πληθυσμού. …στο στόχαστρο έχει μπει η αρχαία ελληνική διάλεκτος που έως σήμερα κατάφερε να ζήσει κι εξακολουθεί να είναι ζωντανή, μα οι συνθήκες έχουν γίνει τόσο δύσκολες, τόσο ελάχιστα πνευματικές, που ακόμη κι η Ποντιακή, αυτή η γλώσσα η εφτάψυχη δε θα μπορέσει ν' αντέξει και να επιβιώσει.»

Νορβηγία: Τελετές Τιμής για τον Κνουτ Χάμσουν

Το 2009, έχει ορισθεί για την Νορβηγία έτος Κνουτ Χάμσουν, ο οποίος Χάμσουν υπήρξε εθνικοσοσιαλιστής και είχε βραβευθεί με το Νόμπελ. Στην Ελλάδα, το 2009, έχει ορισθεί ως έτος Ρίτσου, ο οποίος ήτο κομμουνιστής και είχε πάρει το βραβείο Λένιν. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν αντιδράσεις στην Νορβηγία γιατί η πολιτική εμπάθεια ξεπερνά την πραγματικότητα, η οποία αναμφισβήτητα κατατάσσει τον Χάμσουν στους μεγαλύτερους λογοτέχνες όλων των εποχών! Όμως, είπαμε, ο Χάμσουν ήταν εθνικοσοσιαλιστής και το χειρότερο: Δεν μετανόησε ποτέ! Μάλιστα ο συγγραφέας της «Πείνας» που υπήρξε δώρισε το μετάλλιο του Βραβείου Νομπέλ στον Γκέμπελς Μετά τον πόλεμο ο Κνουτ Χάμσουν κατηγορήθηκε για προδοσία, αλλά κλείστηκε για μεγάλο διάστημα σε νευρολογική κλινική, αφού οι γιατροί έκριναν πως ήταν ψυχικά διαταραγμένη προσωπικότητα μειωμένων πνευματικών ικανοτήτων. Οι κατηγορίες αποσύρθηκαν. Όχι όμως και το τεράστιο για την εποχή ποσόν προστίμου που του επιδικάστηκε: 325.000 κορόνες. Ακόμη όμως και όταν τελείωσε ο πόλεμος και έγινε γνωστή η αυτοκτονία του Χίτλερ ο Χάμσουν δεν δίστασε να δημοσιεύσει μια νεκρολογία στη νορβηγική εφημερίδα «Afterposten» όπου, ανάμεσα στα άλλα, έγραφε για τον γερμανό δικτάτορα: «Ήταν πολεμιστής. Ένας πολεμιστής του ανθρώπινου γένους και προφήτης της δικαιοσύνης για όλα τα έθνη».

Έπειτα από πολλά χρόνια η νορβηγική κοινωνία αποφάσισε να τιμήσει τα 150 χρόνια από τη γέννηση του Χάμσουν που συμπληρώνονται εφέτος τον Αύγουστο. Πριν από περίπου 15 χρόνια ο γλύπτης Σκούλε Βάκσβικ άρχισε να φιλοτεχνεί το άγαλμα του συγγραφέα, ελπίζοντας πως οι Αρχές ή οι συμπατριώτες του θα ενδιαφέρονταν για αυτό. «Δεν το ήθελε κανείς» δήλωσε πρόσφατα ο γλύπτης. «Έτσι, το πέταξα». Τώρα ο Βάκσβικ φιλοτεχνεί ένα νέο άγαλμα του Χάμσουν από μπρούντζο, το οποίο θα έχει ύψος 2,1 μέτρα, παραγγελία της Εθνικής Βιβλιοθήκης.

Φεβρουάριος 1934: Συνάντηση του υπουργού εξωτερικών της Ελλάδος με τον Καγκελάριο της Γερμανίας Αδόλφο Χίτλερ

Αδόλφος Χίτλερ: Ανώτερος λαός οι Έλληνες!

Τον Φεβρουάριο του 1934 ο υπουργός εξωτερικών της Ελλάδος επισκέπτεται επίσημα το Βερολίνο, προκειμένου να ενημερώσει την Γερμανία για την υπογραφή του Βαλκανικού Συμφώνου. Ο Έλληνας υπουργός, ο οποίος ήτο ο Γεώργιος Ι. Πεσμαζόγλου περιγράφει την συνάντησή του με τον Χίτλερ:

«Εις το Βερολίνον έφθασα εις τας 14 Φεβρουαρίου 1934. Ξεναγός μου είχεν ορισθεί ο Άλτενμπουργκ, διευθυντής τότε του υπουργείου εξωτερικών. Ενημέρωσα εν πρώτοις τον von Neumann, υπουργόν των εξωτερικών, περί της αποστολής μου και την επομένην εγενόμην δεκτός από τον Χίτλερ. Η επί του θέματος συνομιλία μου μετ' αυτού διήρκεσε επί δύο ολοκλήρους ώρας. Αφού με ήκουσε προσεκτικά, μου απήντησε ότι ηννόει πολύ καλά τους λόγους δια τους οποίους είχαμε επιδιώξει την σύναψιν του Βαλκανικού Συμφώνου, αλλ' ελυπείτο διότι συνεταιρίσθημεν με τους βαλκανικούς λαούς οι οποίοι είναι κατώτεροι «ημών» των λοιπών Αρίων. Εις σχετικήν παρατήρησίν μου απήντησε ότι, δεν αμφισβητεί ότι και οι βαλκανικοί λαοί αποτελούν μέρος των διανοουμένων όντων, όπως οι ίπποι, οι λέοντες, οι κώνωπες και οι αρουραίοι ανήκουν εις την συνομοταξίαν των ζώων. Ουδείς όμως δύναται να αμφισβητήση ότι ο ίππος ή ο λέων έχει πολύ μεγαλυτέραν αξίαν του κώνωπος ή του αρουραίου. Ούτω και ένας Νοτιοσλάβος ή Εβραίος έχει πολύ μικροτέραν αξίαν ενός Έλληνος ή ενός Γερμανού».

Σε άλλη σελίδα του βιβλίου γράφει πως με τρόπο ιδιαίτερα κολακευτικό, παραβιάζοντας κατ' ουσίαν το πρωτόκολλο, ετίμησε ξεχωριστά τον εκπρόσωπο της Ελλάδος:

«Εν συνεχεία με εκράτησεν εις το πρόγευμα, εις το οποίον παρεκάθησαν, μεταξύ άλλων ο von Neumann, ο Schmidt, υπουργός του της εθνικής οικονομίας και πρέσβυς μας Αλ. Ραγκαβής, ο υπαρχηγός του κόμματός του Ronmer, ο Gobels και η θυγάτηρ του Πρίγκιπος Ανδρέου Σοφία (Tiny), την οποίαν εθεώρει, ειρήσθω εν παρόδω, ως υπόδειγμα μητρός και συζύγου. Το πρόγευμα δεν ήτο διόλου απλούν ή πρόχειρον και εφαίνετο ότι είχεν οργανωθή εκ των προτέρων. Το τραπέζι εστολίζετο με τα επίχρυσα σκεύη τα οποία ανήκον άλλοτε εις τους Γερμανούς Αυτοκράτορας και τα εδέσματα ήσαν εξαιρετικά. Κατά την στιγμήν της αναχωρήσεώς μου επήρε μίαν φωτογραφίαν του, την υπέγραψε και μου την έδωσε. Ο Χίτλερ μου έδωσε την εντύπωσιν ενός ονειροπαρμένου ανθρώπου που επίστευε ότι η μοίρα τον είχε τάξει να δώση εις τους Γερμανούς την θέσιν, η οποία τους ανήκει ως περιούσιου λαού και δι' αυτών ν' αναμορφώση την Ευρώπη».

Γεωργίου Ι. Πεσμαζόγλου «Το χρονικόν της ζωής μου» (1889-1979)
Δευτέρα έκδοσις Αθήναι 1980, σελίδες 172, 173, 175.

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Όταν το Γένος πλησίασε στην πραγμάτωση του Μύθου

1829: Το Έθνος μετά τιτάνιο επαναστατικό αγώνα 8 χρόνων, ύστερα από 368 χρόνια φρικτής δουλείας αποκτά κρατική υπόσταση. Δημιουργείται μια Ελλάδα μικροσκοπική σε σύγκριση με τα βιολογικά όρια του Ελληνισμού, που κυριαρχεί στην Βαλκανική και την Μικρά Ασία. Ένα κράτος κάτω από την ασφυκτική εξάρτηση διαφόρων προστατών, με αρχιεπιστάτη την (τότε) Μεγάλη Βρετανία. Με μιζέρια, αναλφαβητισμό, ανύπαρκτη δημόσια μηχανή, άφθονα χρέη, πολλούς πρόθυμους τοκογλύφους δανειστές και άφθονους εχθρούς. Μ' αυτόν τον κυκεώνα χιλιάδων προβλημάτων γύρω, η Πατρίδα προχωράει στον στίβο του παγκόσμιου ανταγωνισμού των κρατών, για να κερδίσει τον χαμένο καιρό (δίχως αναγνώριση, δίχως αποικίες, δίχως βιομηχανική ανάπτυξη), με μια ιθύνουσα τάξη που πριν προλάβει ν' αποκτήσει εθνισμό (αίσθηση προέλευσης, ταυτότητας και πορείας) και να τον μεταπλάσει σε εθνικισμό, στην πλειονότητά της διεθνοποιείται πνευματικά.

Συμμετοχή λοιπόν στον αγώνα, δίχως ταυτότητα, για την νεκραναστημένη Ελλάδα, με τους ελάχιστους άξιους στις κατάλληλες θέσεις, μα μ' ένα μόνο εφόδιό της στον καθορισμό της πορείας μέσα στο θόλο και εχθρικό περίγυρο: Την Μεγάλη Ιδέα, την μύχια πίστη του Λαού στο Λαμπρό Όνειρο, στον Μαρμαρωμένο Βασιλιά.

Αυτή η μαγική πνοή, η επίμονη και άκαμπτη ελπίδα, πυρσός και λόγχη συνάμα, βοηθάει τον καθάριο αυτό Λαό και τους όσους φωτισμένους ταγούς του στη διαρκή προσπάθεια ανάπτυξης, δικαίωσης και ολοκλήρωσης. Οι εξεγέρσεις της Κρήτης, ο χαμένος πόλεμος του 1897, η πρώτη προσπάθεια, τα διδάγματα, ο Μακεδονικός Αγώνας, η επανάσταση του Συνδέσμου το 1908, οι Υπέροχες Νίκες του 1912-1913 μια πυκνή σειρά ραγδαίων γεγονότων, ένας ζωογόνος ψυχικός άνεμος, μια ανοδική πορεία. Ηγεσία και Λαός συνεπαρμένοι από την Μεγάλη Ιδέα προχωρούν. Παρ' όλο που οι λίγοι Πρόδρομοι της Εθνικής Ιδέας όταν εμφανίστηκαν για να μορ-

φοποιήσουν, να σφυρηλατήσουν, να ενώσουν τον Ελληνισμό, ακούστηκαν από λίγους, έγιναν αντιληπτοί σε λιγότερους, πιστεύτηκαν από ελάχιστους. Παρ' όλο που τα κηρύγματα του «Απολλώνιου» Γιαννόπουλου και του Αρειμάνιου Δραγούμη δεν είχαν προλάβει να βλαστήσουν με πληρότητα, η λαϊκή ψυχή έδειχνε το δρόμο. Υπήρχε σαν γνώμονας τ' όνειρο: Η ΠΟΛΗ. Α' Παγκόσμιος (εμφύλιος ευρωπαϊκός πόλεμος), διχασμός, περιπέτειες και δυστυχία του Έθνους. Συμμετοχή μας με τους νικητές και απόσταση δακτύλων από το ιδανικό.

Επιτέλους: «Το ίδιο Αίμα στο ίδιο Κράτος»

Ο Ελληνικός Λαός πλησιάζει στην πραγμάτωση του Μύθου του, ακουμπάει την Ανάσταση του κοιμισμένου Αυτοκράτορα. Επιτέλους: «Το ίδιο Αίμα στο ίδιο Κράτος». Η Θράκη μας ανήκει, ο στόλος μας αγκυροβολεί στον Κεράτιο, στρατεύματά μας απελευθερώνουν την Ιωνία και την πασίχαρη πρωτεύουσά της Σμύρνη. Η συνθήκη των Σεβρών σφραγίζει τη Νίκη. Μάταιη χαρά, ο εθνοκτόνος διχασμός, η αλλαγή από το προσκήνιο των υποστηρικτών μας(;) στα κράτη της Entente, οι εκλογές το 1920 και η αλλαγή του Status-quo ανώμαλα, δίχως ομόνοια και συμφιλίωση προξενούν τις πρώτες βαθιές ρωγμές στο οικοδόμημα της Ελλάδας, των 2 ηπείρων και των 7 θαλασσών.

Η Ιταλία πολέμια της Πατρίδας μας στη διπλωματία, η αχάριστη Αλβιόνα αδιάφορη, οι Γάλλοι δίνουν συμβούλους και εκπαιδεύουν τους Μογγόλους, εκκενώνουν την Κιλικία, όλοι αδιαφορούν για τις κτηνωδίες των βαρβάρων στο εσωτερικό. Επικεφαλής τους, ο Εβραίος ντονμές Κεμάλ (μετέπειτα Ατατούρκ – πρόκειται για τον ίδιο που θαύμαζε ανείπωτα η Ιωάννα Τσάτσου), που δέχεται άφθονη βοήθεια από τη γαλλική στοά Alliance, την Εβραϊκή Παντοδύναμη Μασσωνική στοά B'nai Brith απ' τη Θεσσαλονίκη, χρησιμοποιεί Γάλλους εκπαιδευτές, παίρνει χρυσό και πυροβόλα από τον ομόφυλό του Μπολσεβίκο Μπρονστάιν – Τρότσκυ.

Πλουτοκρατική Δύση και Μπολσεβίκικη Ανατολή στο πλευρό του κτήνους για την εξόντωση του Ελληνισμού. Παρ' όλα αυτά ο ηρωικός στρατός μας επιχειρεί μια υπεράνθρωπη προσπάθεια για να λύσει οριστικά το πρόβλημα: Στην Άγκυρα! Η επίθεση σταματάει μετά τον Σαγγάριο, φθάνουν οι Έλληνες Στρατιώτες 22 χλμ από τη φωλιά του κτήνους. Κι εκεί σταματάμε, το πάθος δεν μπορεί να ξεπεράσει ολότελα τις τρομακτικές υλικές και πρακτικές ελλείψεις. Έλλειψη και ποικιλότητα πυρομαχικών για ποικίλα και άχρηστα όπλα (όπως είχε φροντίσει ο λαθρέμπορος όπλων Σερ(!) Μπάζιλ Ζαχάρωφ), παλαιό υλικό, τραυματίες, ελάχιστα φάρμακα και Μπολσεβίκικη προπαγάνδα στα νώτα. Πλήγμα στα νώτα των Ηρώων μας από το εξάμβλωμα των Μπεναρόγια, Κοέν και Βεντούρα κι από την φυλλάδα τους Avanti. Μετά μικρή παράταση και το τέλος φθάνει ένα πρωί του Αυγούστου του 1922. Συντρίβεται το μέτωπο στην εξέχουσα του Αφιόν Καραχισάρ και αρχίζει η ταπεινωτική υποχώρηση. Μια αντίστροφη πορεία, που θα καταλήξει στην ματωμένη Σμύρνη. Στη νύφη της Ιωνίας, όπου θα ξεσπάσουν τα μογγολικά κτήνη σ' ένα παροξυντικό όργιο κακίας και βαρβαρότητας. Με φωτιά και μαχαίρι αφανίζουν τον Ελληνισμό της Πανέμορφης πόλης – Συμβόλου. Κατακρεουργούν τον Εθνομάρτυρα Ιεράρχη Χρυσόστομο, βιάζουν και καταστρέφουν. Ο Εβραίος σφαγέας νομάρχης Ραχμή Μπέης κατευθύνει τους Τσέτες. Παντού ξεκληρίζεται ο Ελληνισμός: 1.500.000 νεκροί και 1.500.000 πρόσφυγες μαζί με δισεκατομμύρια καταστροφές.

Ξεριζώνεται ο Ελληνισμός

Δεν ήταν όμως μόνο αυτό το τίμημα της καταστροφής, συντρίβεται τρομακτικά ο Μείζων Ελληνικός Χώρος, ξεριζώνεται ο Ελληνισμός για να μη ξανανθίσει ποτέ πια. Η καταστροφή είναι ανάλογη και ίσως χειρότερη από την πτώση της Πόλης, τώρα αφανίζεται η Ελληνικότητα Βιολογικά, με την ανοχή και την ένοχη σιωπή των Ευρωπαίων και τη βοήθεια του σιωνισμού. Μα πάνω απ' όλα τσαλακώνεται ο μόνος συνεκτικός δεσμός της ζωής του Νεώτερου Ελληνισμού με την ανάπτυξη: **Η Μεγάλη Ιδέα.**

Έκτοτε, μαζική ψύχωση, υποβόσκουσα φοβία, μιζέρια, οικονομική εξαθλίωση, εμφύλιος, περισσότερη εξάρτηση. Η Μικρασία σήμανε την ώρα ΜΗΔΕΝ του Ελληνισμού.

Ουρλιάζουμε την αλήθεια στα μούτρα των σιωπηρών συνεργών συνεργών της βρωμιάς σήμερα, αυτό που έγραψε ο Ίων Δραγούμης στο «Όσοι ζωντανοί»: «Για όλα φταίνε οι Μασσώνοι, οι Εβραίοι και οι Σοσιαλιστές» και ένας άφθαρτος σκοπός μας νανουρίζει όπως κάποτε παιδιά στα τραγούδια της γιαγιάς: Πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικά μας θά 'ναι.

Γ.Ρ.

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ (ΠΟΛΛΑΧΟΥ)

Όταν ήρθε η ώρα να τουρκέψει η Πόλη, και μπήκαν μέσα οι Τούρκοι, έτρεξε ο βασιλιάς μας καβάλλα 'ς τ' άλογό του να τους εμποδίσει. Ήταν πλήθος αρίφνητο η Τουρκιά, χιλιάδες τον έβαλαν 'ς τη μέση, κ' εκείνος χτυπούσε κ' έκοβε αδιάκοπα με το σπαθί του. Τότε σκοτώθει τ' άλογό του, κ' έπεσε κι αυτός. Κ' εκεί που ένας Αράπης σήκωσε το σπαθί του να χτυπήσει το βασιλιά, ήρθε άγγελος Κυρίου και τον άρπαξε, και τον πήγε σε μια σπηλιά βαθιά 'ς τη γη κάτω, κοντά 'ς τη Χρυσόπορτα.

Εκεί μένει μαρμαρωμένος ο βασιλιάς, και καρτερεί την ώρα νάρθει πάλι ο άγγελος να τον σηκώσει. Οι Τούρκοι το ξέρουν αυτό, μα δε μπορούν να βρουν τη σπηλιά που είναι ο βασιλιάς γι αυτό έχτισαν την πόρτα που ξεύρουν πως απ' αυτή θα έμπει ο βασιλιάς για να τους πάρει πίσω στην Πόλη. Μα όταν είναι το θέλημα του Θεού, θα κατεβεί ο άγγελος 'ς τη σπηλιά και θα τον ξεμαρμαρώσει, και θα του δώσει 'ς το χέρι πάλι το σπαθί, που είχε 'ς τη μάχη. Και θα σηκωθεί ο βασιλιάς, και θα μπει 'ς την Πόλη από τη Χρυσόπορτα, και κυνηγώντας με τα φουσσάτα του τους Τούρκους, θα τους διώξει ως την Κόκκινη Μηλιά. Και θα γίνει μεγάλος σκοτωμός, που θα κολυμπήσει το μουσκάρι 'ς το αίμα.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΙΤΗ
ΟΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

«ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ»

Ακόμη αγνοείται (τυχαία;) ο ρόλος, που έπαιξαν οι σιωνιστές στην διάρκεια της καταστροφής. Για τον ρόλον αυτό θα σας παραθέσουμε ένα ντοκουμέντο, ένα κείμενο από ένα άγνωστο και εξαφανισμένο βιβλίο, το βιβλίο του Αντωνίου Πισσάνου "Αιχμάλωτοι του Κεμάλ", που εξεδόθη στην Αθήνα το 1928:

"Σε λίγο φθάνομε εις την Τουρκικήν συνοικίαν. Εκεί οι Τούρκοι πολίται επιπίπτουν επάνω μας και μας κτυπούν με ότι βρίσκουν μπροστά των. Γελούν απαίσια από ευχαρίστησιν και το γέλιο τους μας ξεσχίζει την καρδιά και μας τρομάζει.

Με τους Τούρκους συμπράττουν και οι Εβραίοι. Αυτά τα τέρατα τα οποία απελάμβανον πάσης προστασίας και υποστηρίξεως εκ μέρους της Ελληνικής Διοικήσεως. Αυτοί που υπεστηρίζοντο από τον άθλιο Στεργιάδην και είχον τόσα προνόμια, αυτοί, λέγω, συμμαχούσαν σήμερα με τους Τούρκους εναντίον των Χριστιανών.

Καθισμένοι εις τα καφενεία, εχλεύαζον τους Χριστιανούς, τους κτυπούσαν, τους παρέδιδον εις τους σφαγείς. Και όταν διήρχοντο τα τάγματα των αιχμαλώτων, έριχναν γυαλιά στους δρόμους δια να ξεσχίζωνται τα γυμνά των πόδια, και να υποφέρουν περισσότερον τα θύματα της Κεμαλικής θηριωδίας.

Όταν οι Τούρκοι μπήκαν στη Σμύρνη, οι Εβραίοι προσέφερον τας ελεεινάς υπηρεσίας των. Εις τα αστυνομικά τμήματα υπήρχαν προδόται Εβραίοι. Εις το σταθμόν των διαβατηρίων αυτοί έκαναν τον έλεγχον. Εις την αποβάθρα της Πούντας, επίσης. Αυτοί υπέσχοντο εις τους χριστιανούς ότι θα τους έσωζαν, δια να πάρουν χρήματα και να τους παραδώσουν ύστεραν ευκολώτερον εις τους σφαγείς των. Δεν υπήρξεν ευκαιρία που να μην την εξεμεταλλεύθηκαν εις βάρος των χριστιανών. Ειργάσθηκαν σαν τα φίδια. Η Ελληνική Διοίκησις τους εξέσταινε, τους επορστάτευε, και αυτοί σήμερον έγινον όργανα καταστροφής δια τους Έλληνας. Τουλάχιστον θα γίνουν αυτά μαθήματα εις τους Κυβερνήτας μας. Θα μάθουν να λαμβάνουν μέτρα αμύνης και πρόνοιας;

Εις την συνοικία Μπας-Οτουράκ, από όπου διερχόμεθα, οι Εβραίοι ειρωνεύονται με την γνωστήν προφορά των: Ζήτω Βενιζελός... ζήτω Κωνσταντινός... Και ένας άλλος φωνάζει εις άπταιστον Ελληνική: "Εμπρός με το στέφανον της δόξης προς την Αγιά Σοφιά!" Εν τω μεταξύ οι υποκόπανοι των στρατιωτών ανεβοκατεβαίνουν στα πλευρά των αιχμαλώτων, ενώ οι πολίται Εβραίοι και Τούρκοι χειροκροτούν" (Σελίς 30).

"Εις την αποβάθρα της Πούντας, Τούρκοι αξιωματικοί και χωροφύλακες έχουν συνεργάτες Εβραίους, δια να εξετάζουν τα πιστοποιητικά των αναχωρούντων. Κατά την εξέτασιν παρευρίσκοντο και αξιωματικοί του Αμερικανικού Ναυτικού. Ένας, ένας προχωρούσαν από μία δίοδον, η οποία οδηγούσε προς τα πλοία, τα πλοία που είναι Ελληνικά επιτεταγμένα από τον Αμερικανικόν Ερυθρόν Σταυρόν. Αι γυναίκες, τα παιδιά και οι γέροντες περνούν ελεύθερα. Οι άνδρες εξετάζονται με ιδιαιτέραν προσοχήν. Εάν έχουν καλά ξένα πιστοποιητικά, αφήνονται να προχωρήσουν προς τα πλοία. Εάν όμως όχι, τότε αλλοίμονόν των! Τους παραλαμβάνουν οι Τούρκοι στρατιώται και τους δέρνουν αγρίως υπό τα όμματα των Αμερικανών. Το σύνθημα πάντοτε το έδιδον οι Εβραίοι, οι οποίοι εξήταζον τα έγγραφα.

Όσοι είχον τα περίφημα Laisser-Passer, ηρωτώντο ειρωνικώς από τον Εβραίο ελεγκτήν: Είσθε Γάλλος. Α... είσαι από τους φιλέλληνας... πήγαινε τότε με τους Ρωμηούς! Αλ, βουρ, μπου γιαλαντζή φρανσίζ (πάρετε, χτυπάτε, αυτόν τον ψευτοφραντσέζο) ετελείωνεν ο απόγονος του Ιούδα, αποτεινόμενος εις τους στρατιώτας" (Σελίς 36-37).

"Ο αναγνώστης ας με συγχωρέσει που δεν παραθέτω ημερομηνίας λαμβανομένου υπ' όψει, ότι το ημερολόγιον αυτό το έγραψα από μνήμης, όταν επέστρεψα από την αιχμαλωσίαν. Γι αυτό και πολλά γεγονότα που ανέφερα ή που θα αναφέρω έλαβον χώραν κατά δια-

φόρους ημερομηνίας, άλλα ενωρίτερα, άλλα αργότερα. Φυσικά, εκεί και εις την θέσιν που ευρισκόμην ήτο αδύνατον να γράφω ημερολόγιον, ελλείψει γραφικής ύλης και διαθέσεως. Δια το λόγον αυτόν μου διέφυγον πολλά σοβαρά γεγονότα σχετικώς με την πρωτάκουστον ζωήν των αιχμαλώτων.

Κατά τον Οκτώβριον, προτού ακόμη εισαχθώ εις το αναρρωτήριον, έφερον νέους αιχμαλώτους από τη Σμύρνη.

Όλοι μαζευθήκαμε γύρω στους νεοαφιχθέντας δια να λάβωμεν καμιά πληροφορία. Μου έκαμαν αμέσως εντύπωσιν η εμφάνισίς των, η περιβολή των. Όλοι ήσαν καλοντυμένοι, φορούν δε παπούτσια και φέσια. Ο καθένας των έχει το σακκίδιον, το παγούρι του, και κουβέρτες!!

Μανθάνω ότι είναι Εβραίοι, στρατιώται του Ελληνικού στρατού, παραμείναντες εις την Σμύρνην κατά την οπισθοχώρησιν. Ελιποτάκτησαν για να γλυτώσουν από το στρατόν αλλά την έπαθαν, αιχμαλωτισθέντες από τους Τούρκους.

Το γεγονός όμως είναι ότι καίτοι αιχμάλωτοι, καλοπερνούσαν. Οι Τούρκοι δεν τους επείραξαν διόλου. Επί πλέον η Εβραϊκή Κοινότης εφρόντιζε δι αυτούς, πάρα πολύ. Άλλωστε οι Εβραίοι ήσαν σύμμαχοι του Κεμάλ και αχρεία όργανα των εγκληματικών του σκοπών. Και αν συνέλαβε μερικούς Εβραίους αυτό το έκαμε για τα μάτια.

Ημείς οι ρακένδυτοι πειναλέοι, μισοπεθαμένοι αιχμάλωτοι, εμακαρίζαμε την τύχην των απογόνων του Ιούδα. Η προδοσία των αντημείβετο αρκετά. Αυτοί σήμερα, εκαλότρωγαν, εκαλόπιναν, καλοπερνούσαν με μια λέξη.

Επί κεφαλής των, οι Εβραίοι είχον ένα νέον ονόματι Ηλίαν Κοέν. Αυτός ισχυρίζετο ότι ήτο ανθυπολοχαγός του Ελληνικού στρατού, γι αυτό και διωρίσθει επιλοχίας του λόχου εις τον οποίον ανήκον.

Προς τους Έλληνας ο άθλιος εφέρετο σκαιότατα. Ύβριζε, χαλούσε τον κόσμον, και όταν κανένας αιχμάλωτος δυστροπούσε να πάει σε αγγαρεία τον άρπαζε με τα χέρια και τον έστειλε δια της βίας.

Μια μέρα, ενώ προσπαθούσε να αναγάσει έναν ασθενή αιχμάλωτον να πάει σε αγγαρείαν, τον βλασφημούσε με το όνομα του... Χριστού στα χείλη. Όλοι τότε οι αιχμάλωτοι εξηγέρθησαν και ωρισμένως θα τον έδερναν, εάν δεν συνεβίβαζε τα πράγματα ο Έλλην επιλοχίας.

Οι Εβραίοι υποστηρίζονται ακόμη και κατ' άλλον τρόπον από τους Τούρκους. Στις αγγαρείες που επλήρωναν οι πολίται, έστελναν αυτούς.

Κάθε εβδομάδα, ακόμη, κατέβαιναν στο σιδηροδρομικό σταθμό, και έπερναν πράγματα που τους έστελνον, οι ομόφυλοί των από την Σμύρνη.

Πόσον ευτυχείς τους θεωρούσαμε!

Οι φιλάργυροι όμως Εβραίοι, σε κανένα Έλληνα αιχμάλωτον δεν έδωσαν ποτέ το παραμικρόν. Εάν κανείς από τους δικούς μας, έκανε την απόφασιν να τους ζητήσει έστω και λίγο ψωμί, έπαιρνε την στερεότυπην απάντησιν: "δεν έχω" ενώ δύο μάτια Εβραϊκα τον κοιτούσαν με περιφρόνησιν, με φθόνον, με μίσος.

Όταν οι Εβραίοι έτρωγον, πολλοί από τους δικούς μας, τους περιεστοίχιζον, με βλέμματα ικευτικά, τους έτρωγαν με τα μάτια. Ήλπιζον

σε καμιά μικρή γενναιοδωρία των Εβραίων. Περίμεναν κανένα μικρό κομμάτι ψωμί!

Αχ! Εκείνο το άσπρο ψωμί που έτρωγαν οι Εβραίοι! Αχ, εκείνα τα φαγητά που τους εστέλνοντο! Πως μας εφαίνοντο! Τα μάτια των δύστυχων Ελλήνων αιχμαλώτων εις την θέαν των τροφών άνοιγαν υπερμέτρως. Μας φαίνεται σαν όνειρο το ότι και μεις μια φορά ζούσαμε σαν άνθρωποι, ότι τρώγαμε άσπρο ψωμί και φαγητά, ότι κοιμούμαστε σε κρεβάτια, ότι μέναμε σε ζεστά δωμάτια.

Αγανακτώ βλέποντας τους δικούς μας να ζητιανεύουν από τους Εβραίους, αφού είξευραν ότι αυτοί δεν μας εχώνευαν, αφού είξευραν τα όργιά των εις βάρος μας, αφού είξευραν ότι η δική μας δυστυχία όχι μόνον δε τους συγκινούσε, αλλά και τους ευχαριστούσε.

Αλλά ύστερα πάλι δικαιολογούσα τους δυστυχισμένους συναδέλφους μου διότι έπασχον, διότι πεινούσαν. Και η πείνα είναι κακός, πολύ κακός σύμβουλος, σε σημείον που και αι μεγαλύτεραι διάνοιαι να μη μπορούν να το καταλάβουν, εάν δεν υπέστησαν το μαρτύριον αυτό.

Σήμερα που τα γράφω, και αναπολώ την κακούργον δράσιν των Εβραίων, εις βάρος των Χριστιανών, από της εποχής του Χριστού, διερωτώμαι: Πως τους ανεχόμεθα; Πως αφήνομεν να μολύνεται το Ελληνικόν χώμα, από τα πόδια των; Πως αφήνομεν να μολύνεται η ατμόσφαιρα από την αναπνοήν των; Πως τους αφίνομεν προνόμοια; Πως επιτρέπεται να γίνονται δεκτοί μέσα στο Κοινοβούλιόν μας, Εβραίοι βουλευταί; Πως τους αφήνομεν να απομυζούν το αίμα μας; Και πως δε μορφώνομεν τον κόσμον, να μη δίδη το χρήμα του σε Εβραϊκό μαγαζί, έστω και αν βρίσκει το εμπόρευμα φθηνότερο; Γιατί να μη θέσωμεν φραγμούς τουλάχιστον εις την δράσιν των! Το χρήμα που δίδομεν εις Εβραίους το χρησιμοποιούν αυτοί εις βάρος μας. Η δραχμή που θα δοθεί σε Εβραίον, θα μεταβληθεί σε σχοινί για να μας πνίξει. Εφ' όσον έχομεν Εβραίους μέσα στους κόλπους μας, έχομεν φίδια έτοιμα να μας κατασπαράξουν, να μας καταστρέψουν.

Η Μικρασιαστική καταστροφή ας μας γίνει μάθημα. Ότι κάμομεν σήμερα με τους Εβραίους, έκαμε και ο Στεργιάδης τότε στην Σμύρνη με τους Τούρκους. Τους εκαλόπιανε, τους συνεχώρει, τους αγαπούσε, τους έτρεφε, τους είχε παραχωρήσει προνόμοια. Έτσι αυτοί ανενόχλητοι ειργάσθηκαν εις βάρος μας. Και έτσι σε λίγες μέρες ανέλπιστα μας βρήκε, η καταστροφή, η ταπείνωσις, η ήττα.

Σήμερα ενώ ημείς οι Έλληνες, δεν έχομεν μέρος να μείνουμε, ενώ πενόμεθα, ενώ υποφέρωμεν, οι Εβραίοι καλοζούν, συναγωνιζόμενοι με το άφθονον χρήμα των, τον Έλληνα επιχειρηματίαν.

Έχομεν γι αυτό υποχρέωσιν να ανοίξωμεν τα μάτια μας. Δεν είναι μόνο ζήτημα εθνικόν, να τεθεί χαλινός εις τη φθοροποιόν δράσιν των. Είναι ζήτημα αυτής ταύτης της υπάρξεώς μας. Είναι ζήτημα και αυτού του ψωμιού μας.

Ας έχομεν υπ' όψει το ότι για κάθε κακόν, αίτιοι είναι οι Εβραίοι, η καταραμένη φυλή, η οποία ως όσιον και ιερόν έχει μόνον το ταπεινόν συμφέρον.

Όταν αργότερα μετεφέρθην στη Μαγνησία, οι Εβραίοι έμεναν ακόμη εκεί. Δεν ξεύρω τι απέγιναν οι άθλιοι εκείνοι, οι ανάλγητοι, που τόσον σκληρά εφέροντο προς τους δυστυχείς αιχμαλώτους" (Σελίς 138, 139, 140).

"Είχαν περάσει μήνες από την ημέρα που ηλευθερώθην. Και μαθαίνομεν τότε μια καταπληκτική πληροφορία, ήτις παρ' όλας τας διαψεύσεις μου φαίνεται αληθηνή:

Ένα Ολλανδικό πλοίο, φόρτωσε από τον λιμένα της Σμύρνης, πολλά κόκκαλα των αιχμαλώτων!! Θα τα εχρησιμοποιούσαν για βιομηχανικούς σκοπούς!

Καϋμένοι αιχμάλωτοι!(Σελίς 225)"

Για την ιστορική αλήθεια: Το πλοίο που φόρτωσε τα κόκκαλα των αιχμαλώτων ανήκε στην εβραϊκή εταιρεία Ραούλ Βάντεμπουργκ και Έρασμος Λεβύ.

ΚΥΠΡΟΣ ΚΑΙ ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ

Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι της κατευθυνόμενης από την σιωνιστική Νέα Τάξη Πραγμάτων-Παγκοσμιοποίηση παραπληροφόρησης, υπάρχουν ευτυχώς και κάποιες φωτεινές τιμητικές εξαιρέσεις. Όπως η εβδομαδιαία εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος». Αξίζει, λοιπόν, τον κόπο να μεταφέρουμε εδώ ένα πολύ ενδιαφέρον άρθρο της καλής αυτής εφημερίδας, που δημοσιεύθηκε προσφάτως, με τίτλο «Εβραίοι και Κύπρος»:

«Η ΙΣΡΑΗΛΙΝΗ σαρκοβόρος ύαινα εγείρει το αιμοσταγές ρύγχος της και οσμίζεται αίμα! Εις την Γάζαν υπάρχουν ακόμη άνθρωποι και κυρίως μικρά παιδιά. Το πρωτοφανές έγκλημα κατά των Παλαιστινίων τείνει –όπως λέγουν- να ολοκληρωθεί. Εκορέσθη η ύαινα...

Εις την Κύπρον, η οποία κείται πλησιέστερον προς την Γάζαν παρά από την Ελλάδα, διατηρείται παραδοσιακώς και ευρίσκεται εισέτι εν χρήσει μια δεινή ύβρις. Πρόκειται περί ενός μονολεκτικού χλευασμού. Δια να χαρακτηρίσουν οι Κύπριοι τον δόλιον, τον κακόν, τον ψεύτην και τον άρπαγα, του απευθύνουν τον χαρακτηρισμόν: «Οβραίε»! Και την Μεγάλην Εβδομάδα, κατά την Ακολουθίαν των Παθών, μόλις ακούουν να λέγεται εις τους ιερούς ναούς το «λαός δυσσεβής και παράνομος», πολλαί ηλικιωμέναι γυναίκες –αγράμματοι, εννοείται- γονατίζουν και απευθύνουν εκ βαθέων την κατάραν: «Την κατάραν μου νάχουσιν οι Οβραίοι»!

Τι έπαθον οι πράοι Κύπριοι, δια να καταρώνται τους γείτονάς των Εβραίους; Φαίνεται ότι λειτουργεί αδήλως η κυτταρική μνήμη. Οι Κύπριοι δεν λησμονούν, όσα υπέστησαν, αρχαιόθεν και προσφάτως από τους Εβραίους. Ας προσπαθήσωμεν να απαριθμήσωμεν τα παθήματά των. Επί Ρωμαιοκρατίας οι Εβραίοι εφόνευσαν 200.000 Ελληνας της Κύπρου εις μιαν συνωμοτικήν εξέγερσίν των. Τα θύματά των προήρχοντο κυρίως εκ της Σαλαμίνος και άλλων Κυπριακών πόλεων. Τότε, λοιπόν, οι Ρωμαίοι κυρίαρχοι διέταξαν να φονευθούν πάραυτα οι αίτιοι της σφαγής. Διέταξαν, επίσης, όπως απελαθούν όλοι και όπως απαγορεύεται, επί ποινή θανάτου, η εγκατάστασις Εβραίων εις την Μεγαλόνησον. Η διαταγή περιελάμβανε και την εξής λεπτομέρειαν: Εάν Εβραίοι προσορμισθούν εις Κύπρον, λόγω τρικυμίας, να φονεύονται και ούτοι!

Ας αφήσωμεν, όμως, την αρχαιότητα και ας έλθωμεν εις τα νεώτερα έτη. Λοιπόν, το 1902 εξεπονήθη, εις ανώτατον επίπεδον, μυστικόν σχέδιον Βρεταννίας και Εβραίων περί εποικισμού της Κύπρου υπό Εβραϊκών οικογενειών, ώστε εντέχνως εξοριζομένων των Ελλήνων κατοίκων της, να καταστεί πατρίς των Εβραίων, εν πρώϊμον Ισραήλ! Και τούτο, ενώ ουδέ ίχνος Εβραίων υπήρχεν εν Κύπρω.

Την 23.10.1902 επραγματοποιήθη συνάντησις, εν Λονδίνω, μεταξύ του υπουργού Αποικιών Ιωσήφ Τσάμπερλαιν και του προφήτου του Σιωνισμού Τεοντόρ Χέρτσλ. Συνεζητείτο να δοθεί η Ουγκάντα ή η Κύπρος προς εποικισμόν των Εβραίων. Ο Τσάμπερλαιν –όπως γράφει ο Χέρτσλ- του είπεν ότι αν διέρρεε τοιούτο σχέδιον, θα εξέσπα θύελλα εις την Κύπρον. Ο συνομιλητής του τον καθησύχασεν εβραϊκώ τω τρόπω. Του είπεν ότι δεν κοινοποιούνται όλα εις την πολιτικήν. Και του ανέπτυξε το σχέδιόν του. Θα επεχειρείτο να πεισθούν οι Κύπριοι να ζητήσουν οι ίδιοι τον εποικισμόν, πειθόμενοι δια χρυσών λιρών. Θα απέστελλε δωδεκάδα μυστικών πρακτόρων του δια να τους πείσουν! Και κατέληξε: «Οι Μουσουλμάνοι θα φύγουν και οι Έλληνες θα πωλήσουν προθύμως τας γαίας των, εις καλήν τιμήν, και θα μεταναστεύσουν εις Αθήνας και Κρήτην».

Το σχέδιον δεν υπήρχεν απλώς. Ήρχισε να εφαρμόζεται! Εβραίοι ήρχισαν να αγοράζουν

Τι έπαθον οι πράοι Κύπριοι, δια να καταρώνται τους γείτονάς των Εβραίους; Φαίνεται ότι λειτουργεί αδήλως η κυτταρική μνήμη. Οι Κύπριοι δεν λησμονούν, όσα υπέστησαν, αρχαιόθεν και προσφάτως από τους Εβραίους.

μεγάλας εκτάσεις και να εγκαθίστανται. Πρώτος αντέδρασεν ο Χριστόδουλος Σώζος, δήμαρχος και βουλευτής Λεμεσού, πρώτος δε δικηγόρος. Συνήγειρε τον λαόν. Διοργανώθησαν τότε αντιεβραϊκά συλλαλητήρια, εν Κύπρω και εν Αθήναις και το σχέδιον απετράπη. Εν τούτοις, η προσπάθεια επανελήφθη το 1920. Σώζονται ακόμη αι λιθόκτιστοι οικίαι και αποθήκαι των Εβραίων εις Φασούρι, Πυρόϊ, Τύμπου και αλλαχού.

Ο ανατινάξας το σιωνιστικόν σχέδιον ήτο ο λαμπρός ήρως του Μπιζανίου, ο οποίος έπεσεν την 6.12.1912. Εθνική μορφή της Κύπρου ήτο ο Χριστόδουλος Σώζος. Πάππος του ήτο ο Αντώνιος Ιακώβου Λοΐζου, ο οποίος το 1821 κατελθών εις την Ελλάδα, επολέμησεν υπό τον Φαβιέρον και ετραυματίσθη. Ο πατήρ του Σώζων Λοΐζου είχε κατέλθει εις την Κρήτην και επολέμησε κατά την Κρητικήν Επανάστασιν του 1866.

Η Ισραηλιτική επιβουλή συνεχίσθη και κατά τα τελευταία έτη. Το 1998 συνελήφθησαν επί κυπριακού εδάφους δύο πράκτορες της φοβεράς «Μοσσάντ» να φωτογραφίζουν τους χώρους, όπου επρόκειτο να εγκατασταθούν οι ρωσσικοί πύραυλοι «S300». Η μυστική αστυνομία του Ισραήλ υπέστη μέγα ρεζίλευμα. Το Ισραήλ αντέδρασεν. Ο Βενιαμίν Νετανιάχου ηπείλησεν ότι «οι δύο συλληφθέντες θα μεταφερθούν, οπωσδήποτε, εις το Ισραήλ, είτε είναι ένοχοι, είτε όχι»! Οι Κύπριοι, όμως, έχοντες διαφορετικήν αίσθησιν της εθνικής αξιοπρεπείας από ότι ημείς οι Ελλαδίται αδελφοί των, τους εδίκασαν και τους εφυλάκισαν! Και όχι μόνον αυτό. Κατήρτισαν σχέδια, δια να αποτρέψουν τυχόν επίθεσιν ισραηλιτών καταδρομέων εις τας Κεντρικάς Φυλακάς της Λευκωσίας...

Δ.Γ. – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΚΥΠΡΟΣ ΓΗ... ΣΗΜΙΤΙΚΗ(!)

Από τις αρχές του 20ου αιώνα, υπήρχε το σχέδιο εποικισμού της Κύπρου από τους -τότε- απάτριδες Εβραίους. Παρόλο που τελικά κατέληξαν στην Παλαιστίνη, το σχέδιο δεν θάφτηκε. Ξεκινάμε με την παλαιότερη πηγή που βρήκαμε, την εφημερίδα "ΣΚΡΙΠ", ημερομηνίας 3 Οκτωβρίου 1904.

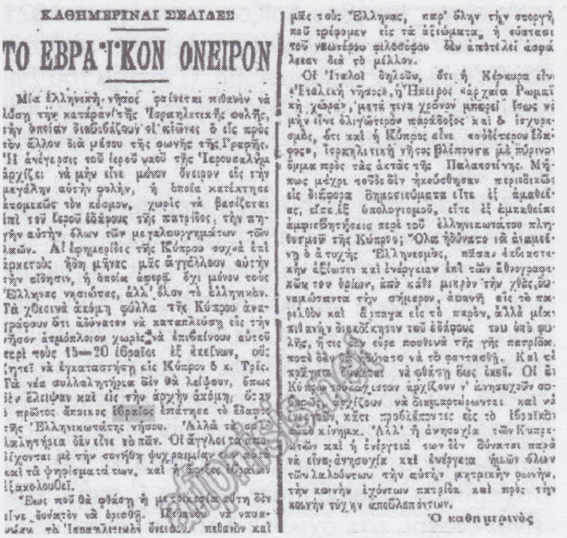
ΣΚΡΙΠ: ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

"Μια Ελληνική νήσος φαίνεται πιθανόν να λύσει την κατάραν της ισραηλίτικης φυλής, την οποίαν διαβιβάζουν οι αιώνες ο εις προς τον άλλον δια μέσου της φωνής της γραφής.

Η ανέγερσις του ιερού ναού της Ιερουσαλήμ αρχίζει να μην είνε μόνον όνειρον εις την μεγάλην αυτήν φυλήν, η οποία κατέκτησε ατομικώς τον κόσμον, χωρίς να βασίζεται επί του ιερού εδάφους της πατρίδος, την πηγήν αυτήν όλων των μεγαλουργημάτων των λαών. Αι εφημερίδες της Κύπρου συχνά επί αρκετούς ήδη μήνας μας αγγέλλουν αυτήν την είδησιν, η οποία αφορά όχι μόνον τους Έλληνας νησιώτας, αλλ' όλον τον ελληνικόν.

Τα χθεσινά ακόμη φύλλα της Κύπρου αναγράφουν ότι αδύνατον να καταπλεύση εις την νήσον ατμόπλοιον χωρίς να επιβαίνουν αυτού περί τους 15-20 Εβραίοι εξ εκείνων, ους ζητεί να εγκαταστήση εις Κύπρον ο κ. Τρις.

Τα νέα συλλαλητήρια δεν θα λείψουν, όπως δεν έλειψαν και εις την αρχήν ακόμη, όταν ο πρώτος

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Μία ἑλληνικὴ νῆσος φαίνεται πιθανὸν νὰ λύσῃ τὴν κατάραν τῆς Ἰσραηλιτικῆς φυλῆς, τὴν ὁποίαν διαβιβάζουν οἱ αἰῶνες ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον διὰ μέσου τῆς φωνῆς τῆς Γραφῆς. Ἡ ἀνέγερσις τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀρχίζει νὰ μὴν εἶνε μόνον ὄνειρον εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν φυλήν, ἡ ὁποία κατέκτησε ἀτομικῶς τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους τῆς πατρίδος, τὴν πηγὴν αὐτὴν ὅλων τῶν μεγαλουργημάτων τῶν λαῶν. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Κύπρου συχνὰ ἐπὶ ἀρκετοὺς ἤδη μῆνας μᾶς ἀγγέλλουν αὐτὴν τὴν εἴδησιν, ἡ ὁποία ἀφορᾷ ὄχι μόνον τοὺς Ἕλληνας νησιώτας, ἀλλ' ὅλον τὸ ἑλληνικόν. Τὰ χθεσινὰ ἀκόμη φύλλα τῆς Κύπρου ἀναγράφουν ὅτι ἀδύνατον νὰ καταπλεύσῃ εἰς τὴν νῆσον ἀτμόπλοιον χωρὶς νὰ ἐπιβαίνουν αὐτοῦ περὶ τοὺς 15—20 ἑβραῖοι ἐξ ἐκείνων, οὓς ζητεῖ νὰ ἐγκαταστήσῃ εἰς Κύπρον ὁ κ. Τρίς. Τὰ νέα συλλαλητήρια δὲν θὰ λείψουν, ὅπως δὲν ἔλειψαν καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκόμη, ὅταν ὁ πρῶτος ἄποικος ἑβραῖος ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλληνικωτάτης νήσου. Ἀλλὰ τὰ συλλαλητήρια δὲν εἶνε τὸ πᾶν. Οἱ ἄγγλοι τὰ ἀποδέχονται μὲ τὴν συνήθη ψυχραιμίαν των αὐτὰ καὶ τὰ ψηφίσματά των, καὶ ἡ ἄφιξις Ἑβραίων ἐξακολουθεῖ.

Ἕως ποῦ θὰ φθάσῃ ἡ μετοικεσία αὕτη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὁρισθῇ. Πιθανὸν νὰ ναυαγήσῃ τὸ Ἰσραηλιτικὸν ὄνειρον, πιθανὸν καὶ [illegible] μᾶς τοὺς Ἕλληνας, παρ' ὅλην τὴν στοργὴν ποῦ τρέφομεν εἰς τὰ ἀξιώματα, ἡ σύστασις τοῦ νεωτέρου φιλοσόφου δὲν ἀποτελεῖ ἀσφάλειαν διὰ τὸ μέλλον.

Οἱ Ἰταλοὶ δηλοῦν, ὅτι ἡ Κέρκυρα εἶνε «Ἰταλικὴ νῆσος», ἡ Ἤπειρος «ἀρχαία Ρωμαϊκὴ χώρα», μετά τινα χρόνον μπορεῖ ἴσως νὰ μὴν εἶνε ὀλιγώτερον παράδοξος καὶ ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι καὶ ἡ Κύπρος εἶνε «οὐδέτερον ἔδαφος», Ἰσραηλιτικὴ νῆσος βλέπουσα μὲ πύρινον ὄμμα πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Παλαιστίνης. Μήπως μέχρι τοῦδε δὲν ἠκούσθησαν περιοδικῶς εἰς διάφορα δημοσιεύματα εἴτε ἐξ ἀμαθείας, εἴτε ἐξ ὑπολογισμοῦ, εἴτε ἐξ ἐμπαθείας ἀμφισβητήσεις περὶ τοῦ ἑλληνικωτάτου πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου; Ὅλα ἠδύνατο νὰ ἀναμείνῃ ὁ ἀτυχὴς Ἑλληνισμός, πᾶσαν ἐκβιαστικὴν ἀξίωσιν καὶ ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν ἐθνογραφικῶν του ὁρίων, ἀπὸ κάθε μικρὸν τὴν χθές, δυναμώσαντα τὴν σήμερον, ἀφανῆ εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἅρπαγα εἰς τὸ παρόν, ἀλλὰ μίαν πιθανὴν διεκδίκησιν τοῦ ἐδάφους του ὑπὸ φυλῆς, ἥτις δὲν εὗρε πουθενὰ τῆς γῆς πατρίδα, ποτὲ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ φαντασθῇ. Καὶ τὸ πρᾶγμα δύναται νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ. Οἱ ἐν Κύπρῳ τοὐλάχιστον ἀρχίζουν ν' ἀνησυχοῦν σοβαρῶς, ἀρχίζουν νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ ἐνεργοῦν κάτι προβλέποντες εἰς τὸ ἑβραϊκὸν αὐτὸ κίνημα. Ἀλλ' ἡ ἀνησυχία τῶν Κυπραιῶν καὶ ἡ ἐνέργειά των δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶνε ἀνησυχία καὶ ἐνέργεια ἡμῶν ὅλων τῶν λαλούντων τὴν αὐτὴν μητρικὴν φωνήν, τὴν κοινὴν ἐχόντων πατρίδα καὶ πρὸς τὴν κοινὴν τύχην ἀποβλεπόντων.

Ὁ καθημερινὸς

άποικος Εβραίος επάτησε το έδαφος της Ελληνικωτάτης νήσου. Αλλά τα συλλαλητήρια δεν είναι το παν. Οι Άγγλοι τα αποδέχονται με τη συνήθη ψυχραιμία των αυτά και τα ψηφίσματά των και η άφιξις Εβραίων εξακολουθεί.

Εώς πού θα φθάση η μετοικεσία αυτή δεν είνε δυνατόν να ορισθή. Πιθανόν να ναυαγίση το Ισραηλιτικόν όνειρον, πιθανόν και να ευδοκιμήση περισσότερον αφ' όσον νομίζει κανείς. **Η Αγγλία πολύ ολίγον μεριμνά αν την Κύπρον κατοικούν Έλληνες ή Κινέζοι, ή Εβραίοι. Δι' αυτήν η νήσος δεν έχει αξίαν πολιτικήν αλλά καθαρώς στρατιγικήν.** Τόσον το καλλίτερον διά την ησυχίαν του Αρμοστού της εάν κατορθωθή να δημιουργηθή εις το μέλλον μικτός ο πληθυσμός της νήσου. Και το όλον σχέδιον αυτής της υποθέσεως φαίνεται, ότι καλώς υπελογίσθη και καλώς πραγματοποιείται αφού η εκτέλεσίς του γίνεται κατά τον βραδύτερον, αλλά τον μάλλον εύκολον και ασφαλή τρόπον. Μία απότομος, ομοθυμαδόν γενομένη άφιξις Εβραίων εις την νήσον θα έφερε τον κύνδινον ναυαγίου του ισραηλιτικού ονείρου, το οποίον αφού υπήρξεν όνειρον επί τόσους αιώνας δεν υπάρχει λόγος να βιασθή εις την εκπλήρωσίν του. Οι διπλωμάται βλέπουν συνήθως πολύ μακράν, και οι Εβραίοι τους μιμούνται. Όσην ολίγην πεποίθησιν και αν έχει ο Νίτσε εις την εβραϊκήν διπλωματίαν, αρνούμενος εις ένα των αφορισμών του διπλωματικήν ικανότητα εις τον Εβραίον, δι' ημάς τους Έλληνας, παρ' όλην την στοργήν που ετρέφομεν εις τα αξιώματα, η σύστασις του νεωτέρου φιλοσόφου δεν αποτελεί ασφάλειαν δια το μέλλον.

Οι Ιταλοί δηλούν, ότι η Κέρκυρα είνε "Ιταλική νήσος", η Ήπειρος "Αρχαία Ρωμαϊκή χώρα", μετά τινά χρόνον μπορεί ίσως να μην είναι ολιγότερον παράδοξος και ο ισχυρισμός, ότι η Κύπρος είναι "ουδέτερον έδαφος", ισραηλιτική νήσος βλέπουσα με πύρινον όμμα εις τας ακτάς της Παλαιστίνης. Μήπως μέχρι τούδε δεν ηκούσθησαν περιοδικώς εις διάφορα δημοσιεύματα, είτε εξ αμαθείας, είτε εξ υπολογισμού, είτε εξ εμπαθείας, αφμφισβητήσεις περί του Ελληνικωτάτου πληθυσμού της Κύπρου; Όλα ηδύνατο να αναμείνη ο ατυχής Ελληνισμός, πάσαν εκβιαστικήν αξίωσιν και ενέργειαν επί των εθνογραφικών του ορίων, από κάθε μικρόν την χθες, δυναμώσαντα την σήμερον, αφανή εις το παρελθόν και άρπαγα εις το παρόν, αλλά μίαν πιθανήν διεκδήκισιν τους εδάφους του υπό φυλής, ήτις δεν έβρε πουθενά της γης πατρίδα, ποτέ δεν θα ηδύνατο να το φαντασθή. Και το πράγμα δύναται αν φθάση έως εκεί. Οι εν Κύπρω τουλάχιστον αρχίζουν να ανησυχούν σοβαρώς, αρχίζουν να διαμαρτύρωνται και να ενεργούν κάτι προβλέποντες εις το εβραϊκόν αυτόν κίνημα. Αλλ' η ανησυχία των Κυπραιωτών και η ενέργειά των δεν δύναται παρά να είχε ανησυχία και ενέργεια ημών όλων των λαλούντων την αυτήν μητρικήν φωνήν, την κοινήν εχόντων πατρίδα και προς την κοινήν τύχην αποβλεπόντων."

Περιοδικό Hellenic Nexus: ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΕΠΟΙΚΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

Στην προσπάθεια δημιουργίας τετελεσμένων που γίνεται σήμερα στα κατεχόμενα, με το σχέδιο της παράνομης και ανεξέλεγκτης εκμετάλλευσης της γης που ανήκει σε Ελληνοκυπρίους, έχει διαπιστωθεί ότι συμμετέχουν ενεργά και ισραηλινές εταιρίες. Στις ελεύθερες περιοχές, αντίστοιχα, τα τελευταία χρόνια έχουν πωληθεί πολλές εκτάσεις σε ξένους πολίτες με εβραϊκή καταγωγή. Όλα αυτά θυμίζουν το παλιό σχέδιο για την Κύπρο του Ουγγρο-εβραίου ηγέτη του πολιτικού σιωνιστικού κινήματος, Θεόδωρου Χερτζλ (1860-1904), που είχε αρχικά υιοθετήσει η Βρετανική αυτοκρατορία.

Η ιστορία έχει ως εξής: Δύο χρόνια μετά το Α' Σιωνιστικό Συνέδριο (1897) στη Βασιλεία, στα μέσα του Νοεμβρίου του 1899, οι Ευρωπαϊκές Σιωνιστικές Επιτροπές έστειλαν στην Κύπρο τον Γερμανοεβραίο Davis Trietsch για να προωθήσει το θέμα της εγκατάστασης Εβραίων στο νησί. Ο

Davis Trietsch είχε προτείνει στο Γ' Παγκόσμιο Σιωνιστικό Συνέδριο του 1899, να χρησιμοποιηθεί η Κύπρος μέσα στο Έρετζ - Ισραήλ (Μεγάλο Ισραηλ).

Αν και ο Trietsch, όταν έφθασε στην Κύπρο δεν είπε τίποτε για τις πραγματικές του προθέσεις, εντούτοις **εξέφρασε τη γνώμη ότι η Κύπρος ήταν η καλύτερη χώρα για τον επικοισμό των Εβραίων.** Ο απεσταλμένος των Ευρπαϊκών Σιωνιστικών Επιτροπών επισκέφθηκε τον αποικιακό γραμματέα και άλλους αποικιακούς λειτουργούς, από τους οποίους ζήτησε πληροφορίες για τον πληθυσμό, το εμπόριο και για το σύστημα διακυβέρνησης.

Αν και δεν έγινε γνωστό το αποτέλεσμα των προσπαθειών του, εντούτοις το σχέδιο του Θεόδωρου Χερτζλ αποκαλύπτεται από το προσωπικό του "Ημερολόγιο". Όλο το ημερολόγιο βρίσκεται σήμερα στα χέρια του Κύπριου ιστορικού ερευνητή, Μ. Μιχαήλ, και τα σχετικά αποσπάσματα που αφορούν το σχέδιο δημοσιεύονται μεταφρασμένα στην online Κυπριακή Εφημερίδα της Ρωμηοσύνης (www.romiossini.com)

Στη συνέχεια, το σχέδιο προτείνεται το 1902 από τον Χερτζλ στον, εβραϊκής καταγωγής, Λόρδο Ναθάνιελ Μάγιερ Ρότσιλντ, ο οποίος το αποδέχεται (βλ. The Universal Jewish Encyclopedia, τόμος 10, σελ. 652). Η βρετανική κυβέρνηση υιοθετεί το σχέδιο, επειδή είδε σε αυτό να περιλαμβάνεται κάποια λύση στο πρόβλημα που της δημιούργησε ο έντονος αγώνας των Ελληνοκυπρίων για Ένωση.

Τις σιωνιστικές βλέψεις για προσάρτηση της Κύπρου στη μελλοντική Σιωνιστική Αυτοκρατορία αποκάλυψε το 1960 η καναδική Ιντέλλιτζενς Σέρβις σε σχετική έκθεσή της για την Κύπρο, που αναδημοσιεύθηκε από το αγγλικό περιοδικό Candour, στις 8 Ιουλίου 1961 και τιτλοφορείται Zionism and Cyprus. Συγκεκριμένα, το αποκαλυπτικό κείμενο της έκθεσης αναφέρεται στη μαρτυρία μιας Καναδής ιεραποστόλου μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο στην Ιερουσαλήμ, την οποία συνάντησαν μέλη μιας Σιωνιστικής οργάνωσης.

"Στη συνάντηση αυτή της έδειξαν ένα χάρτη της μελλοντικής Σιωνιστικής Αυτοκρατορίας. Δεν περιελάμβανε την Αίγυπτο, αλλά περιελάμβανε ολόκληρη την Παλαιστίνη, την Ιορδανία, τη Συρία και -πολύ παράξενο- την Κύπρο. Είναι πολύ ενδιαφέρον να μάθουμε ότι οι Εβραίοι ετοίμαζαν, τουλάχιστον από το 1922, την αποχώρηση των Βρετανών από την Παλαιστίνη. Στην πραγματικότητα, η ίδρυση 'μιας εθνικής εστίας για τους Εβραίους" σε αυτή τη χώρα ανεμένετο εξαρχής με βεβαιότητα. Δεν είναι μικροτέρου ενδιαφέροντος η παρουσία ενός χάρτη στον οποίο η Κύπρος εμφανίζεται σαν τμήμα της Σιωνιστικής Αυτοκρατορίας. Αυτό δείχνει, ότι είναι μέρος ενός μελλοντικού ονείρου - ή σχεδίου..."

Όταν ο Χερτζλ, τον Οκτώβριο του 1902, παρουσίαζε στον τότε Εβραίο υπουργό των Αποικιών της Αγγλίας, Ιωσήφ Τσάμπερλεν, το σχέδιο για την Κύπρο ("οι Μουσουλμάνοι θα φύγουν και οι Έλληνες θα πουλήσουν πρόθυμα τις γαίες τους σε καλή τιμή και θα μεταναστεύσουν στην Αθήνα και στην Κρήτη"), νόμιζε κανείς, ότι το Παγκόσμιο Σιωνιστικό Κίνημα θα περιοριζόταν σε κάποια στενά χρονικά πλαίσια δράσης, με μοναδικό στόχο τη δημιουργία ενός προσωρινού διαμετακομιστικού σταθμού στο νησί, ώστε να γίνει πιο εύκολη η επιστροφή των Εβραίων στην Παλαιστίνη.

Όμως τα πραγματικά σχέδια του Σιωνισμού, από τότε, ήταν άλλα. Η Κύπρος είχε συμπεριληφθεί στον γεωγραφικό εκείνο χώρο που θ' αποτελούσε τη μελλοντική "Μεγάλη Παλαιστίνη"! Με την πάροδο του χρόνου, το σχέδιο των Σιωνιστών φάνηκε ν' "αδυνατίζει" στη μνήμη των Κυπρίων, ώστε να θεωρηθεί ένας ουτοπικός οραματισμός! Ήλθε, όμως, η τουρκική εισβολή του 1974, για να το φέρει στην επικαιρότητα.

Το αμερικανικό περιοδικό Newsweek, στις αρχές του Μαρτίου του 1975, αποκάλυψε ότι ο Χένρι Κίσσινγκερ, λίγους μήνες μετά την εισβολή του Αττίλα, είχε προτείνει τις εξής εξωφρενιστικές προτάσεις: **1) Οι Ελληνοκύπριοι να φύγουν από την Κύπρο και να εγκατασταθούν στην Ελλάδα. 2) Οι Τουρκοκύπριοι να φύγουν από την Κύπρο και να εγκατασταθούν στην Τουρκία. 3) Η Κύπρος να κατοικηθεί από Εβραίους!** Να λοιπόν, ποιοι ήταν οι πραγματικοί σκοτεινοί σκοποί του Κίσσινγκερ, όταν "εμπνεύστηκε" και σκηνοθέτησε το πραξικόπημα και την Τουρκική εισβολή.

Αν αναλογισθεί κανείς τι συμβαίνει σήμερα στην Κύπρο, θα διαπιστώσει περίτρανα ότι το σχέδιο Χερτζλ (και του Κίσσινγκερ) υλοποιείται με μεγάλη ακρίβεια. **Η εγκαθίδρυση εβραϊκής κοινότητας στα κατεχόμενα και η συνεχιζόμενη αγορά μεγάλων εκτάσεων γης στην ελεύθερη περιοχή, οδηγούν σε αυτό το συμπέρασμα.**

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΟΥ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Οι πρώτες εκδηλώσεις της εχθρότητος των εβραίων προς τους Έλληνες ανέρχονται στην εποχή της επαναστάσεως των Μακκαβαίων. Στην ιστορική αυτή περίοδο η Παλαιστίνη αποτελούσε μια επαρχία του Ελληνιστικού βασιλείου των Σελευκιδών. Αλλά αντίθετα από ότι διδάσκει η θρησκευτική ιστορία οι κάτοικοί της δεν ήταν μόνο εβραίοι.

Εκατοικείτο από 9 διαφορετικούς λαούς: Ιδουμαίους, Αμμωνίτες, Ναβάτιους, Μαδιανίτες, Μωαβίτες, Καινίτες, Αμαληχίτες, Σαμαρίτες, Εβραίους, στους οποίους πρέπει να προστεθούν οι μερικές χιλιάδες Φοίνικες οι οποίοι ήταν εγκατεστημένοι στην Παλαιστίνη.

Οι λαοί αυτοί ήταν στο σύνολό τους άσπονδοι εχθροί των Εβραίων και περισσότερο από όλους οι Σαμαρίτες.

Οι αρχαίοι Εβραίοι ήταν ένας λαός νομάδων αραβικής καταγωγής, οι οποίοι ζούσαν αρχικά στην αραβική έρημο. Τον 12ο αιώνα π.Χ., κατάλαβαν την χώρα του αρχαίου παλαιστινιακού λαού των Αμωραίων την οποία μετονόμασαν Ιουδαία, ενώ διατήρησαν το αρχαίο όνομα της πρωτεύουσάς τους «Ιερισαλέμ» από το οποίο προέρχεται το σημερινό της όνομα «Ιερουσαλήμ». «Ιερισαλέμ» σημαίνει στην αμωρική γλώσσα «ίδρυμα της Σαλέμ», η οποία ήταν η μεγάλη θεά των Αμωραίων.

Όπως συμβαίνει πάντα, όταν ένας λαός χαμηλού πολιτιστικού επιπέδου, συγκατοικεί ή γειτνιάζει με λαούς, οι οποίοι έχουν ένα περισσότερο ανεπτυγμένο πολιτισμό, οι Εβραίοι αφομοίωσαν τον πολιτισμό των γειτόνων τους και εγκατέλειψαν σιγά-σιγά την αραβική γλώσσα.

Η ονομαζόμενη «εβραϊκή» γλώσσα είναι στην πραγματικότητα μια χαναανική (παλαιστινιακή) γλώσσα, την οποία επήραν οι εβραίοι, μαζί με τον πολιτισμό, από τους γείτονές τους. Διατήρησαν όμως τα αραβικά ονόματα. Τα εβραϊκά ονόματα: Αμπραάμ (Αβραάμ), Ιτσάκ (Ισαάκ), Ιωσέφ (Ιωσήφ), Ζακαρία (Ζαχαρίας), Μόσσε (Μωϋσής), Χαντάμ (Αδάμ), Χάβα (Εύα), Μυριάμ (Μαρία), Ελίας (Ηλείας) κλπ. αντιστοιχούν στα αραβικά: Ιμπραϊμ, Ιτσάκ, Ιουσούφ, Ζακαρία, Μούσσα, Χαντάμ, Χάβα, Μαριάμ, Ελίας.

Η επαφή των Εβραίων με τους Έλληνες είχε ανάλογες επιπτώσεις. Υπό την επίδραση του πολιτισμού και του τρόπου ζωής των Ελλήνων που είχαν φέρει οι χιλιάδες Έλληνες μετανάστες, οι οποίοι είχαν εγκατασταθεί σ' αυτή την περιοχή, πολλοί εβραίοι αποποιήθηκαν βαθμηδόν τα έθιμα και τις παραδόσεις τους και συχνά οι γλώσσα τους και ορισμένοι απ' αυτούς ακόμη και την θρησκεία τους. Πολλοί απ' αυτούς ελληνοποίησαν τα ονόματά τους.

Η εξέλιξη αυτή επήρε αργότερα μεγάλες διαστάσεις και γύρω από το 170π.Χ. οι μισοί τουλάχιστον Εβραίοι ήταν εξ' ολοκλήρου ή κατά μεγάλο βαθμό εξελληνισμένοι.

«Ο ενθουσιασμός δια τον ελληνικό τρόπο ζωής είναι βαθύς. Όλα τα νέα και έξυπνα στοιχεία (της εβραϊκής κοινωνίας) στρέφονται προς τον Ήλιον, ο οποίος θα φωτίσει τον κόσμο (την Ελλάδα)» «Ποτέ το μέλλον του Ισραήλ δεν είχε διατρέξει τόσο μεγάλη κίνδυνο (γύρω από το 172π.Χ.). Μία προσπάθεια ακόμη και η εβραϊκή βίβλος εχανόταν, η εβραϊκή θρησκεία εξαφανιζόταν δια

πάντα» γράφει ο μεγάλος γάλλος ιστορικός E. Renant.

«Ο Ιουδαϊσμός είχε υπονομευθεί από την ελληνική φιλοσοφία και από ένα σύνολο θεσμών, σχολών, γυμναστηρίων, θεάτρων κτλ, τα οποία είχαν δημιουργηθεί σε όλη την ανατολή» γράφει ο γάλλος ιστορικός και καθολικός κληρικός M.J. Lagrange.

«Ήταν απλώς ζήτημα χρόνου δια να βρεθούν οι Εβραίοι, όπως έγινε με τους άλλους λαούς υπό ελληνική κατοχή, συγχωνευμένοι στην ελληνική μήτρα (καλούπι)» γράφει ο εβραίος ιστορικός A. Rappoport.

Αρκεί να αναφερθεί ότι ο αρχηγός του ελληνικού κόμματος στην Ιουδαία ήταν ο ίδιος ο αρχηγός της εβραϊκής Εκκλησίας, ο αρχιραββίνος Ιεχιουάχ (δηλαδή Ιησούς), ο οποίος είχε ελληνοποιήσει το όνομα του και ονομαζόταν Ιάσων.

Ο Ιεχιουάχ ήταν, όπως αργότερα ο διάδοχός του, Ονιάχ (ο οποίος είχε αλλάξει επίσης το όνομά του και ονομαζόταν ελληνικά Μενέλαος) οπαδός του εξελληνισμού του εβραϊκού λαού.

Η εξέλιξις αυτή προκαλούσε την αγανάκτηση των Εβραίων, οι οποίοι επιθυμούσαν να διατηρήσουν την θρησκεία και τις παραδόσεις τους. Οι Εβραίοι αυτοί, οι οποίοι ήταν γνωστοί με το όνομα «Χασιντίμ» (Ασιδαίοι) επαναστάτησαν το 168 π.Χ. εναντίον των ελληνικών αρχών υπό την αρχηγία του περίφημου Ιούδα του Μακκαβαίου και κατάφεραν ύστερα από έναν αμείλικτο πόλεμο 25 ετών να διώξουν με την βοήθεια των Ρωμαίων τους Έλληνες και να δημιουργήσουν μέχρι την κατάληψή τους από τον Πομπήϊο ένα ανεξάρτητο κράτος.

Μετά από την νίκη τους οι «Χασιντίμ» εξολόθρευσαν το μεγαλύτερο μέρος των άλλων λαών της Παλαιστίνης, εξαιρουμένων των Αμωραίων και των Φιλισταίων, τους οποίους είχαν αφανίσει πριν από μερικούς αιώνες και εξόντωσαν αμείλικτα τους εξελληνισμένους συμπατριώτες τους. Έτσι ο εβραϊκός λαός αποτελείτο στο εξής από ανθρώπους διακείμενους εχθρικά προς τους Έλληνες.

Στις ελληνοεβραϊκές διαφορές, οι οποίες

είχαν προκύψει από τις συνέπειες της ελληνικής παρουσίας στην Παλαιστίνη προσετέθησαν άλλες οι οποίες προήλθαν από την ζήλεια την οποία ένοιωθαν οι εβραίοι δια τον ελληνικό πολιτισμό. **Στην ελληνιστική και ρωμαϊκή εποχή οι εβραίοι της Αλεξάνδρειας πλαστογραφούσαν τα ελληνικά χειρόγραφα δια να τα παρουσιάσουν ως δικά τους και υπεστήριζαν ότι οι διάφοροι Έλληνες σοφοί, οι οποίοι εδημιούργησαν όπως είναι γνωστό τις βάσεις του σημερινού πολιτισμού, είχαν αντιγράψει τις επιστημονικές θεωρίες τους εις τα ανύπαρκτα συγγράμματα του Μωϋσή, αναλφάβητου νομάδα της αραβικής ερήμου, τον οποίον επαρουσίαζαν ως τον εφευρέτη όλων των επιστημών!!!**

Τα παμπάλαια αυτά γεγονότα ανήκουν προ πολλού στην ιστορία, αλλά οι περιστάσεις τα προώθησαν επί αιώνες στην επικαιρότητα. Διότι, μετά από τον εξισλαμισμό των εβραίων της Παλαιστίνης (η περίφημη διασπορά των εβραίων της Παλαιστίνης από τους Ρωμαίους αποτελεί ένα ιστορικό ψέμμα. Πολλοί εβραίοι όμως είχαν μεταναστεύσει δια λόγους οικονομικούς) εν συνεπεία της αραβικής εισβολής του 640π.Χ. η διεθνής εβραϊκή κοινότητα αποτελείτο (και αποτελείται ακόμη) κυρίως από απογόνους εξεβραϊσμένων ευρωπαίων διαφόρων εθνικοτήτων, οι οποίοι έχουν ως μόνο δεσμό την θρησκεία. Και οι θρησκευτικοί ηγέτες της θέλησαν να δώσουν στο ετερόκλητο αυτό μίγμα μια εθνική ταυτότητα χρησιμοποιώντας την παλαιά και αποτελεσματική μέθοδο της εξυμνήσεως των κατορθωμάτων των προγόνων. Αλλά τα κατορθώματα αυτά περιοριζόταν μέχρι το 1948

στις γενοκτονίες των παλαιστινιακών λαών στις οποίες πρέπει να προστεθεί η προγενέστερη εξολόθρευση των Αμωραίων και των Φιλισταίων. Η εικοσιπεντάχρονη επανάσταση των Μακκαβαίων εναντίον των ελληνικών αρχών της Παλαιστίνης αποτελούσε λοιπόν την μόνη πραγματική εποποιία ικανή να δημιουργήσει μιά εβραϊκή εθνική συνείδηση εις τους απογόνους των εξεβραϊσμένων ευρωπαίων.

Αλλά τα περίφημα βιβλία των Μακκαβαίων, τα οποία εξιστορούν αυτά τα γεγονότα

Τα περίφημα βιβλία των Μακκαβαίων, τα οποία εξιστορούν αυτά τα γεγονότα διαστρεβλώνουν συστηματικά την ιστορική αλήθεια. Έτσι, εκατομμύρια νέοι Εβραίοι μάθαιναν (και εξακολουθούν να μαθαίνουν) εις τα σχολεία ότι οι Έλληνες, οι οποίοι διοικούσαν την Ιουδαία ήταν απάνθρωποι και άρπαγες και είχαν επιβάλλει εις τους εβραίους ένα καθεστώς βίας και τρομοκρατίας.

διαστρεβλώνουν συστηματικά την ιστορική αλήθεια. Έτσι, εκατομμύρια νέοι Εβραίοι μάθαιναν (και εξακολουθούν να μαθαίνουν) εις τα σχολεία ότι οι Έλληνες, οι οποίοι διοικούσαν την Ιουδαία ήταν απάνθρωποι και άρπαγες και είχαν επιβάλλει εις τους εβραίους ένα καθεστώς βίας και τρομοκρατίας.

Η μεγάλη αγάπη την οποία είχαν δια τους Έλληνες οι άλλοι λαοί της Παλαιστίνης καθώς και οι εξελληνισμένοι εβραίοι, τους οποίους εξολόθρευσαν οι «Χασιντίμ», διαψεύδει εξ ολοκλήρου αυτούς τους μύθους. Αλλά η συνεχής διαβολοποίηση των Ελλήνων διαιώνισε μια ανθελληνική παράδοση, η οποία αποτελεί ένα από τα στοιχεία της σιωνιστικής ιδεολογίας.

Η ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΧΑΝΟΥΚΑ

Η μεγαλύτερη επέτειος των Εβραίων η «Ανουκάχ» μνημονεύει την απελευθέρωση της Ιερουσαλήμ στις 25 του εβραϊκού μηνός Κισλέφ του έτους 165π.Χ. (21 Δεκεμβρίου) και την εξόντωση της ελληνικής φρουράς. Ένα απλό επεισόδιο του πολέμου, η σφαγή ενός λόχου Ελλήνων στρατιωτών, οι οποίοι έπεσαν σε μία ενέδρα ενός αποσπάσματος εβραίων επαναστατών στις 13 του εβραϊκού μηνός Αδάρ (Μάρτιος) του έτους 160, εορτάζεται ετησίως από όλους τους Εβραίους του κόσμου και ονομάζεται «ημέρα του Νικάνορος» από το όνομα του Έλληνος αξιωματικού, ο οποίος εδιοικούσε τον λόχο.

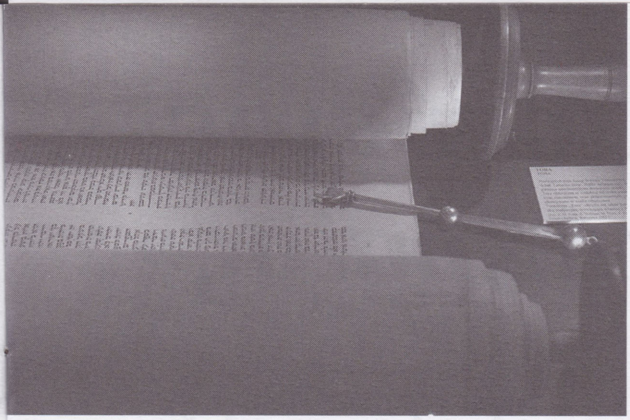
Η παράδοσις αυτή εδημιούργησε στην παγκόσμια εβραϊκή κοινότητα ένα σύνδρομο μισελληνισμού από το οποίο προέκυψε μια ατελείωτη σειρά ανθελληνικών ενεργειών η οποία χαρακτηρίζει τις εβραιοελληνικές σχέσεις στις δύο τελευταίες χιλιοετηρίδες.

ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

Η αφήγησίς τους θα καθιστούσε απαραίτητη την συγγραφή πολλών βιβλίων. Θα περιορισθώ λοιπόν στην περιληπτική αναφορά μερικών απ' αυτές. Στην ελληνιστική, ρωμαϊκή και αργότερα βυζαντινή εποχή οι κάτοικοι πολλών ελληνικών πόλεων στης Ανατολής ήταν συχνά θύματα επιθέσεων, με σφαγές, βιοπραγίες, εμπρησμούς καταστημάτων και σπιτιών, στο σημείο όπου οι ρωμαϊκές αρχές της Αλεξανδρείας αναγκάσθησαν να απομονώσουν τους εβραίους στις συνοικίες τους. Σε μια από τις επιθέσεις αυτές οι εβραίοι εξόντωσαν όλους τους κατοίκους της κυπριακής πόλεως Σαλαμίνος.

Τον Σεπτέμβριο του 610μ.Χ. ο εβραϊκός όχλος «λύντσαρε» τον Έλληνα Πατριάρχη Αντιοχείας Αναστάσιον ο οποίος «εδολοφονήθη», γράφει ο γάλλος Καρδινάλιος και ιστορικός L. Duchesne «με τρόπο όπου η αισχρότης αμιλλόταν της βαρβαρότητος».

Το μίσος των εβραίων εναντίον των Ελλή-

νων ήταν τέτοιο ώστε ορισμένοι απ' αυτούς επήγαιναν στον ιππόδρομο της Κωνσταντινουπόλεως όπου, επωφελούμενοι των ξυλοδαρμών μεταξύ των οπαδών των κομμάτων (πράσινοι και κυανοί) εμαχαίρωναν Έλληνες θεατές, γράφει ένας εβραίος της εποχής, και εξαφανιζόταν.

Κάθε φορά που το βυζαντινό κράτος αντιμετώπισε μια εισβολή το εβραϊκό στοιχείο πήγε συστηματικά με το μέρος των εισβολέων. Κατά την διάρκεια της τουρκικής κατοχής ο εβραϊκός πληθυσμός είχε ταχθεί ανεπιφυλάκτως με το μέρος των Τούρκων. Ο εβραϊκός όχλος έσυρε το 1821 το πτώμα του Πατριάρχου Γρηγορίου του 5ου στους δρόμους της Κωνσταντινουπόλεως πριν το πετάξει στην θάλασσα.

Το ίδιο έτος οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης εσχημάτισαν μια ταξιαρχία εθελοντών δια να καταπολεμήσουν τους Έλληνες επαναστάτες στο πλευρό των Τούρκων. Ένα αιώνα αργότερα το παγκόσμιο εβραϊκό κατεστημένο συνέβαλε σημαντικά στην δημιουργία των γεγονότων τα οποία οδήγησαν στην μικρασιατική καταστροφή του 1922 και την σφαγή του μεγαλύτερου μέρους των Ελλήνων της Μικράς Ασίας.

Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ

Στη εποχή μας ο εβραϊκός μισελληνισμός συναντάται κυρίως στο περιβάλλον των οπαδών της σιωνιστικής ιδεολογίας, οι οποίοι είναι συγκροτημένοι σε μια πανίσχυρη διεθνή οργάνωση ακροδεξιού και φυλετικού χαρακτήρος, η οποία εξασκεί μια μεγάλη πολιτική επίδραση.

Οι προσκείμενοι στο σιωνιστικό κατεστημένο πολυάριθμοι πολιτικοί, διπλωμάτες, τεχνοκράτες, κλπ. ελέγχουν, μέσω μιας συστηματικής διαβρώσεως των πολιτικών κομμάτων, του κρατικού μηχανισμού, και των μέσων ενημερώσεως των χωρών της Ευρώπης (δυτικής και ανατολικής) και της Αμερικής, μερικών χωρών του τρίτου κόσμου, καθώς και των διαφόρων διεθνών οργανισμών (ΟΗΕ, ΝΑΤΟ, Ευρωπαϊκή Επιτροπή κλπ.) τα περισσότερα κέντρα αποφάσεως του κόσμου.

Όλοι αυτοί καταπολεμούν συστηματικά τα ελληνικά συμφέροντα προς όφελος των Τούρκων, δημιουργώντας στον ελληνικό λαό την δυσάρεστη εντύπωση ότι όλος ο κόσμος είναι εναντίον μας. Ένας από τους στόχους του διεθνούς σιωνισμού είναι η μετατροπή της Τουρκίας σε μια μεγάλη περιφερειακή δύναμη, στην οποία θα πρέπει να ενσωματωθούν, σύμφωνα με τα λεγόμενα του γαλλοεβραίου πολιτικού σχολιαστή Alain Minc, τα διάφορα βαλκανικά κράτη, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδος.

Αυτοί εδημιούργησαν τις προϋποθέσεις οι οποίες επέτρεψαν την τουρκική εισβολή στην Κύπρο και εμποδίζουν σήμερα την άσκηση πιέσεων στους Τούρκους, ενώ δια το Κουβέιτ είχε οργανωθεί εναντίον του Ιράκ ολόκληρη σταυροφορία.

Αυτοί κατέστησαν δυνατή την δημιουργία του σκοπιανού κράτους (επιτροπή Badinter, αποστολή Soros) του οποίου εξασφάλισαν την επιβίωση καθώς και την αναγνώριση του με το σφετερισμένο όνομα Μακεδονία.

Οι ανθελληνικές τους πρωτοβουλίες δεν έχουν βέβαια μόνο υποκειμενικά κίνητρα. Αποτελούν στοιχεία μιας κοινής τουρκοσιωνιστικής στρατηγικής.

Η προαγωγή του τουρκικού κράτους αποτελεί αντικειμενικά μια εξέλιξη θετική δια τον διεθνή σιωνισμό του οποίου η Τουρκία είναι η μόνη σύμμαχος στην Μέση Ανατολή και το μόνο σημείο επαφής του με τον μουσουλμανικό κόσμο.

Τ.Α.

Ήταν ο Διονύσιος Σολωμός «Ακραίος»;

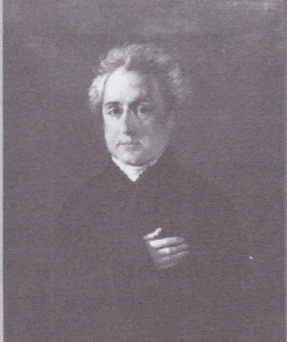
Το θέμα ήλθε στην επικαιρότητα με μία ατυχή δήλωση του εκπροσώπου της Ευρωπαϊκής νέας αριστεράς στην Ελλάδα (αλλά και των σταλινικών και τροτσκιστικών πολιτικών συνεταίρων του), τον Αλέκο Αλαβάνο.

Πράγματι, μέσα στους στίχους όχι των πρώτων στροφών που είναι ο Εθνικός Ύμνος, αλλά του συνόλου του Ύμνου εις την Ελευθερία, υπάρχει η περιγραφή σκληρών και αιματηρών σκηνών της Εθνεγερσίας, τις οποίες πράγματι και δικαιολογεί ο Εθνικός Ποιητής (και συμφωνούμε απόλυτα μαζί του!) ως την Θεία Νέμεσι ενός ολόκληρου Έθνους, που σφαγιάσθηκε, ταπεινώθηκε και σκλαβώθηκε για τέσσερεις ολόκληρους αιώνες από τους βάρβαρους κατακτητές. Με τρόπο εντελώς μεταφυσικό, ως ο εξοχότερος εκπρόσωπος του Ελληνικού ρομαντισμού, ο Ποιητής Σολωμός, εις τον Ύμνο εις την Ελευθερία, περιγράφει πως τα φαντάσματα των αδικοχαμένων από των αιώνων της σκλαβιάς βλέπουν την σφαγή της Τριπολιτσάς και νοιώθουν δικαιωμένοι!

Αριστερά και Σολωμός

Είναι γεγονός ότι η αριστερά πολέμησε με κάθε τρόπο τον Διονύσιο Σολωμό. Καθόλου τυχαίο ότι σήμερα, που έχει κυριαρχήσει η μαρξιστική χούντα στα Πανεπιστήμια δεν υπάρχουν Σολωμικές σπουδές! Ας δούμε τις απόψεις του αριστερού συγγραφέα Δ. Λιθοξόου, τον οποίο μάλιστα προτείνει η ΟΛΜΕ (άλλο άντρο μπολσεβίκων, που κάνουν παιδομάζωμα ψυχών στον αναρχοκομμουνισμό!) σαν έναν από τους χρησίμους για το αντιρατσιστικό πρόγραμμά της συγγραφείς και ο οποίος Λιθοξόου(...ο χρήσιμος)έχει γράψει για την Άλωση της Τροπολιτσάς:

"Την ίδια τύχη με τους μουσουλμάνους είχε και ο εβραϊκός πληθυσμός της πόλης. Οι νικητές μη χορταίνοντας από τους βιασμούς, το αίμα των χιλιάδων θυμάτων, το πλιάτσικο των πάντων και την αιχμαλωσία όμορφων παιδιών προς δουλεμπορία, καταφεύγουν στα ισλαμικά και ιουδαϊκά νεκροταφεία για να ανοίξουν τους τάφους και να πετάξουν έξω τους σκελετούς... Ο Κολοκοτρώνης ανα-

Ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν δεν είναι ασφαλώς μόνον οι πολύ γνωστές δύο πρώτες στροφές του Εθνικού μας Ύμνου, αλλά ένα μεγάλο ποιητικό έργο 158 στροφών. Πότε γράφτηκε; Στα πρώτα χρόνια του μεγάλου Αγώνα. Ποιος τον έγραψε; Ένας Ζακυνθινός Κόμης, που είχε μάνα Μανιάτισσα και που τα Ελληνικά του τα έμαθε από την μητέρα του και αυτό μπορούν εύκολα να το διαπιστώσουν όσοι γνωρίζουν την διάλεκτο της Μάνης.

γνωρίζεται ικανότερος έχοντας συγκεντρώσει σαράντα εκατομμύρια γρόσια γι' αυτό και λαμβάνει το παρατσούκλι "λαφύρας". Ο Γιατράκος με μια σκηνή λάφυρα υπολείπεται του Πετρόμπεη που άρπαξε δύο εκατομμύρια γρόσια ενώ αποστέλλει στη Μάνη δύο καμήλες και είκοσι μουλάρια φορτίο. Όσο δε για την Μπουμπουλίνα, καλά τα κατάφερε για γυναίκα: έβαλε στο κεμέρι της τέσσερα εκατομμύρια γρόσια. Ο Υψηλάντης επιστρέφει στα χαλάσματα της Τριπολιτσάς και επιθεωρεί το καταστροφικό έργο της Φιλικής Εταιρείας του. Αυτής της Εταιρείας των δολοφόνων που πέτυχε να επιφέρει την κατάρα του Ισλάμ εναντίον της Ρωμιοσύνης, κατόρθωσε δηλαδή να πραγματώσει το κρισιμότερο μέρος του ρωσικού σχεδίου για το '21."

Αυτές τις απόψεις φαίνεται έχοντας κατά νου, η Αυγή και το «Παρατηρητήριο», όταν επέκριναν δριμύτατα την Ελευθεροτυπία που σε ιστορικό αφιέρωμά της δεν είχε εκτενή αναφορά στην Άλωση της Τριπολιτσάς και στις σφαγές Τούρκων και εβραίων. Για το λόγο αυτό δημοσιοποίησαν και το παρακάτω δελτίο τύπου:

"ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ 26 Σεπτεμβρίου 2003

ΘΕΜΑ: ΟΤΑΝ Η «ΑΥΓΗ» ΘΥΜΙΖΕΙ ΣΤΗΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» ΤΙ ΞΕΧΑΣΑΝ ΤΑ «ΙΣΤΟΡΙΚΑ» ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ...

Το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι (ΕΠΣΕ) επισημαίνει προσυπογράφοντας το σημερινό σχόλιο της «Αυγής» για το χθεσινό τεύχος του εβδομαδιαίου ένθετου περιοδικού «Ιστορικά» της «Ελευθεροτυπίας»...

ΑΥΓΗ 26/9/2003 Αλληλογραφία

Εφ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, "Ιστορικά": Στο χθεσινό αφιέρωμά σας για την Άλωση της Τριπολιτσάς μόλις και μετά βίας αναφέρονται τρεις γραμμές για τις σφαγές των Ελλήνων εις βάρος Τούρκων, Αρβανιτών και Εβραίων. Κι όμως, αν είχατε διαβάσει τον Ύμνο εις την Ελευθερίαν του Δ. Σολωμού (α, τι νύχτα ήταν εκείνη που την τρέμει ο λογισμός...), θα γνωρίζατε ότι εθνικό είναι το αληθές."

Ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν

Ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν, που οκτώ χρόνια μετά τον θάνατο του δημιουργού του, του Διονυσίου Σολωμού, τον Ιούλιο του 1865 καθιερώθηκαν με Βασιλικό διάταγμα οι πρώτες δύο στροφές του να είναι «Ο Ύμνος του Έθνους και του Βασιλέως». Ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν δεν είναι ασφαλώς μόνον οι πολύ γνωστές δύο πρώτες στροφές του Εθνικού μας Ύμνου, αλλά ένα μεγάλο ποιητικό έργο, μεγάλο στην κυριολεξία, 158 στροφών. Πότε γράφτηκε; Στα πρώτα χρόνια του μεγάλου Αγώνα.

Ποιος τον έγραψε; Ένας Ζακυνθινός Κόμης, που είχε μάνα Μανιάτισσα και που τα Ελληνικά του τα έμαθε από την μητέρα του και αυτό μπορούν εύκολα να το διαπιστώσουν όσοι γνωρίζουν την διάλεκτο της Μάνης. Μέσα στο ποίημα του Σολωμού υπάρχουν εκφράσεις και σχήματα λεκτικά, που είναι σχήματα της διαλέκτου των ελεύθερων από την τουρκοκρατία για 400 ολόκληρα χρόνια κατοίκων της Μάνης. Μέσα στην ψυχή του Σολωμού λυσσομανούν και συνταιριάζονται δύο αλήθειες. Ένας όχι και τόσο φωτεινός, θα έλεγα, ευρωπαϊκός ρομαντισμός(περισσότερο Τευτονικός, παρά Λατινικός, σχεδόν Μεταφυσικός...) και από την άλλη οι αρχέγονες παραδόσεις της Μανιάτικης ψυχής. Ζώντας ο ποιητής οριακά μέσα στον κόσμο ετούτο, ευλογήθηκε να Κοινωνήσει τα άγια μυστήρια της Τέχνης από το Άγιο Δισκοπότηρο της θλίψης του και έγινε η φωνή της Ελληνικής Ψυχής, την μεγάλη εκείνη ώρα της Ελευθερίας!

Εθνογένεση και μαρξιστική χούντα

Πριν συνεχίσω θα αναφερθώ σε αυτούς τους «προφέσορες», τους θλιβερούς «προφέσορες» της συμφοράς («καλαμαράδες και δημοκόπους και μπολσεβίκους», τους είχε πει ο Παλαμάς!), που μας λένε ότι εθνική συνέχεια δεν υπήρχε, ότι αυτό αποτελεί μια φαντασίωσή μας και ότι το Έθνος το Ελ-

ληνικό δημιουργήθηκε μέσα στον 19ο αιώνα. Τους απαντούμε με τις στροφές 5 και 78 του Ύμνου εις την Ελευθερίαν στις οποίες ο Διονύσιος Σολωμός γράφει:

«5. Δυστυχής! Παρηγορία
Μόνη σου έμενε να λες
Περασμένα μεγαλεία
Και διηγώντας τα να κλαις…
…
78. Ω, τριακόσιοι!
Σηκωθείτε και ξανάλθετε σε μας.
Τα παιδιά σας θέλει ιδείτε
πόσο μοιάζουνε με σας…»

Μας λένε ότι δεν υπήρχε εθνική συνείδηση και δημιουργήθηκε τον 19ο αιώνα μετά την ίδρυση του Ελληνικού κράτους! Τότε πως ο Διονύσιος Σολωμός γράφει τους παραπάνω στίχους, για περασμένα μεγαλεία και για τους 300 του Λεωνίδα; Φαίνεται δεν τον είχαν ενημερώσει οι «προοδευτικοί» ινστρούχτορες…

Η πρώτη έκδοση του Ύμνου εις την Ελευθερία, έγινε στα 1825, στο Παρίσι, από τον Φωριέλ. Σε ένα σημείο του μεγάλου αυτού ποιήματος περιγράφεται η πρώτη μεγάλη Ελληνική νίκη, η Άλωση της Τριπολιτσάς και για να καταλάβετε ως που φθάνουν οι «προοδευτικοί» μας, σας παραθέτω τι έγραψε ένας «πεφωτισμένος» πριν δύο χρόνια σε μεγάλη καθημερινή εφημερίδα:

«Θανάσης Τριαρίδης, Η «Ελευθερία» που σφάζει αμάχους: «…οι στροφές 35-73 του Ύμνου εις την Ελευθερίαν είναι ένα από τα πιο απάνθρωπα και πιο φριχτά ποιήματα της νεότερης ευρωπαϊκής λογοτεχνίας. Σαφώς και υπήρξαν ποιητές που υποστήριξαν διαφόρους δολοφόνους και λογής φασίστες: μα προσωπικά δεν έχω διαβάσει άλλον ποιητή τέτοιου μεγέθους να δοξολογεί μέσα στην ίδια του την ποίηση τη σφαγή αμάχων από ένοπλους σφαγιαστές. Να το πω αλλιώς: και ο Πάουντ και ο Χάμσουν και ο Σελίν υποστήριξαν με θέρμη τους Ναζί – ωστόσο κανένας τους δεν δημοσίευσε ένα ποίημα ή πεζό που να δοξολογεί τα Ες Ες περιγράφοντας αναλυτικά το πώς έβαζαν τους Εβραίους στους θαλάμους αερίων.» (Μακεδονία της Κυριακής, στις 10-4-2005)

Αυτό για να μη νομίζετε ότι ήταν και είναι μόνο το βιβλίο της Ιστορίας της Ρεπούση, που γράφει αλλιώς τα πράγματα… Οι στίχοι 35-73 του Ύμνου εις την Ελευθερίαν περιγράφουν την σφαγή των Τούρκων και των Εβραίων της Τριπολιτσάς από τους Έλληνες μαχητές, σφαγή κατά τον ποιητή Δίκαιη, που όταν συντελείται ξεσηκώνεται από τους τάφους και χαίρεται «μαύρη μία εντάφια συντροφία» από τους νεκρούς 400 ολόκληρων χρόνων, από τους άδικα σφαγμένους από τους τυράννους. Και αυτή η «εντάφια συντροφία» των αδικοχαμένων Ελλήνων χαίρεται την εκδίκηση, σαν νεκρός «αδικιωτος», σύμφωνα με τα όσα μέσα στην ψυχή του είχε σταλάξει μέσα από παραμύθια και σκοτεινές παραδόσεις για «φουσάτα» η Μανιάτισσα μάνα στην καρδιά του ποιητή. Οι Τούρκοι μέσα στους στίχους αυτούς αποκαλούνται «μιαροί» και «σκύλοι». **Ναι, έχει δίκιο ο Θ. Τριαρίδης, είναι ένα καθαρά ρατσιστικό και οπωσδήποτε εθνικιστικό ποίημα ο Ύμνος εις την Ελευθερίαν. Δεν αποκλείεται μάλιστα στο μέλλον ένα τέτοιο ρατσιστικό και εθνικιστικό ποίημα οι «προφέσορες» της «παγκοσμιοποίησης» και της νέας ιστορίας να τον… απαγορεύσουν!**

Το τελικό ερώτημα

Μετά ταύτα βεβαίως, το ερώτημα παραμένει: Δεν υπήρξε ο Διονύσιος Σολωμός «ακραίος», όπως ισχυρίζονται οι αυτόκλητοι υπερασπιστές του από αριστεροπατριώτες μέχρι δεξιοπατριώτες; Αναλόγως τι εννοεί κανείς «ακραίος»… Πάντως ο Διονύσιος Σολωμός, για να είμαστε ακριβείς, δικαιολογεί απολύτως την δίκαιη οργή των Ελλήνων κατά Τούρκων και λοιπών στην σφαγή της Τριπολιτσάς. **Εάν θέλουν λοιπόν να είναι με τον Σολωμό και όχι με τον Αλαβάνο, ας το πάρουν απόφαση ότι πρέπει να είναι και αυτοί «ακραίοι»!**

Ν. ΚΟΡ.

Θ. Τριαρίδης: Η «Ελευθερία» που σφάζει αμάχους

Χαρακτηριστικά δείγματα σφοδρού αντι-Σολωμικού και ταυτόχρονα «προοδευτικού» κειμένου, τα παρακάτω αποσπάσματα (Μακεδονία, 10-4-2005, 17-4-2005 24-4-2005.): Θ. Τριαρίδης:

«Φυσικά όλοι μιλούμε για τα εγκλήματα των άλλων – για τα δικά μας βυθιζόμαστε στη βολική σιωπή. Ίσως θα ξανασταθώ (για ακόμη μια φορά) σε μια ιστορία που όλοι όσοι ζούμε στην Ελλάδα την ξέρουμε μα δεν μιλάμε για αυτήν: είναι μια ιστορία φρίκης που για δυο αιώνες ένας ολόκληρος λαός πασχίζει (αλίμονο, εντελώς συνειδητά) να τη μετατρέψει σε «σελίδα δόξας». Τα γεγονότα είναι γνωστά: στις 22 Σεπτεμβρίου του 1821 οι δυνάμεις των επαναστατημένων Ελλήνων υπό την αρχηγία του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη καταλαμβάνουν την Τριπολιτσά, όπου έχουν συγκεντρωθεί περίπου 40.000 Τούρκοι και Εβραίοι… Η σφαγή που ακολουθεί είναι μία από τις μεγαλύτερες (πιθανώς η μεγαλύτερη) που γνώρισε ποτέ η Πελοπόννησος: επί τρεις ημέρες οι Έλληνες σφαγιάζουν τους αμάχους Τούρκους και Εβραίους, τις γυναίκες, τα παιδιά και τα βρέφη (αφού προηγουμένως βιάσανε, βασάνισαν, εκπαραθύρωσαν, κάψανε, λιώσανε κεφάλια μωρών σε τοίχους – δηλαδή: κάνανε τα «ιερό χρέος τους» σύμφωνα με τα ελληνικά σχολικά βιβλία)…»

«Η σφαγή της Τριπολιτσάς ήταν εξ αρχής αδιαμφισβήτητο γεγονός (για να το αρνηθεί κάποιος θα έπρεπε να βγάλει τρελούς όλους τους έλληνες και ξένους ιστορικούς, αλλά και τον ίδιο τον Κολοκοτρώνη, μαζί του και τον Τερτσέτη): μοιραία ολάκερη η επίσημη «ελληνική ιστοριογραφία» (δηλαδή, η «ελληνική» εκδοχή της αλήθειας) επιχείρησε να βρει ηθική υπόσταση στη σφαγή (!) αποδίδοντας την στη «δίκαιη αγανάκτηση των Ελλήνων για τα 400 χρόνια της σκλαβιάς», υποσημειώνοντας πως «όλα δείχνουν ότι οι νεκροί δεν ήταν 32.000 αλλά μέχρι 12.000», θαρρείς και 12.000 νεκροί είναι ένα «νόμιμο» νούμερο σφαγμένων αμάχων (ο θλιβερός αυτός ισχυρισμός αυτός έχει την ακόμη θλιβερότερη συνέχεια ότι ο «Γέρος» είχε ξεμωραθεί ελαφρώς όταν υπαγόρευε στον Τερτσέτη)... Ποιος έφταιγε, λοιπόν: αλίμονο, κατά την κυρίαρχη εκδοχή του εθνοφασισμού έφταιγαν οι ίδιοι οι σφαγμένοι, οι άμαχοι, οι γυναίκες και τα βρέφη, διότι ήσαν «μιαρά σκυλιά»...»

«Πολλοί φιλέλληνες (ενδεικτικά αναφέρω τον Σάμουελ Χάου) μιλούν για υφαρπαγή και διαγούμισμα των περιουσιών των Τούρκων από μέρους του Κολοκοτρώνη ή της Μπουμπουλίνας. Ωστόσο η υφαρπαγή και το διαγούμισμα των τουρκικών περιουσιών, ήταν εφικτά (πιθανώς και αποδοτικότερα) και χωρίς την σφαγή των 32.000 – έτσι το ερώτημα του γιατί αποφασίστηκε μια σφαγή (η οποία μάλιστα κινδύνευε να αμαυρώσει οριστικά την εικόνα των Ελλήνων στο εξωτερικό) παραμένει ανοιχτό. Η απάντηση είναι προφανής – και εξαιρετικά πικρή: ο Κολοκοτρώνης πίστευε (και όχι μόνον αυτός) πως για να αναγνωριστεί η Ελληνική Επανάσταση έπρεπε να δημιουργηθεί άμεσα μια «εθνικώς καθαρή ελληνική επικράτεια»

«Ο Σολωμός του 1823 προσπαθεί να αιτιολογήσει την επικείμενη σφαγή και προσφεύγει σε μια «οραματικής τάξεως» περιγραφή: οι ίσκιοι των Ελλήνων αδικοσφαγμένων ολόκληρης της ιστορίας πετιούνται μέσα από τη γη, προκειμένου να καταστήσουν τη σφαγή των αμάχων της Τριπολιτσάς «δίκαιη». Έχουμε εδώ, λοιπόν, μια αλλόκοτη μεταφυσική παρέμβαση από το υπερπέραν που «διψάει για εκδίκηση». Αν κανείς επιχειρούσε μια ψυχαναλυτική ερμηνεία, θα έλεγε πως το σχήμα «κόρες, γέροντες, νεανίσκοι, βρέφη ακόμη στο βυζί» επιστρατεύεται ακριβώς γιατί αυτά ήταν κατά κύριο λόγο τα θύματα της Τριπολιτσάς – με αυτά θέλει να ρεφάρει ο ποιητής του Ύμνου….Οι προθέσεις ετούτων των σολωμικών φαντασμάτων περιγράφονται σαφώς:

Με τα μάτια τους γυρεύουν
Όπου είν' αίματα πηχτά,
Και μες τα αίματα χορεύουν
Με βρυχίσματα βραχνά
(στροφή 55η)

Πλέον η επικείμενη εθνοκάθαρση έχει νομιμοποιηθεί και από τα φαντάσματα. Δεν απομένει, κάπου στην 59η στροφή, να αρχίζει και η καθεαυτή σφαγή…»

ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ
ΣΤ' ΟΣΙΟΥ ΛΟΥΚΑ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Όταν κάποτε γραφτεί η αληθινή Ιστορία των τελευταίων δύο αιώνων της ζωής αυτού του Έθνους, θα ειπωθεί σίγουρα πως υπήρχε μία μεγάλη έξαρση, έξαρση πνευματική, οι ποιητές του: Σολωμός, Κάλβος, Βαλαωρίτης, Παλαμάς, Καρυωτάκης (που έσχατα η αριστερά, αφού τον έβριζε επί 80 χρόνια, τον βάφτισε και... δικό της!), μόνον που έγινε αριστερός ο Καρυωτάκης λίγο πριν αυτοκτονήσει, σύμφωνα με το σήριαλ που προβάλλεται στην τηλεόραση... (Μήπως τελικά αυτοκτόνησε επειδή κατάλαβε τι έκανε που... έγινε αριστερός;) . Ξεχωριστή μορφή του πνεύματος τιτάνας, βαθύς Ελληνολάτρης ο Άγγελος Σικελιανός. Θυμηθήκαμε τις ημέρες της Λαμπρής ένα Μεγάλο ποίημα του, το ποίημα του «Στ' Όσιου Λουκά το Μοναστήρι». Μέσα από στίχους, λέξεις και εικόνες ο Επιτάφιος Θρήνος, Επιτάφιος με άνθη εαρινά καλυμμένος, που είναι «ολόμορφος Άδωνις ροδοπεριχυμένος», που είναι η Αρχαία Ευσέβεια μέσα στην Νέα Πίστη και κοντά σε αυτά η Παράδοση με τις γυναίκες να μοιρολογάνε τον Χριστό και η Πατρίδα στο πρόσωπο ενός Στρατιώτη, που τον είχαν όλοι για χαμένο και να που εμφανίζεται ξαφνικά την ώρα του «Χριστός Ανέστη» και η θυσία για την Πατρίδα, που είναι το ξύλινο ποδάρι του και η Παναγιά, που είναι η Μάνα, που πετάει το μαντήλι του πένθους και αγκαλιάζει το νεκραναστημένο παιδί της! Όμως, ας μιλήσει ο ποιητής:

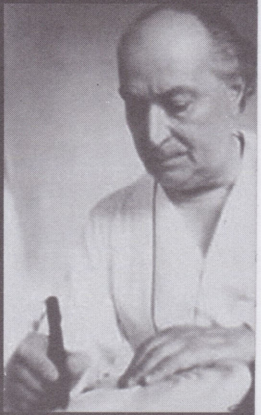
ΣΤ' ΟΣΙΟΥ ΛΟΥΚΑ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Στ' Όσιου Λουκά το μοναστήρι, απ' όσες
γυναίκες του Στειριού συμμαζευτήκαν
τον Επιτάφιο να στολίσουν, κι όσες
μοιρολογήτρες ώσμε του Μεγάλου
Σαββάτου το ξημέρωμα αγρυπνήσαν,
ποια να στοχάστη - έτσι γλυκά θρηνούσαν! -
πως, κάτου απ' τους ανθούς, τ' ολόαχνο σμάλτο
του πεθαμένου του Άδωνη ήταν σάρκα
που πόνεσε βαθιά;
Γιατί κι ο πόνος
στα ρόδα μέσα, κι ο Επιτάφιος Θρήνος,
κ' οι αναπνοές της άνοιξης που μπαίναν
απ' του ναού τη θύρα, αναφτερώναν
το νου τους στης Ανάστασης το θάμα,
και του Χριστού οι πληγές σαν ανεμώνες
τους φάνταζαν στα χέρια και στα πόδια,
τι πολλά τον σκεπάζανε λουλούδια
που έτσι τρανά, έτσι βαθιά ευωδούσαν!

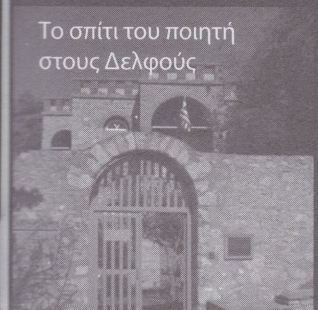
Αλλά το βράδυ το ίδιο του Σαββάτου,
την ώρα π' απ' την Άγια Πύλη το ένα
κερί επροσάναψε όλα τ' άλλα ως κάτου,
κι απ' τ' Άγιο Βήμα σάμπως κύμα απλώθη
το φως ώσμε την ξώπορτα, όλοι κι όλες
ανατριχιάξαν π' άκουσαν στη μέση
απ' τα "Χριστός Ανέστη" μιαν αιφνίδια
φωνή να σκούξει: "Γιώργαινα, ο Βαγγέλης!"
Και να ο λεβέντης του χωριού, ο Βαγγέλης,
των κοριτσιών το λάμπασμα, ο Βαγγέλης,
που τον λογιάζαν όλοι για χαμένο

στον πόλεμο και στέκονταν ολόρτος
στης εκκλησιάς τη θύρα, με ποδάρι
ξύλινο, και δε διάβαινε τη θύρα
της εκκλησιάς, τι τον κοιτάζαν όλοι
με τα κεριά στο χέρι, τον κοιτάζαν,
το χορευτή που τράνταζε τ' αλώνι
του Στειριού, μια στην όψη, μια στο πόδι,
που ως να το κάρφωσε ήταν στο κατώφλι
της θύρας, και δεν έμπαινε πιο μέσα!
Και τότε - μάρτυράς μου νά 'ναι ο στίχος,
ο απλός κι αληθινός ετούτος στίχος -
απ' το στασίδι πού 'μουνα στημένος
ξαντίκρισα τη μάνα, απ' το κεφάλι
πετώντας το μαντίλι, να χιμήξει
σκυφτή και ν' αγκαλιάσει το ποδάρι,
το ξύλινο ποδάρι του στρατιώτη,
- έτσι όπως το είδα ο στίχος μου το γράφει,
ο απλός κι αληθινός ετούτος στίχος -,
και να σύρει απ' τα βάθη της καρδιάς της
ένα σκούξιμο: "Μάτια μου... Βαγγέλη!"
Κι ακόμα, - μάρτυράς μου νά 'ναι ο στίχος,
ο απλός κι αληθινός ετούτος στίχος -,
ξοπίσωθέ της, όσες μαζευτήκαν
από το βράδυ της Μεγάλης Πέφτης,
νανουριστά, θαμπά για να θρηνήσουν
τον πεθαμένον Άδωνη, κρυμμένο
μες στα λουλούδια, τώρα να ξεσπάσουν
μαζί την αξεθύμαστη του τρόμου
κραυγή που, ως στο στασίδι μου κρατιόμουν,
ένας πέπλος μου σκέπασε τα μάτια!...

Η ΔΕΛΦΙΚΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Ο Άγγελος Σικελιανός γεννήθηκε στη Λευκάδα στις 15 Μαρτίου 1884. Τελειώνει το εξατάξιο Γυμνάσιο στη Λευκάδα και το 1901 αναχωρεί για την Αθήνα όπου εγγράφεται στη Νομική Σχολή. Το 1902 δημοσιεύει τα πρώτα ποιήματά του που είναι επηρεασμένα από την ιταλική ποίηση και το γαλλικό συμβολισμό. Το 1907 παντρεύεται την αμερικανίδα Εύα Πάλμερ που τη γνώρισε σ' ένα ταξίδι του στο Παρίσι. Το ζεύγος Σικελιανού έχει κοινά φιλολογικά ενδιαφέροντα με βασικότερο το πνεύμα της αρχαίας Ελλάδας. Έτσι με τη σύζυγό του, το 1927 διοργανώνουν στους Δελφούς τις Δελφικές Εορτές που περιλαμβάνουν θεατρική παράσταση του αρχαίου δράματος, βυζαντινή μουσική, γυμνικούς αγώνες, λαϊκούς χορούς, έκθεση λαϊκής τέχνης, και άλλα. Η προσπάθεια επαναλαμβάνεται πάλι το 1930. Για τις πρωτοβουλίες αυτές, το 1929, η Ακαδημία Αθηνών απένειμε στο Σικελιανό αργυρό μετάλλιο για τη γενναία προσπάθεια αναβίωσης των δελφικών αγώνων.

Το σπίτι του ποιητή στους Δελφούς

Ο Άγγελος Σικελιανός καθιερώνεται στη Νεοελληνική Λογοτεχνία με την έκδοση του «Αλαφροΐσκιωτου» - ένα ποίημα δύο χιλιάδων στίχων – το 1908. Από τη χρονιά αυτή ταξιδεύει συνεχώς στην Ελλάδα και το εξωτερικό και γράφει ποίηση. Μαζί με το Νίκο Καζαντζάκη αναζητούν τη συνείδηση της γης και της φυλής. Το 1921 δίνει στην ποίησή του προβάδισμα στη Δελφική Ιδέα.

Τον Φεβρουάριο του 1943, στην κηδεία του Κωστή Παλαμά εκφωνεί το ποίημά του «Ηχήστε σάλπιγγες» ενώπιον χιλιάδων Ελλήνων που συγκλονίζονται και στο τέλος τραγουδούν τον Εθνικό Ύμνο... Το 1946 η Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών με έγγραφό της στη Σουηδική Ακαδημία προτείνει τον Άγγελο Σικελιανό για το βραβείο Νόμπελ. Το 1947 πολλοί ευρωπαίοι συγγραφείς προτείνουν τον Σικελιανό για το Νόμπελ. Ο Άγγελος Σικελιανός φεύγει από τη ζωή στις 19 Ιουνίου 1951.

Το ακόλουθο κείμενο του μεγάλου φιλοσόφου Ιουλίου Έβολα, μεταφράζεται για πρώτη φορά στην Ελληνική γλώσσα. Αποτελεί τμήμα μελέτης του, για το ερώτημα της μεταθανάτιας ύπαρξης εστιάζοντας στις περί αυτού αντιλήψεις των αρχαίων Λαών και Πολιτισμών, όπως τους Έλληνες, του Ρωμαίους, τους Ινδοάριους της εποχής των Βεδδών, τους Βορείους αλλά και τους Αιγύπτιους.

Ταυτόχρονα με την εξέταση αυτών των στενά μεταφυσικών αντιλήψεων, αποτυπώνονται οι αντανακλάσεις αυτών, στην καθημερινότητα και τον πολιτικό βίο των ανθρώπων και των κοινωνιών που σχημάτισαν καθώς και της βαρύτητας του υπό εξέταση ζητήματος. Και με αυτό τον τρόπο, αποδίδει με σαφήνεια αφενός την επιρροή που είχε –η απολεσθείσα στην σημερινή εποχή- θρησκευτικότητα και μεταφυσική στην διαμόρφωση των λαμπρότερων αρχαίων Πολιτισμών. Κι αφετέρου τις διαφορές οι οποίες προκύπτουν από το Πνεύμα που τις διακατείχε ώστε να εμφανίζουν διαφορετικά πρότυπα και κριτήρια, κινούμενα γύρω από τον κοινό άξονα, δηλ την προσπάθεια εξήγησης της σημασίας του θανάτου για τον άνθρωπο που με την σειρά της, εξηγεί και την ίδια την ουσία του βίου του και των τρόπων που αυτός ακολουθεί.

Η μελέτη αυτή του Ιταλού διανοητή, έχει ιδιαίτερη σημασία όταν αντιπαραβληθεί με τις πάμπολλες επικρατούσες θεωρίες οι οποίες εξετάζουν τις ανθρώπινες κοινωνίες με βάση την απλή επιφάνειά τους, προσπαθώντας με ορθολογιστικά κριτήρια να τις μελετήσουν. Τα όσα όμως γράφονται σε αυτή τη μελέτη, δεν είναι μόνο ένα ράπισμα στον ορθολογισμό και τον υλισμό. Πέραν των ιστορικών και φιλοσοφικών λεπτομερειών, που παρουσιάζονται μέσα από τις γραμμές του, προβάλει η ουσιαστική διαφορά μεταξύ του αρχαίου και του σύγχρονου κόσμου. Η αντιπαράθεση του αιωνίου αποτυπώματος ιστορικού ανθρώπου, με τον αντιφατικό υποκειμενισμό του εφήμερου.

JULIUS EVOLA

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

Σε αυτό το σημείο είναι αναγκαίο να συζητήσουμε την σχέση μεταξύ της τάξης των ιδεών που έχω περιγράψει εν συντομία προηγουμένως και το πρόβλημα της μοίρας του καθενός μετά θάνατον. Σε αυτό το πλαίσιο θα γίνει αναφορά σε διδασκαλίες που σχεδόν έχουν τελείως χαθεί στην εποχή μας.

Η πίστη ότι η ψυχή του καθενός είναι αθάνατη είναι μάλλον ασυνήθιστη. Πολύ λίγες μαρτυρίες μπορούν να βρεθούν στον κόσμο της Παράδοσης η οποία έκανε διάκριση μεταξύ της αληθινής αθανασίας, που αντιστοιχεί στην συμμετοχή στην Ολύμπια φύση ενός Θεού, και στην απλή επιβίωση. Επίσης αναλύθηκαν διάφορες μορφές πιθανής επιβίωσης καθώς και το πρόβλημα της μετά θάνατον κατάστασης κάθε ατόμου, λαμβάνοντας πάντοτε υπόψιν τα διάφορα στοιχεία που υπάρχουν στο ανθρώπινο σύνολο, εφόσον ο άνθρωπος απείχε πολύ από το να είναι απλοποιημένος στο διώνυμο «ψυχή-σώμα».

Αυτό που συνέχεια εμφανίζεται σε διάφορες μορφές στις αρχαίες παραδόσεις είναι η διδασκαλία ότι στον άνθρωπο μαζί με το φυσικό σώμα υπάρχουν ουσιαστικά τρεις οντότητες ή αρχές, η κάθε μία προικισμένη με τον δικό της χαρακτήρα και προορισμό. Η πρώτη αρχή αντιστοιχεί στο συνειδητό «Εγώ» που χαρακτηρίζει το συνειδητό στάδιο και δημιουργείται μαζί με το σώμα, διαμορφώνεται παράλληλα με την βιολογική του ανάπτυξη. Αυτή είναι η συνηθισμένη προσωπικότητα.

Η δεύτερη αρχή καλούνταν «demon», «manes», «lar», ή ακόμη και «double». Η τρίτη και τελευταία αρχή αντιστοιχεί σε αυτό που προέρχεται από την πρώτη μετά τον θάνατο και για τα περισσότερα άτομα, αυτή είναι η «σκιά».

Εφόσον ένα άτομο ανήκει στην «φύση», το βασικό θεμέλιο μίας ανθρώπινης ύπαρξης είναι ο daemon ή «demon» (δαίμων στα Ελληνικά). Σε αυτό το πλαίσιο ο όρος δεν έχει το κακό περιεχόμενο που ο Χριστιανισμός του απέδωσε. Όταν ο άνθρωπος

εξετάζεται από φυσική άποψη, ο δαίμων μπορεί να ορισθεί σαν η βαθιά εδραιωμένη δύναμη που αρχικά παρήγαγε την συνείδηση στην περιορισμένη μορφή που είναι το σώμα στο οποίον ζει κατά την διάρκεια της παραμονής του στον ορατό κόσμο. Αυτή η δύναμη τελικά παραμένει στο «παρασκήνιο» του ατόμου, στις προσυνείδητες και υποσυνείδητες διαστάσεις, όπως οι οργανικές διαδικασίες και οι λογικές σχέσεις με το περιβάλλον ή άλλες υπάρξεις και με προηγούμενο ή μέλλοντα προορισμό. Αυτές οι σχέσεις συνήθως διαφεύγουν κάθε άμεσης αντίληψης.

Από αυτήν την άποψη σε πολλές παραδόσεις ο δαίμων αντιστοιχεί στο αποκαλούμενο αντίγραφο (double), το οποίο είναι ίσως μία αναφορά στην προσωποποίηση της ψυχής ή του ίδιου του σώματος. **Αυτό το «αντίγραφο» έχει συχνά συσχετισθεί με τον αρχέγονο πρόγονο ή με το τοτέμ κατανοούμενο σαν την ψυχή και την ενωτική ζωτικότητα που παρήγαγε ένα είδος, μία οικογένεια, ένα gens, ή μία φυλή, και για αυτό έχει μία ευρύτερη έννοια από αυτήν που του έχουν αποδώσει μερικές σχολές της σύγχρονης εθνολογίας.** Τα απλά μέλη μίας ομάδας εμφανίζονται σαν ξεχωριστές ενσαρκώσεις ή απόρροια αυτού του δαίμονος ή τοτέμ, το οποίο είναι το «πνεύμα» που πάλλεται στο αίμα τους. Ζούνε μέσα σε αυτό και αυτό

ζει μέσα τους, μολονότι τους υπερβαίνει, όπως η θεμελιώδης μάζα υπερβαίνει τις επί μέρους μορφές που παράγει από την ουσία της. Στην Ινδική παράδοση ο δαίμων αντιστοιχεί σε αυτήν την αρχή της εσωτερικής ύπαρξης του ανθρώπου που καλείται lingasarira. Η λέξη linga περιέχει την ιδέα μίας δημιουργικής δύναμης, εξ' ού και η πιθανή προέλευση του genius από το genere που σημαίνει να δρας με την έννοια της δημιουργίας, εξ' ού και η Ρωμαϊκή και Ελληνική πεποίθηση ότι ο genius ή lars (δαίμων) είναι η ίδια προδημιουργούσα δύναμη χωρίς την οποία η οικογένεια θα εξέλιπε. Είναι επίσης πολύ σημαντικό ότι ότι τα τοτέμ έχουν συχνά συσχετισθεί με τις «ψυχές» ξεχωριστών ειδών ζώων, και ειδικά του φιδιού, ενός βασικά γήινου ζώου που στον κλασσικό κόσμο είχε συνδεθεί με την ιδέα του

δαίμονος ή του genius. Αυτά τα δύο παραδείγματα μαρτυρούν το γεγονός ότι στην αμεσότητα της αυτή η δύναμη είναι βασικά υποπροσωπική και ανήκει στην φύση και τον καταχθόνιο κόσμο. Έτσι, σύμφωνα με τον συμβολισμό της Ρωμαϊκής παράδοσης η έδρα των lares είναι υπόγεια και βρίσκονται υπό την κηδεμονία μίας θηλυκής αρχής, της Mania που είναι η Mater Larum.

Σύμφωνα με τις εσωτερικές διδασκαλίες, κατά τον θάνατο του σώματος, ένα συνηθισμένο άτομο χάνει συνήθως την προσωπικότητα, η οποία ήταν απατηλή ακόμα και όταν αυτό το άτομο ζούσε. Το άτομο κατόπιν περιορίζεται σε μία σκιά που και η ίδια είναι προωρισμένη να διαλυθεί μετά από κάποια μακρά ή σύντομη περίοδο καταλήγοντας σε αυτό που αποκαλείτο «ο δεύτερος θάνατος».1 Οι βασικές ζωτικές αρχές του αποθανόντος γυρνάνε στο τοτέμ, που είναι μία πρωταρχική, αιώνια και ανεξάντλητη ύλη. Η ζωή θα προέλθει πάλι από αυτήν την ύλη και θα προσλάβει άλλες ατομικές μορφές, που όλες είναι υποκείμενες στην ίδια μοίρα. Αυτή είναι η αιτία που τοτέμ, manes, lares ή penates (οι θεοί των Ρωμαίων, «στους οποίους χρωστάμε την πνοή μέσα μας και από τους οποίους κατέχουμε τα σώματα μας και την δύναμη της σκέψης» 2) ταυτίζονταν με τον θάνατο. Η λατρεία των προγόνων, των δαιμόνων και της αόρατης δημιουργικής δύναμης που είναι παρούσα στον καθένα, συχνά συγχέονταν με την λατρεία των νεκρών. Οι «ψυχές» των νεκρών συνέχιζαν να υπάρχουν στους dii manes στους οποίους είχαν περιορισθεί, αλλά επίσης και σε αυτές τις δυνάμεις μέσα στο είδος, την φυλή, ή την οικογένεια στις οποίες η ζωή αυτών των dii manes φανερώνονταν και διαιωνίζονταν.

Αυτή η διδασκαλία αφορά την φυσική τάξη. Υπάρχει, εντούτοις, μία δεύτερη διδασκαλία που έχει σχέση με μία υψηλότερη τάξη και μία διαφορετική, περισσότερο προνομιούχα, αριστοκρατική και ιερή λύση στο πρόβλημα της μετά θάνατον ύπαρξης. Είναι δυνατόν εδώ να αποδείξουμε μία επαφή με τις ιδέες που εκφράσθηκαν παραπάνω σχετικά με εκείνους τους προγόνους οι οποίοι μέσω της «νίκης» τους, παραχώρησαν μία ιερή κληρονομιά στις επόμενες γενεές πατρικίων που πραγματοποιούσε και ανανέωνε την τελετουργία.

Οι «ήρωες» και οι ημίθεοι στους οποίους οι ανώτερες τάξεις και οι ευγενείς οικογένειες της κλασσικής αρχαιότητας απέδιδαν την καταγωγή τους ήσαν υπάρξεις που κατά τον θάνατο τους (σε αντίθεση με τους περισσότερους ανθρώπους ή με αυτούς που είχαν νικηθεί στην δοκιμασία του άλλου κόσμου)

Οι «ήρωες» και οι ημίθεοι στους οποίους οι ανώτερες τάξεις και οι ευγενείς οικογένειες της κλασσικής αρχαιότητας απέδιδαν την καταγωγή τους ήσαν υπάρξεις που κατά τον θάνατο τους δεν κατέληγαν σε μία «σκιά» ή σε μία προνύμφη ενός Εγώ που ήταν τελικά προορισμένο να πεθάνει. Τουναντίον, ήταν υπάρξεις που είχαν επιτύχει την αυθύπαρκτη, υπερβατική και άφθαρτη ζωή ενός «Θεού».

δεν κατέληγαν σε μία «σκιά» ή σε μία προνύμφη ενός Εγώ που ήταν τελικά προορισμένο να πεθάνει. Τουναντίον, ήταν υπάρξεις που είχαν επιτύχει την αυθύπαρκτη, υπερβατική και άφθαρτη ζωή ενός «Θεού». Ήταν εκείνοι που είχαν «υπερνικήσει τον δεύτερο θάνατο». Αυτό ήταν δυνατό διότι είχαν περισσότερο ή λιγότερο άμεση επιβολή επί της ζωτικής δύναμης που άλλαξε την φύση, όπως ανέφερα προηγουμένως όταν εξέταζα το υπερβατικό νόημα της «θυσίας». Οι αρχαίες Αιγυπτιακές παραδόσεις διατυπώνουν καθαρά το έργο της δημιουργίας από το ka (ένα άλλο όνομα για το «double» ή τον «δαίμονα») κάποιου είδους ενός νέου άφθαρτου σώματος (sahu) το οποίον υποτίθετο ότι αντικαταστούσε το φυσικό σώμα και «γινότανε ανεξάρτητο» στην αόρατη διάσταση. Σε άλλες παραδόσεις είναι δυνατόν να βρούμε τη ίδια ιδέα κάτω από τα ονόματα «αθάνατο σώμα», «σώμα της δόξας», ή «αναστημένο σώμα».

Εντούτοις, εάν στις παραδόσεις τους οι Έλληνες της ομηρικής εποχής (όπως στην πρώτη περίοδο των Αρίων όταν γράφτηκαν οι Βέδες) δεν θεωρούσαν ότι επιβίωνε μόνο η ψυχή αλλά πίστευαν ότι οι επιζώντες (αυτοί που είχαν «απαχθεί» ή «είχαν γίνει αόρατοι» από τους Θεούς και ζούσαν στο «νησί των Μακάρων» όπου δεν υπάρχει θάνατος) διατηρούσαν σώμα και ψυχή σε μία άρρηκτη ενότητα, αυτό δεν πρέπει να εννοηθεί σαν μία κοινή υλική απεικόνιση, όπως πολλοί ιστορικοί των θρησκειών τείνουν να πιστέψουν, αλλά σαν μία συμβολική έκφραση της ιδέας ενός «αθάνατου σώματος» και της κατάστασης της αθανασίας. Αυτή η ιδέα πήρε την κλασσική της μορφή στον εσωτερισμό της Άπω Ανατολής, και πιο συγκεκριμμένα στον λειτουργικό Ταοϊσμό. Το Αιγυπτιακό sahu, δημιουργημένο από την θυσία, χάρις το οποίον ο νεκρός συνέχιζε να ζει μαζί με τους ηλιακούς Θεούς, καθορίζει ένα σώμα που είχε επιτύχει ένα μεγάλο βαθμό γνώσης, δύναμης και δόξας και για αυτό έγινε αιώνιο και άφθαρτο. Αυτό το σώμα αναφέρεται στην ακόλουθη διατύπωση: «Η ψυχή σου ζει, το σώμα σου αναπτύσσεται αιώνια με εντολή του Ρα». Σε αυτό το πλαίσιο η επίτευξη της αθανασίας ή της νίκης πάνω στις εχθρικές δυνάμεις της διάλυσης συνδέεται με την πληρότητα, δηλαδή, με το αδιάσπαστο της ψυχής από το σώμα ή ακόμα καλύτερα από ένα σώμα που δεν αποσυντίθεται.

Υπάρχει μία πολύ υποδηλωτική Βεδική διατύπωση: «Αφήνοντας πίσω κάθε ατέλεια, επέστρεψε σπίτι σου. Γεμάτος από δόξα ενώσου ξανά με το σώμα σου».Το χριστιανικό δόγμα της «ανάστασης της σάρκας» που θα συμβεί την Ημέρα της Κρίσης είναι η τελευταία ηχώ αυτής της ιδέας, της οποίας η προέλευση μπορεί να αποδοθεί στους προϊστορικούς χρόνους.

Σε αυτές τις περιπτώσεις ο θάνατος δεν αντιπροσωπεύει ένα τέλος αλλά μία ολοκλήρωση. Ήταν ένας «θριαμβικός θάνατος» που απένεμε αθανασία και ήταν η αιτία που σε μερικές Ελληνικές παραδόσεις ο αποθανών αποκαλούνταν «ήρωας» και ο θάνατος αποκαλούνταν «γέννηση ημίθεου» (ήρωα γίγνεσθαι). Για τον ίδιο λόγο ο νεκρός απεικονιζότανε φορώντας ένα στέμμα (συχνά το τοποθετούσαν στο κεφάλι του οι θεές της νίκης) φτιαγμένο από την ίδια μυρτιά που προσδιόριζε αυτούς που πήγαιναν να μυηθούν στα Ελευσίνια Μυστήρια. Για αυτό επίσης στην λειτουργική γλώσσα της Καθολικής εκκλησίας η μέρα του θανάτου καλείται dies natalis (μέρα γέννησης), στην Αίγυπτο οι τάφοι των νεκρών που είχαν αφιερωθεί στον Όσιρι αποκαλούνταν «οίκοι της αθανασίας» και η μεταθανάτια ζωή θεωρούνταν ως «η γη του θριάμβου», στην αρχαία Ρώμη ο «δαίμονας» του αυτοκράτορα ελατρευέτο σαν θεότητα, και οι βασιλείς, νομοθέτες, θριαμβευτές στρατηγοί και ιδρυτές αυτών των θεσμών ή παραδόσεων που θεωρούνταν ότι συνέδεαν μία δράση και μία κατάκτηση πέραν της φύσης λατρεύονταν σαν ήρωες, ημίθεοι, Θεοί, και ενσαρκώσεις διαφορετικών θεοτήτων. Το ιερό θεμέλιο του κύρους που οι γεροντότεροι απολάμβαναν σε αρκετούς αρχαίους πολιτισμούς βρίσκεται σε παρόμοιες ιδέες. Οι άνθρωποι έβλεπαν στους γεροντότερους, που ήσαν κοντά στον θάνατο, την εκδήλωση της θεϊκής δύναμης που έφθανε στην πλήρη απελευθέρωση της την στιγμή του θανάτου. 5

Έτσι, όσον αφορά τον προορισμό της ψυχής μετά θάνατον, υπάρχουν δύο αντίθετα μονοπάτια. Το πρώτο είναι «το μονοπάτι των Θεών», γνωστό επίσης σαν «ηλιακό μονοπάτι» ή μονοπάτι του Δία, που οδηγεί στην λαμπρή κατοικία των αθανάτων.

Αυτή η κατοικία αναπαρίστατο με διάφορους τρόπους, σαν βουνό, ουρανός ή νησί, από την Βαλχάλλα και Asgard των Βορείων έως τον «Οίκο του Ήλιου» των Ατζέκων και Ίνκας που προοριζότανε για τους βασιλείς, ήρωες και ευγενείς.

Το άλλο μονοπάτι είναι αυτό που ακολουθείτο από αυτούς που δεν επιζούσαν κατά ένα πραγματικό τρόπο, και οι οποίοι σιγά και αμείλικτα διαλύονταν μέσα στην αρχική τους ύλη, στα «τοτέμ» που αντίθετα με τα απλά άτομα δεν πεθαίνουν ποτέ. Αυτή είναι η ζωή στον Άδη, των «κολασμένων» του Niflheim, (Σ.μ. ο Νορβηγικός Άδης) και των χθόνιων θεοτήτων. Αυτή η διδασκαλία βρίσκεται στην Ινδική παράδοση, όπου οι εκφράσεις deva-yana και pitr-yana δηλώνουν «το μονοπάτι των θεών» και το «μονοπάτι των προγόνων» (με την έννοια του manes), αντιστοίχως. Επίσης έχει λεχθεί ότι : **«Αυτά τα δύο μονοπάτια, ένα λαμπρό και το άλλο σκοτεινό, θεωρούνται αιώνια στο σύμπαν. Στο πρώτο ο άνθρωπος βγαίνει και μετά επιστρέφει, στο άλλο επαναλαμβάνει την επιστροφή».** Το πρώτο «οδηγεί στο Brahman», δηλαδή στην απόλυτη κατάσταση, συνδέεται αναλογικά με τη φωτιά, το φώς, την μέρα και τους έξι μήνες ανόδου του ήλιου κατά την διάρκεια του έτους. Οδηγεί στην περιοχή των κεραυνών που βρίσκεται πέρα από «την πόρτα του ήλιου». Το δεύτερο, το οποίο συνδέεται με τον καπνό, την νύχτα και τους έξι μήνες καθόδου του ήλιου οδηγεί στην σελήνη, η οποία είναι το σύμβολο της αρχής της αλλαγής και του γίγνεσθαι και η οποία φανερώνεται εδώ σαν η αρχή που ρυθμίζει τον κύκλο των πεπερασμένων υπάρξεων, που συνεχώς πάνε και έρχονται σε πολλές εφήμερες ενσαρκώσεις

Η ίδρυση αορίστων συνοθυλευμάτων έχει σαν συνέπεια τα άτομα να γίνονται πιο ευάλωτα στις δυνάμεις από τις οποίες εξαρτώνται σαν φυσικά όντα, μετατοπίζοντας έτσι το κέντρο της ύπαρξης τους ολοένα και βαθύτερα σε συλλογικές και προσωπικές διαστάσεις, «κατευνάζοντας» ή εξευμενίζοντας ορισμένες καταχθόνιες δυνάμεις, και εκπληρώνοντας την επιθυμία τους να ενσαρκώνονται στις ψυχές και στον κόσμο των ανθρώπων. Αυτή είναι η ουσία μίας κατώτερης λατρείας η οποία είναι μόνο μία προέκταση του τρόπου ζωής αυτών που δεν έχουν καθόλου λατρεία και τελετές. Με άλλες λέξεις είναι το χαρακτηριστικό ενός ακραίου εκφυλισμού των υψηλότερων παραδοσιακών μορφών.

Το να ελευθερώνεις τους ανθρώπους από την κυριαρχία των τοτέμ, να τους ενδυναμώνεις, να τους κατευθύνεις στην εκπλήρωση μίας πνευματικής μορφής και ενός ορίου, να τους φέρνεις με έναν αόρατο τρόπο στον χώρο των επιρροών που είναι ικανές να δημιουργήσουν μία μοίρα ηρωικής και απελευθερωτικής αθανασίας, αυτός είναι ο στόχος μίας αριστοκρατικής λατρείας.

των προγονικών δυνάμεων.7 Σύμφωνα με έναν ενδιαφέροντα συμβολισμό, αυτοί που ακολουθούν το σεληνιακό μονοπάτι γίνονται η τροφή των manes και «θυσιάζονται» πάλι από αυτούς σαν σπέρμα νέων θνητών υπάρξεων. Σύμφωνα με ένα άλλο σημαντικό σύμβολο της Ελληνικής παράδοσης, αυτοί που δεν έχουν μυηθεί, που σημαίνει η πλειονότητα των ανθρώπων, είναι καταδικασμένοι να κάνουν στον Άδη την δουλειά των Δαναΐδων δηλαδή να μεταφέρουν νερό με ένα αμφορέα γεμάτο τρύπες και να το χύνουν σε βαρέλια δίχως πάτο, χωρίς να καταφέρνουν ποτέ να τα γεμίσουν. Αυτό δείχνει την ασημαντότητα των εφήμερων ζωών τους που επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά χωρίς σκοπό. Ένα ανάλογο Ελληνικό σύμβολο είναι ο Όκνος, που πλέκει ένα σχοινί στα πεδία της Λήθης. Αυτό το σχοινί το τρώει συνέχεια ένας γάιδαρος. Ο Όκνος συμβολίζει την δράση του ανθρώπου ενώ ο γάιδαρος παραδοσιακά εκφράζει την «δαιμονική» δύναμη. Στην Αίγυπτο συσχετιζότανε με το φίδι του σκότους και με τον Am-mit, τον «καταστροφέα του θανάτου». Σε αυτό το γενικό πλαίσιο βρίσκουμε πάλι τις βασικές ιδέες που αφορούν τις «δύο φύσεις» που ανέπτυξα στο πρώτο κεφάλαιο.

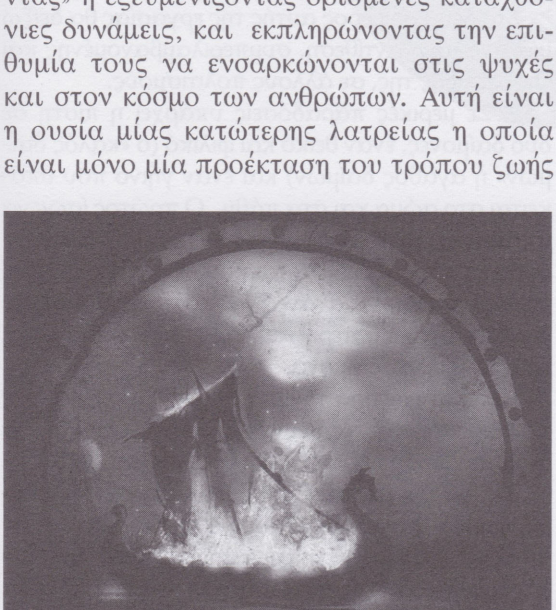
Αλλά εδώ είναι δυνατόν να εισχωρήσουμε βαθύτερα στο νόημα της ύπαρξης στην αρχαιότητα όχι μόνον των δύο τύπων θεοτήτων (της πρώτης Ουράνιας και ηλιακής, της δεύτερης χθόνιας και σεληνιακής), αλλά επίσης της ύπαρξης δύο ουσιωδώς ξεχωριστών τύπων (μερικές φορές αντίθετων μεταξύ τους) τελετουργίας και λατρείας.8

Ο βαθμός που ένας πολιτισμός βρίσκεται πιο κοντά στην Παράδοση καθορίζεται από τον βαθμό που οι λατρείες και οι τελετουργίες του πρώτου τύπου υπερτερούν αυτών του δευτέρου τύπου. Παρομοίως καθορίζεται η φύση και η λειτουργία των ιεροτελεστιών που χαρακτηρίζουν τον κόσμο της «πνευματικής αρρενωπότητας».

Ένα χαρακτηριστικό αυτού που σήμερα αποκαλείται «επιστήμη των θρησκειών» είναι ότι όποτε από σύμπτωση βρίσκει το σωστό κλειδί για να λύσει ένα «μυστήριο», καταλήγει στο συμπέρασμα ότι αυτό το κλειδί λύνει όλα τα μυστήρια. Έτσι, όταν μερικοί μελετητές έμαθαν για την ιδέα του τοτέμ άρχισαν να βλέπουν παντού τοτέμ. Η «τοτεμική» ερμηνεία εφαρμόσθηκε χωρίς ντροπή σε τύπους που βρίσκονται σε μεγάλους πολιτισμούς, αφότου μερικοί μελετητές σκέφθηκαν ότι η καλύτερη εξήγηση για

αυτούς θα μπορούσε να προέρχεται από προγενέστερες μελέτες σε πρωτόγονες φυλές. Τελευταία αλλά εξίσου σημαντική, έκανε την εμφάνιση της και μία σεξουαλική θεωρία για το τοτέμ.

Δεν θα υποστηρίξω ότι η αλλαγή, από τα τοτέμ αυτών των πρωτόγονων πολιτισμών σε μία παραδοσιακή βασιλεία, ήταν μία ιστορική ανάπτυξη. Κατ' ανώτατο όριο ήταν μία εξέλιξη κατά μία ιδεαλιστική έννοια. Μία βασιλική ή μία αριστοκρατική παράδοση αναδύεται εκεί όπου υπάρχει κυριαρχία πάνω στα τοτέμ και όχι κυριαρχία των τοτέμ, παντού όπου ο δεσμός αντιστρέφεται και στις υπόγειες δυνάμεις της φυλής δίνεται ένας υπερβιολογικός προσανατολισμός από μία υπερφυσική αρχή προς την κατεύθυνση μίας Ολύμπιας «νίκης» και αθανασίας. Η ίδρυση αορίστων συνοθυλευμάτων έχει σαν συνέπεια τα άτομα να γίνονται πιο ευάλωτα στις δυνάμεις από τις οποίες εξαρτώνται σαν φυσικά όντα, μετατοπίζοντας έτσι το κέντρο της ύπαρξης τους ολοένα και βαθύτερα σε συλλογικές και προσωπικές διαστάσεις, «κατευνάζοντας» ή εξευμενίζοντας ορισμένες καταχθόνιες δυνάμεις, και εκπληρώνοντας την επιθυμία τους να ενσαρκώνονται στις ψυχές και στον κόσμο των ανθρώπων. Αυτή είναι η ουσία μίας κατώτερης λατρείας η οποία είναι μόνο μία προέκταση του τρόπου ζωής

αυτών που δεν έχουν καθόλου λατρεία και τελετές. Με άλλες λέξεις είναι το χαρακτηριστικό ενός ακραίου εκφυλισμού των υψηλότερων παραδοσιακών μορφών.

Το να ελευθερώνεις τους ανθρώπους από την κυριαρχία των τοτέμ, να τους ενδυναμώνεις, να τους κατευθύνεις στην εκπλήρωση μίας πνευματικής μορφής και ενός ορίου, να τους φέρνεις με έναν αόρατο τρόπο στον χώρο των επιρροών που είναι ικανές να δημιουργήσουν μία μοίρα ηρωικής και απελευθερωτικής αθανασίας, αυτός είναι ο στόχος μίας αριστοκρατικής λατρείας. 9

Όσο οι άνθρωποι επέμεναν σε αυτήν την λατρεία, η μοίρα του Άδη απομακρύνονταν και ο «δρόμος της Μητέρας» ήταν κλειστό. Άπαξ όμως οι θεϊκές τελετουργίες παραμελούνταν, αυτή η μοίρα ενισχύονταν πάλι και η δύναμη της κατώτερης φύσης γινότανε ξανά παντοδύναμη. Έτσι, το νόημα του παραπάνω γνωμικού της Ανατολής είναι ξεκάθαρο, δηλαδή ότι όποιος παραμελεί τις ιεροτελεστίες δεν μπορεί να αποφύγει την «κόλαση», με την λέξη να σημαίνει την ύπαρξη σε αυτήν την ζωή και την μοίρα στην άλλη ζωή. Στο πιο βαθύ του νόημα, το καθήκον της συντήρησης, της καλλιέργειας και ανάπτυξης της μυστικής φωτιάς χωρίς καμμία διακοπή (που θεωρούνταν ότι ήταν το σώμα του Θεού των οικογενειών, πόλεων, και αυτοκρατοριών, όπως επίσης, σύμφωνα με μία Βεδική έκφραση, «του φύλακα της αθανασίας»10) υποκρύπτει την τελετουργική υπόσχεση της διατήρησης, καλλιέργειας και ανάπτυξης της αρχής ενός ανώτερου προορισμού και επαφής με τον υπερκείμενο κόσμο, που δημιουργήθηκε από τον πρόγονο. **Με αυτόν τον τρόπο αυτή η φωτιά συνδέεται στενά με την φωτιά, που ειδικά στην Ινδική και Ελληνική αντίληψη και πιο γενικά μιλώντας στην Ολύμπια-Άρια τελετουργία της αποτέφρωσης, καίει στην νεκρώσιμη καύση του νεκρού. Αυτή η φωτιά ήταν το σύμβολο της δύναμης που καίει ολοκληρωτικά τα τελευταία απομεινάρια της γήινης φύσης του νεκρού έως ότου την δημιουργήσει αργότερα στην «αστραφτερή μορφή» ενός αθανάτου.**11

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Η Αιγυπτιακή παράδοση αναφέρεται σε αυτούς που έχουν καταδικασθεί στην μεταθανάτια κρίση σαν «δύο φορές νεκρούς». Αυτοί γίνονται τα θύματα του καταχθόνιου τέρατος Aman («Αυτός που καταστρέφει με την φωτιά») η Am-mit («Αυτός που τρώει πτώματα»). Το Αιγυπτιακό βιβλίο των νεκρών περιέχει τύπους που έχουν φτιαχθεί για να βοηθήσουν ένα άτομο «να ξεφύγει τον δεύτερο θάνατο στον άλλο κόσμο». Η «Κρίση» είναι απλώς μία αλληγορία. Πρόκειται μάλλον για μία απρόσωπη και αντικειμενική διαδικασί , όπως το σύμβολο του ζυγού που ζυγίζει τις «καρδιές» φαίνεται να υποδηλώνει, αφού τίποτα δεν εμποδίζει έναν ζυγό από το να βαρύνει από το μεγαλύτερο βάρος. Όσον αφορά την «καταδίκη» προυποθέτει επίσης την αδυναμία να αντιληφθεί κάποιος μερικές δυνατότητες της αθανασίας που έχουν παραχωρηθεί στην μετά θάνατον ζωή. Αυτές οι δυνατότητες αναφέρονται από μερικές παραδοσιακές διδασκαλίες, από την Αίγυπτο ως το Θιβέτ, και περιγράφονται στα αντίστοιχα «Βιβλία των Νεκρών». Επίσης, δες τις παραδόσεις των Ατζέκων που αφορούν τις «κρίσεις» που υφίσταται ο νεκρός και τους μαγικούς τύπους που χρησιμοποιούσαν.

2. Μακρόβιος, Σατουρνάλια, 3.4.

3. Rg Veda, 10.14.8.

4. O D. Merezhkovsky (Dante, Bologna 1939) έγραψε: «Στην Παλαιολιθική εποχή η ψυχή και το σώμα θεωρούνταν ότι ήταν αδιαχώριστα. Ενωμένα σε αυτόν τον κόσμο παρέμεναν μαζί και στον άλλον επίσης. Όσο παράξενο και αν φαίνεται, οι άνθρωποι των σπηλαίων γνώριζαν μία «ανάσταση» της σάρκας» την οποία ο Σωκράτης και Πλάτωνας με την «αθανασία της ψυχής» φαίνεται να είχαν ξεχάσει».

5. Τέτοια δικαίωση της αυθεντίας των ηγετών διατηρείται ακόμη μεταξύ κάποιων πρωτόγονων πληθυσμών.

6. Μεταξύ των Ασσυριο-Βαβυλωνιακών λαών βρίσκουμε αντιλήψεις για μία κατάσταση παρόμοια με αυτή του Ελληνικού Άδη που περιμένει την πλειονότητα των ανθρώπων μετά τον θάνατο. Επίσης ίδε την Ιουδαϊκή αντίληψη για το σκοτεινό και παγερό sheol στο οποίο οι νεκροί, συμπεριλαμβανομένων και τιμημένων μορφών όπως ο Αβραάμ και ο Δαυίδ, ζούσαν σε μία ασυνείδητη και απρόσωπη κατάσταση. Η ιδέα των βασάνων, των φόβων και των τιμωριών μετά τον θάνατο (όπως η χριστιανική αντίληψη της «κόλασης») είναι πολύ πρόσφατη και ξένη στις αγνές και αυθεντικές μορφές της Παράδοσης. Σε αυτές τις μορφές βρίσκουμε μόνο την διαφορά μεταξύ της αριστοκρατικής, ηρωικής, ηλιακής και Ολύμπιας επιβίωσης για μερικούς και την διάλυση , την απώλεια της προσωπικής συνείδησης, την ζωή στο προνυμφιακό στάδιο, ή την επιστροφή στο στάδιο των γεννήσεων για άλλους. Σε ορισμένες παραδόσεις (όπως στην Αίγυπτο και στο αρχαίο Μεξικό) ο μετά θάνατον προορισμός αυτών που υφίστανται την δεύτερη μοίρα ούτε καν λαμβάνεται υπ' όψιν.

7. Στην Maitrayani Upanisad (6.30) το «μονοπάτι των προγόνων» καλείται επίσης «μονοπάτι της Μητέρας» , περισσότερα για το οποίο αργότερα. Δες επίσης Bhagavadgita, 8.24-26.

8. Όλα τα κύρια χαρακτηριστικά της Ελληνικής θρησκείας είναι σχετικά με την αντίθεση μεταξύ χθόνιων και Ολύμπιων θεών. Η αντίθεση δεν ήταν απλώς μεταξύ του Άδη, Περσεφόνης, Δήμητρας και Διονύσου με τους Δία, Ήρα, Αθηνά και Απόλλωνα. Δεν ήταν μόνο ένα ζήτημα διαφορών μεταξύ δύο τάξεων θεών, αλλά επίσης αντίθεσης μεταξύ δύο ριζικά διαφορετικών λατρειών. Οι επιπτώσεις αυτής της αντίθεσης επηρέαζαν και τις μικρότερες λεπτομέρειες της καθημερινής λατρείας.

Στο δεύτερο μέρος αυτής της εργασίας θα δείξω μία ανάλογη αντίθεση, συμπεριλαμβανομένης και της εξέλιξης της, σε άλλους πολιτισμούς.

9. Σε μερικές παραδόσεις υπάρχει η πίστη σε δύο δαίμονες, έναν θεϊκό και φιλικό (ο «καλός δαίμων» ή αγαθός δαίμων) και έναν γήινο που υπόκειται στο σώμα και στα πάθη. Ο πρώτος ίσως να απεικονίζει μεταμορφωμένες επιρροές ή την «θριαμβική» κληρονομικότητα που το άτομο μπορεί να ενισχύει και να ανανεώνει ή να προδίδει όποτε ενδίδει στην κατώτερη του φύση, που εκφράζεται από τον άλλον δαίμονα.

10. Όσον αφορά την σχέση μεταξύ της φωτιάς που φροντίζεται από ευγενείς οικογένειες και την θεϊκή επιβίωση δες Οι Νόμοι του Μανού, 2.232.

11. Αυτή η μορφή είναι η ίδια υπερπροσωπική μορφή του θεϊκού προγόνου ή του θεού μέσα στον οποίον η περιορισμένη συνείδηση του ατόμου μεταμορφώνεται. Για αυτόν τον λόγο στην Ελλάδα το όνομα του αποθανόντος αντικαθιστούνταν με το όνομα του γεννήτορα της γενιάς του. Μπορούμε επίσης να αναφερθούμε στο Zen koan : «Δείξε μου το πρόσωπο που είχες προτού γεννηθείς».

Τρείς ερωτήσεις και τρείς αποκρίσεις

Για την σφυρηλάτηση αντιφιλελεύθερων συνειδήσεων

-Στον Φιλελευθερισμό πρέπει να αναγνωρίζεται το γεγονός της περιφρούρησης των ατομικών δικαιωμάτων και της μεταβολής των πολιτικών ελευθεριών σε κοινωνική πρακτική. Δεν είναι τυχαίο πως επιτρέπεται (αν όχι μόνο) από αυτόν αποτελεσματικότερα από κάθε άλλη μορφή πολιτικής οργάνωσης, η διατύπωση και του αιτήματος της κοινωνικής δικαιοσύνης ως αυτοκριτικής της ίδιας της φιλελεύθερης κοινωνίας.

Η ύπαρξη της κοινωνική δικαιοσύνης απλά και μόνον σαν αίτημα, είναι τελείως διαφορετική με το να εκφράζεται, να ακολουθείται και να εφαρμόζεται ένα Εθνικά και Κοινωνικά δικαιότερο σύστημα. Ένα σύστημα με το οποίο οι κοινωνικές βάσεις κι επομένως η δύναμη (παραγωγική, διανοητική κλπ) ενός ολόκληρου Λαού, να μπορεί να εκφράζεται ανακυκλούμενη από αυτόν και προς αυτόν.

Την στιγμή μάλιστα που το σημερινό πολιτειακό και πολιτικό δόγμα του Φιλελευθερισμού διαθέτει τις κρατικές και κοινωνικές εξουσίες υπό την επιρροή και ευχέρεια του (διαμορφώνοντας σε έναν τεράστιο βαθμό συνειδήσεις), η εμμονή στην απλή διατύπωση του λαϊκού αιτήματος για κοινωνική δικαιοσύνη, είναι η διαδικασία που οδηγεί στην παραχάραξη της έννοιας αυτής. Κι αυτό γιατί ευρισκόμενος σε πλήρη αντίθεση με την "αίτηση" (όπως αυτή διατυπώνεται καθαρά στην ερώτηση), για μια ελεύθερη έκφραση επί του προαναφερθέντος συστήματος, πρόκειται όχι για την αυτοκριτική (στην καλύτερη των περιπτώσεων) του πολιτικού φιλελεύθερου μορφώματος, αλλά ουσιαστικά για το όχημα με το οποίο ο Φιλελευθερισμός επιβάλλεται τελικά στην συνείδηση της λαϊκής κοινότητας. Την χρησιμοποιεί διότι ώς μια τέτοια πράξη εκ μέρους της φιλελεύθερης εξουσίας, απηχεί κι απευθύνεται μόνο σε συγκεκριμένες μερίδες ανθρώπων (συνήθως «κοινωνικά ομοιογενής») κι όχι σε μεγάλες συλλογικότητες όπως πχ Λαούς. Έτσι ο Λαός, σαν Εθνικά ενσυνείδητη συλλογικότητα, μπορεί να απολέσει την ομοθυμία του και μαζί με αυτήν όλες τις βάσεις που τον καθιστούν οργανικό, μετατρεπόμενος σταδιακά από ένα συντεταγμένο σύνολο σε όχλο. Δεν είναι μάλιστα, καθόλου τυχαίο, ότι η ύπαρξη της καθεστωτικής Σοσιαλδημοκρατικής παράταξης που είναι παραπάνω από δεδομένη σε όλα τα σύγχρονα φιλελεύθερα συστήματα, βασίζεται σε αυτή την ακολουθία: διατύπωση-υπόσχεση-παραπλάνηση. Χρησιμοποιώντας "μεταρρυθμιστικούς" μηχανισμούς οι οποίοι λειτουργούν όπως ακριβώς περιγράφεται παραπάνω.

Αν μη τι άλλω, αυτό που διαχρονικά έχει εξυπηρετήσει όποιον κατά καιρούς ήθελε να επιβληθεί επί της ζώσας Εθνικής μας πληθυσμιακής ομάδος, είναι η βαθιές ρίζες της πολλαπλής διχογνωμίας με την οποία φαίνεται να είναι "προικισμένη". Είναι δε ολοφάνερο ότι σε άλλη περίπτωση θα μπορούσε ένα Έθνος, εβρισκόμενο σε ιστορικά σημεία καμπής για το ίδιο, να αναδείξει από τα σπλάχνα του εκείνους τους φάρους-Οδηγούς που θα μπορέσουν να κατευθύνουν τον Λαό μας προς την κοινωνική ανέλιξή του και την διεκδίκηση των Εθνικών του πεπρωμένων.

Κι αυτό που τελικά απορρέει από τα προλεγόμενα, είναι ότι άλλο σκοπό εξυπηρετεί το να τάσσεται κανείς θεωρητικά με τους υπερασπιστές μιας κοινωνικής αντίληψης κι άλλον να το πράττει. Οι θέσεις δεν είναι κάτι το αυθαίρετο. Αν αυτό το αίτημα για αλλαγή εμμένει στην διατύπωσή του επί μακρόν, και δεν επεκτείνεται προς την έμπρακτη υπεράσπιση και προώθηση της, τότε φανερώνει είτε δειλία –δηλ ανικανότητα-, είτε σκοπιμότητα, δηλ εξυπηρετεί την συντήρηση της κοινωνικής αδικίας. Και στις δυο περιπτώσεις, ο εκφυλισμός του και ο συμβιβασμός εκείνων που επιτρέπουν και το συντηρούν σε λανθάνουσα κατάσταση είναι δεδομένοι. Αυτή η μέθοδος μάλιστα δύναται να συγκρατήσει για ένα μικρό διάστημα τις λαϊκές μάζες –ανάλογα δηλ με τον χρόνο που η καταπίεση μπορεί να συνεχίσει ακάθεκτη μέχρι την "έκρηξη"- κι όταν με την σειρά της κατασταθεί ανυπόφορη να επανέλθει προς κατευνασμόν,

κυκλικά, στην αρχική της θέση (βλέπε υπόσχεση).

Διευρύνοντας, ο πολιτικός Φιλελευθερισμός, βασιζόμενος πέραν από κάθε αμφιβολία, στον κοινωνικό, συνέβαλε και θέτει εαυτόν στην πρώτη γραμμή υπεράσπισης του του ατομισμού που ο ίδιος ο αστικός του «πολιτισμός» παράγει, δια μέσω των πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών ατομικών "ελευθεριών", που ο ίδιος πάλι ενέπνευσε και σε ορισμένες περιπτώσεις επινόησε. Μάλιστα αυτή η ατομιστική τους πτυχή, μη διαθέτοντας όρια επηρεάζει την ανθρώπινη προσωπικότητα κατά την ευχέρεια που εκείνη έχει να εξυπηρετεί αυτές τις «ελευθερίες» κι οδηγεί στην ασυδοσία και την διάλυση των δεσμών του κοινωνικού και κοινοτικού ιστού, την οποία και έχει αποδείξει ότι δεν μπορεί και δεν θέλει να ελέγξει.

Ανοιχτό παράδειγμα, εντός των ομοιογενών Εθνικών κοινωνιών, η μεταχείριση των μελών "ανώτερων" κοινωνικών στρωμάτων προς αυτούς των "κατωτέρων". Αυτό δηλ που αποκαλείται μεσοαστική υποκουλτούρα ή κοινώς αντίληψη αποφυγής προς την basse classe (Γαλλικά: χαμηλή τάξη), τις μεθόδους και τους τρόπους της. Η υποκουλτούρα αυτή βέβαια, στηρίζεται πιο πολύ στον φόβο σύνδεσης και πρόσμιξης με "χαμηλά ήθη", αλλά και πάλι αυτό πιστοποιεί την σύνδεση, του αστισμού με τον ατομισμό. Μπορεί δηλ να ασκείται (και) από μεγαλοαστούς και μικροαστούς, οι οποίοι δεν θα ήθελαν να "καταπέσουν" κοινωνικά προς τις εκείνες μορφές εξαθλίωσης (με ότι αυτό συνεπάγεται στην συμπεριφορά, την εκπαίδευση, την παιδεία κλπ παραμέτρους οι οποίες βοηθούν στην κοινωνική ανέλιξη, συλλογική ή και ατομική) τις οποίες διέθεταν όταν κι εκείνοι ήταν ενός χαμηλότερου κοινωνικού υποστρώματος, αλλά και αντιστρόφως ως απλή απόρροια της καταπίεσης των "μικρών" κοινωνικών ομάδων από τις "μεγάλες", και των αντιδράσεων που μπορεί να έχουν αυτές από την συστηματική εξαθλίωσή τους. Βέβαια, γεννήτορας αυτής της συμπεριφοράς, είναι η δήθεν "ελευθερίες" –που απορρέουν πάντα από την οικονομική ευχέρεια κι όχι από την ικανότητα- η εξασφάλιση των οποίων, οδηγεί την ομαλή κοινοτική διαβίωση σε ένα ανελέητο κυνηγητό μιας ψεύτικης καταναλωτικής ευμάρειας.

Κι όλα αυτά κινούνται στον κοινωνικό ιστό, φυγόκεντρα σε έναν τροχό στον οποίο καταλυτική ήταν κατά τον αιώνα που μας πέρασε η παρουσία του αστυφιλικού μεταναστευτικού φαινομένου που δημιούργησε τα υδροκέφαλα κέντρα (Μητροπόλεις) της Πατρίδας μας. Κέντρα στα οποία οι ικανότητες μιας προσωπικότητας –και κατά συνέπειαν η επιρροή τους επί της κοινότητας- όχι απλά αλλοιώνονται υπό το βάρος της ανάγκης εύρεσης θέσεως Εργασίας (στην οποία οδηγούν τελικά) –που υπόσχεται οικονομική άνοδο, άρα και σύμφωνα με τον ανταγωνισμό μιας κοινωνίας γαλουχημένης από τον Φιλελευθερισμό, και κοινωνικής ανέλιξης- αλλά ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ από μια "δύναμη" εξίσωσης που προάγει η σημερινή εξουσία επιβάλλοντας τον φιλελευθερισμό, η οποία καθιστά την ανάγκη αυτή ανεκπλήρωτη. Και πολλαπλασιάζεται τόσο από την ύπαρξη της ολοένα κι αυξανόμενης άμορφης μάζας (και των ολοένα κι αυξανομένων αναγκών ή «αναγκών» της) όσο κι από την αδυναμία ή –σωστότερα- αδιαφορία για μια πραγματική οργάνωση, η οποία θα έχει οφέλη αποκλειστικά προς ολόκληρη την λαϊκή κοινότητα.

Τα παραπάνω μάλιστα είναι και τα όπλα-μέθοδοι-συνέπειες που γέννησαν κι εξυπηρέτησαν όλες τις σύγχρονες μορφές του Καπιταλισμού.

-Ποίο είναι αυτό το άλλο πολιτικό σύστημα, ή πολιτική θεωρία, φρονείτε, και μπορεί να τεκμηριωθεί ιστορικά, ότι είναι αντιπροσωπευτικότερο και δικαιότερο για έναν Λαό από εκείνο του φιλελευθερισμού και της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας;

-Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημά δεν είναι τόσο απλή και μάλλον δεν μπορεί να άπτεται των σημερινών συνθηκών, καθώς αν θέσουμε κάποιους κανόνες και προσδιορισμούς, τότε θα είναι σαν να δογματίζουμε αυτή την απάντηση κι επομένως χωρίς καν να αποδοθεί να της προσαφθούν και χρονικά όρια. Ούτε επίσης θα ήταν σωστότερο να απαριθμηθούν όλες οι αντιθέσεις για να περιγραφεί μια δημιουργική κοινωνικοπολιτική θέση, η οποία σε κάθε περίπτωση είναι πολυδιάστατη κι όχι μια απλή έκφραση αντίδρασης και μνησικακίας. Αν μάλιστα κάτι τέτοιο πραγματοποιηθεί, τότε πως είναι κάποιος σίγουρος, ότι η θέση αυτή δεν αποτελεί, απλά μια σύνθεση με το αντίθετό του; Κι εδώ πρέπον

Η "ελευθερία του τύπου", που επινόησε ο Φιλελευθερισμός επήλθε κατόπιν των προχωρημένων διαστάσεων που έλαβε η ασυδοσία στην ελευθερία του Λόγου επικαλύπτοντας την Άποψη.

είναι να υπενθυμιστεί το εγελιανό γραμμικά διαλεκτικό θεώρημα "θέσις-αντίθεσις-σύνθεσις", το οποίο αν ληφθεί ορθώς, ορίζει ότι ένα πρόγραμμα που απευθύνεται στην βελτίωση μιας συγκεκριμένης κατάστασης, υπό συγκεκριμένες συνθήκες, είναι εντελώς άχρηστο όταν αυτές οι συνθήκες αλλάξουν, επομένως η ανάγκη παραμονής σε αυτό, είναι τραγικά παροδική. Έτσι, χάνεται το νόημα και είναι δυνατόν κάποιες αρχές του να δογματίσουν αυτό που είναι και το ζητούμενο: την ορθή και πάντα σύγχρονη Θεώρηση. Μια Θεώρηση κοινωνικά δίκαιη και ικανή να εξελίσσεται διαρκώς, ώστε να εξυπηρετεί τους σκοπούς της λαϊκής κοινότητας και της Εθνικής ανέλιξης, με τέτοιον τρόπο που να μην αποτελέσει κάποια στιγμή προσκόλληση σε παρελθούσα κατάσταση –κι επομένως να εκπροσωπήσει την συντήρηση του κύκλου που πρέπει να ξεπεραστεί.

Στο σημείο λοιπόν, που κάποιος θα πρότεινε "μεγαλύτερη παροχή ελευθεριών", ή "Επανάσταση για κοινωνική Δικαιοσύνη και λαοκρατία", θα έπρεπε μάλλον να αντιληφθεί ότι πρέπει πρώτα να κινήσει τον ιστορικό τροχό, και να προχωρήσει προς μια Επανάσταση συνειδήσεων και Ιδεών. Για να κινηθεί όμως, θα πρέπει να υπάρξουν και οι κατάλληλες συνθήκες. Και οι συνθήκες αυτές υπό την επιρροή του Φιλελευθερισμού, δεν είναι δυνατόν να αναπτυχθούν στο φιλιό του περιβάλλον καθώς είναι εμφανέστατο ότι αυτή η πολιτική θέση έχει το πλεονέκτημα να γαλουχεί συνειδήσεις ακόμα και σε Εθνικό επίπεδο (κίβδηλα Έθνη και συνειδήσεις).

Όσο κι αν αυτό φαίνεται παράξενο από πολλούς «καλόπιστους», ο Φιλελευθερισμός είναι ο συντηρητής ενός ολόκληρου ιστορικού κύκλου και ως τέτοιος είναι πολύ πιο απολυταρχικός από ότι πιστεύουμε, όντας καταρχάς αντί-αξιοκρατικός. Για πολλούς το σημερινό πολιτικά φιλελεύθερο Σύστημα, ευθύνεται για την κατάργηση της Πίστης σε Ιδανικά –τα Ιδανικά που γέννησαν τον κλασσικό πολιτισμό και στην συνέχεια εκμαίευσαν Ιδέες. Ιδέες οι οποίες σήμερα βρίσκονται στο περιθώριο, κι απειλούνται είτε με εξαφάνιση, εφόσον ο όχλος τις αποστρέφεται πραγματικά όπως η ασθένεια την γιατρειά, είτε με παραχάραξη που σαν σκοπό έχει την παρουσίαση ιστορικού άλλοθι το οποίο θα τεκμηριώνει την "δικαιολογίες" της επιβολής του σύγχρονου φιλελεύθερου εξουσιαστικού μορφώματος.

Έτσι λοιπόν, δεν είναι ευχερές για κάποιον να εφαρμόσει επακριβώς ιδεολογικοπολιτικές θέσεις ανεπηρέαστος από συνθήκες οι οποίες επινοήθηκαν κάτω από αυτό το περιβάλλον το οποίο διαθέτει και συγκεκριμένη πολιτειακή και πολιτική προοπτική: να αγρυπνά "επικριτικά" και κατασταλτικά. Όπως είναι και οι "ελευθερίες" που αποτελούν την βάση τους. Δεν είναι μάλιστα τυχαίο, πως μια αντίθεση στο καθεστώς εκμετάλλευσης ο μαρξισμός, διακατέχεται από την ίδια υλιστική θεώρηση, έχοντας σαν μέτρο και πάλι τον πλούτο και τους αριθμούς των οικονομικών δεικτών.

Ακόμα και η ίδια η έννοια της Ελευθερίας μετασχηματίστηκε και άλλαξε ιδωμένη κάτω από το φιλελεύθερο πρίσμα. Εις ότι δε, αφορά τον κατασταλτικό χαρακτήρα του, εφόσον αυτές οι ιδεολογικοπολιτικές θέσεις στρέφονται εναντίον του φιλελεύθερου συστήματος, τότε τα μέτρα "αμύνης"-επιβολής του δεν έχουν παρά να στρέψουν το βλέμμα της κοινής γνώμης αλλού.

Αυτό με λίγα λόγια σημαίνει ότι δεν είναι δυνατόν η μάζα, όντας σύνολο ατόμων με συνείδηση όχλου, όχι μόνο να ηγηθεί μιας τέτοιας προσπάθειας, αλλά και να την αναπτύξει από μόνη της. Αντιθέτως, είναι εκείνες οι προσωπικότητες-Οδηγοί, που εκφράζοντας τον Λαό

σαν το συνεσταλμένο φυλετικό οργανικό σύνολο, που πρέπει και μπορούν, να λειτουργήσουν σαν τον στίγμα ενός Φάρου, στο ταξίδι ενός Έθνους μέσα από το ποτάμι της Ιστορίας.

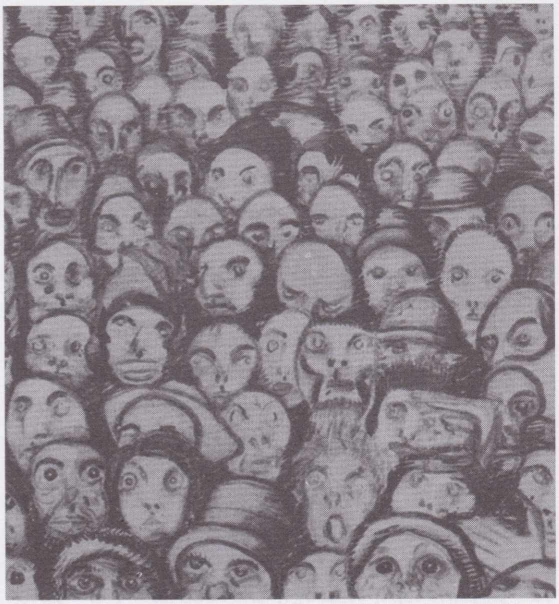
-Έγινε επανειλημμένα λόγος για τις "πλαστές" ελευθερίες που επινόησε ο Φιλελευθερισμός. Οι ελευθερίες όμως αυτές, είναι ακριβώς εκείνες που ευθύνονται για τον σεβασμό της ανθρώπινης ύπαρξης σήμερα. Γιατί λοιπόν γίνεται αναφορά σε πλαστές ελευθερίες, ή ακόμα και για παραχάραξη της πραγματικής Ελευθερίας, εφόσον αυτού του είδους η αναγνώριση και η ταυτόχρονη αναγνώριση των ατομικών δικαιωμάτων (πολιτικών και κοινωνικών), υπάρχουν ακριβώς και πρωτίστως για την εξυπηρέτηση (και τον σεβασμό) της ανθρώπινης ή επιβίωσης σε ατομικό επίπεδο αλλά και κατ' επέκτασιν στο κοινοτικό και πολιτικό;

-Γίνεται λόγος για πλασματικές "ελευθερίες", ακριβώς γιατί ο χρονολογικός ισχυρισμός της σεβαστής ανθρώπινης διαβίωσης, είναι ανεδαφικός. Αντιστοιχεί δηλαδή, στην ισοπεδωτική λογική που θα ακολουθούσε κάποιος ο οποίος θα πίστευε ότι ο Άνθρωπος είναι τελικώς, γέννημα του Φιλελευθερισμού κι όχι το αντίθετο.

Ας μελετήσουμε όμως ένα υπόδειγμα εκείνων των "ελευθεριών", που επινόησε ο Φιλελευθερισμός, και που χωρίς αυτόν δεν θα ήταν δυνατή η ανάπτυξή τους, η διεκδίκηση της θέσης που σήμερα κατέχει αλλά και το πώς αυτές οι "ελευθερίες" έχουν κοινούς σταθμούς και το πώς η μια τρέφει την άλλη.

Η αναφορά πραγματοποιείται πρωτίστως στην λεγόμενη "ελευθερία του τύπου", η οποία για πολλούς -και μάλλον όχι άδικα- επήλθε κατόπιν των προχωρημένων διαστάσεων που έλαβε η ασυδοσία στην ελευθερία του λόγου επικαλύπτοντας την Άποψη. Δεν είναι μάλιστα λίγες οι φορές που κάποιος με έντονη κριτική ματιά προειδοποίησε για αυτή την εξέλιξη, καθώς ολοένα και συχνότερα από την ανάδειξη του Φιλελευθερισμού, η συλλογιστική του όχλου αναζητώντας αυτοϊκανοποίηση και την εξ' ιδίων κατάφαση για την πειθήνια επιλογή του συμβιβασμού του, έστρεφε τα νώτα στο Πνεύμα και τους φορείς του. Εξ' ου και η νιτσεϊκή ρήση «Για την Γραφή και την Ανάγνωση»: "Το Πνεύμα ήταν κάποτε Θεός, στην συνέχεια έγινε άνθρωπος και σήμερα είναι πλέμπα". Μια πρακτική που όπως θα περιγραφεί στην συνέχεια, λειτούργησε τελικά υπέρ της εκμετάλλευσης του συνόλου, ακριβώς επειδή αυτό έλαβε την μορφή του όχλου.

Γεγονός αδιαμφισβήτητο και μάλιστα απόδειξη του ισχυρισμού περί της ανάδειξής και διεκδίκησης των υψηλών θέσεων που κατέχουν αυτές οι δυο "ελευθερίες" σήμερα, είναι το ότι ο Τύπος γενικότερα, ήταν σχεδόν ανύπαρκτος, με τα σημερινά φυσικά μέτρα και σταθμά, πριν από το ιστορικό γεγονός που αποκαλούμε «γαλλική επανάσταση», το οποίο απετέλεσε και τον πιο ουσιαστικό παράγοντα επέκτασης και ανάπτυξης του Φιλελευθερισμού εν γένει. Μέχρι τότε λοιπόν, ακόμα και το βρετανικό κοινοβουλευτικό σύστημα διακυβέρνησης, που θεωρείται και το πρώτο κατ' εξοχήν φιλελεύθερο, δεν είχε τόσες "προοδευτικές" προοπτικές για την ανάπτυξη του Τύπου. Αντιθέτως αυτό συνέβη στην Γαλλία, όπου και τελικώς η "γαλλική αριστοκρατία" του φεουδαρχικού φυσικά τύπου,

απεπέμφθη και με βίαιο τρόπο από την διακυβέρνηση και την άσκηση εξουσίας.

Σήμερα λοιπόν -ή μάλλον κατά το πέρασμα του χρόνου από τότε μέχρι σήμερα- η ανάγκη αμεσότερης ενημέρωσης των μαζών, ως αναγκαία προϋπόθεση για την διαμόρφωση της γνώμης και της άσκηση των πολιτικών δικαι-

ωμάτων όπως πχ η επιλογή του ικανοτέρου με την χρήση της καθολικής ψήφου, έχει καταστήσει την Ενημέρωση και τα διάφορα μέσα της (έντυπα, ραδιοφωνικά, τηλεοπτικά) κοινωνικοπολιτικά κυρίαρχους. Δεν είναι δυνατόν, να συμβεί το οτιδήποτε, το οποίο να μην περάσει από τις κοπίδες και την μέγγενη των μέσων πληροφόρησης, κι επομένως να λαμβάνεται "φιλτραρισμένο" ή εμπλουτισμένο από την μάζα, η οποία στην συνέχεια καλείται τις περισσότερες φορές να κρίνει χρησιμοποιώντας όμως "ξένη σκέψη".

Και πως είναι δυνατόν βέβαια, μια μάζα να δρα αυτοβούλως, από την στιγμή που κάτι τέτοιο θα αναιρούσε τον ουσιαστικό χαρακτηρισμό της (;). Έτσι λοιπόν, έχουμε τα μέσα ενημέρωσης να παρεμβάλλονται στην άσκηση εξουσίας –όποια κι αν είναι αυτή-, στην κοινοβουλευτική διαδικασία κλπ.

Βέβαια τίποτα δεν είναι τόσο αθώο όσο φαίνεται, έτσι ώστε να υπάρχει η προοπτική της εξυγίανσης. Το αντίθετο μάλιστα. Κι αυτό γιατί ο Τύπος και η Ενημέρωση, ελέγχεται από την κινητήριο δύναμη του σύγχρονου οικονομικού μας συστήματος, του οικονομικού φιλελευθερισμού, κι εκείνων που φυσικά κρατούν αυτή την δύναμη στα χέρια τους. Ο λόγος φυσικά, γίνεται για το χρήμα και το κεφάλαιο, το οποίο επενδύεται σε διάφορους "οργανισμούς" ή σωστότερα μηχανισμούς ενημέρωσης. Είναι δυνατόν λοιπόν, να πιστέψει κάποιος, ότι αυτού του είδους η "σκιώδης" κινητήριος δύναμη, δεν ασκείται προς την εξυπηρέτηση των συμφερόντων εκείνων που την ελέγχουν;

Σε άλλες περιπτώσεις, θα μπορούσε να επέλθει κάποιος λόγος, μια δικαιολογία, πάνω σε αυτό το ερώτημα, αλλά τα δρώμενα δεν επιτρέπουν την διάθεση "χώρου" για κάτι τέτοιο. Διότι, είναι εξόφθαλμη η λειτουργία πχ ενός τηλεοπτικού σταθμού, ο οποίος διαθέτει την οργάνωση μιας επιχείρησης, πλησιάζοντας όλο και πιο πολύ ακόμα και σε εκείνα τα μεγάλα παραγωγικά μέσα.

Είναι δυνατόν λοιπόν, ο ιδιοκτήτης του παραγωγικού μέσου αυτού –του εργοστασίου παροχής «ενημέρωσης»- να μην αποσκοπεί στο δικό του όφελος;

Η τραγική ειρωνεία τελικά επέρχεται, αν συνυπολογίσουμε και τις συνθήκες με τις οποίες το "προϊόν" φθάνει στην επ' άπειρον αχόρταγη "αγορά ειδήσεων", που είναι άκρως μονοπωλιακές για την μικρή μερίδα εκείνων που διαθέτουν την χρηματική ευχέρεια (κεφάλαιο), προς αυτή την πολύ κερδοφόρα …επένδυση. Σίγουρα δε, αυτή η ευχέρεια δεν υφίσταται για τον απλό Λαό, όσο και αν υποκρίνονται οι ενημερωτικοί μηχανισμοί προς αυτό. Ο λεγόμενος πλουραλισμός είναι το φύλλον συκής της δημοκρατίας.

Είναι άπειρα τα παραδείγματα, εκείνων των πολύ λίγων ή και απείρως πολλών (όπως το λαϊκό σύνολο), που δεν τους δίδεται το βήμα έκφρασης των δικών τους νέων, ή η εκφορά του δικού τους λόγου κι αναγκών, που είναι κάτι παραπάνω από καθοριστικό για την διακυβέρνηση μιας Πατρίδας και της πραγματικής χειραφέτησης ενός Λαού.

Δεν είναι τυχαίο φυσικά, ότι ακόμα και ιστορικά, οι καθοδηγούμενες μάζες την περίοδο περί της "γαλλικής επανάστασης", ανέδειξαν έναν κάτοχο μηχανισμού ενημέρωσης (εφημερίδας) τον Ζαν Πολ Μαρά, σαν έναν εκ των οδηγών-μαρτύρων της. Σήμερα όμως, αντηχεί μια άλλη όψη των παραγωγικών μέσων "ενημέρωσης": η κατοχή τους από τις πολυεθνικές ελίτ που συγκροτούνται από εκείνους που μπορούν να χρησιμοποιήσουν το κεφάλαιό τους σαν μέσον πλουτισμού και σε αυτόν τον χώρο, διεισδύοντας περισσότερο στον καθημερινό βίο και τις συνειδήσεις. Ο Φιλελευθερισμός επομένως, χρησιμοποιώντας αυτή την πλαστή αίσθηση "ελευθερίας", συντηρεί άρρηκτα δεμένες όλες του τις προεκτάσεις στην κοινωνία, την πολιτική και την οικονομία.

Το μόνον βέβαιο –αν και δεν προτιμώνται οι γενικόλογες λύσεις-, είναι πως για να κατορθώσει πραγματικά ένας Λαός να επανακάμψει κατανικώντας την φιλελεύθερη τυραννία, πρέπει σε κάθε περίπτωση, να θέσει υπό τον έλεγχό του τους μηχανισμούς ενημέρωσης, μετατρέποντάς τους από "υπερεθνικούς" σε αποκλειστικά Εθνικούς. Και με την προϋπόθεση η εξουσία του (όπως πηγάζει από την ευχέρεια ενημέρωσης), θα ασκείται κυκλικά, από και προς εκείνον, δημιουργείται αυτή η νέα προοπτική. Ταυτόχρονα, η ανάδειξη ενός Οδηγού για την λαϊκή κοινότητα, θα κρατήσει και τα ηνία, ώστε να περιοριστεί ο ναρκισσισμός των μαζών, στον οποίο γαλουχούνται ώστε να παραμένουν απαθείς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΕΡΑΚΗΣ

ΤΑ ΑΛΗΘΗ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΠΟΥ ΔΟΛΙΩΣ ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΝΤΑΙ

Το οικονομικό (εναντίον των τραστ, των διεθνών τραπεζιτών, των διεθνών χρηματιστηρίων που δίνουν χρήμα χωρίς προσωπική εργασία, μόχθο και παραγωγική διαδικασία), το κοινωνικό, το πολιτικό, το πολιτιστικό και το ηθικό σύστημα και μοντέλο του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού, που εφηρμόσθη μόνον δια μίαν εξαετίαν (1933-1939) και το κατέστρεψε ο πόλεμος και η ήττα, ήτο τόσον επιτυχές (να γιατί εκατομμύρια Γερμανοί στρατιώτες πολέμησαν 6 χρόνια και πέθαναν με το όνομα του Χίτλερ στα χείλη) και άξιο μιμήσεως και «εξαγωγής», για την ευτυχία και ευημερία του γερμανικού, των ευρωπαϊκών, αλλά και άλλων λαών, ευεργετικό για εργάτες, αγρότες, υπαλλήλους, σπουδαστές, νεολαία, παιδιά, μητέρες κλπ. ώστε ο Διεθνής Εβραϊσμός (που εδέσποζε σε Αγγλία, Γαλλία, ΗΠΑ και Ρωσσία κυρίως) πανικόβλητος ότι θα μπορούσε δια μιμήσεως ή εξαγωγής του μοντέλου να απωλέσει την παγκόσμιο κυριαρχία (μέχρι το 1942 και το Στάλινγκραντ, εκινδύνευσε σοβαρά) επέβαλλε στη Γερμανία τον παγκόσμιο πόλεμο, αφ' ενός δι' αυτόν τον κύριο λόγο, αλλά και δια τον λόγον ότι ο πόλεμος θα έκανε πλουσιώτερους όλους τους εβραϊκής (κυρίως) καταγωγής καπιταλιστές, διεθνείς τραπεζίτες και πολεμοκάπηλους της πολεμικής βιομηχανίας, που εχορήγησαν με το αζημίωτο στους απέναντι εμπολέμους όλη την υποδομή για να επιτύχουν την πολεμική ήττα του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού, του μοντέλου του και του γερμανικού κράτους.

«Μετά το κραχ του 1929»

Τρίτος λόγος ήταν βεβαίως ότι μετά το κραχ του 1929 (υπαίτιος του ποίου ήταν πάλι, εν πολλοίς, ο διεθνής εβραϊκός καπιταλισμός των «Γκρίνσπαν» και «Σόρος» της εποχής εκείνης), η πολεμική βιομηχανία έδωσε εργασία σε πολλούς (η οικονομία έπαψε να είναι σε ύφεση),

για να πάψουν να γογγύζουν από την ανεργία και την ανέχεια. Αυτοί όμως σύντομα αντεκατεστάθησαν από άλλους και ωδηγήθηκαν στα πεδία των μαχών ως στρατιώτες για να χύσουν το αίμα τους για τα οικονομικά συμφέροντα των πολεμοκαπήλων υπηρετών του Διεθνούς Ιουδαϊσμού τύπου Τσώρτσιλ και Ρούσβελτ (Ρόζενβελτ) και των διεθνών τραπεζιτών που ήταν σχεδόν όλοι Εβραίοι. Ο αγγλικός λαός που μάτωσε και φτώχυνε πολύ, ξέσπασε τον Ιούλιο του 1945 και μαύρισε τον «νικητή» Τσώρτσιλ, που ούτε βουλευτής δεν εξελέγη! Στην ουσία λοιπόν αυτό το λίαν επιτυχές γερμανικό εθνικοσοσιαλιστικό μοντέλο, οικονομικό και πολιτικό, επέζησε μόνο μία εξαετία, χωρίς να υποστεί την βάσανον της μακροχρονίου δοκιμής, όπως ο Καπιταλισμός και Μαρξισμός (εβραιογενή αμφότερα), που σήμερα, μετά από πολλά χρόνια δοκιμής, κατέρρευσαν παταγωδώς αποτυχόντα, ενώ το γερμανικό μοντέλο του 1933-39 παραμένει αλώβητο στην αίγλη της επιτυχίας του.

Σύστημα βαθύτατα αντιρασιοναλιστικό

Το σύστημα αυτό ήταν βαθύτατα αντιρασιοναλιστικό, γιατί έδινε κυριαρχία στο συναίσθημα και στην διαίσθηση ως πηγή γνώσεως και δρά-

σεως, σε ισορροπία με την λογική. Γερμανικές εθνικοσοσιαλιστικές έννοιες όπως Τιμή, Φυλή, Θάρρος, Ηρωϊσμός, Αυτοθυσία, Προσφορά στο σύνολο, Αλληλεγγύη προς τους συντρόφους, προσεγγίζονται μόνον με τον συναισθηματισμό και όχι με τον ρασιοναλισμό.

Πολλοί σύγχρονοι ειδικοί θεωρούν σήμερα τη συναισθηματική νοημοσύνη (E.R.) σημαντικώτερη της λογικής νοημοσύνης (I.Q.) προς αξιολόγηση των δυνατοτήτων ενός ανθρώπου για σχετική ευτυχία και επιτυχία στη ζωή (καλή διαχείρησις συναισθημάτων, διαίσθησις των συναισθημάτων των άλλων για αρμονική συμβίωση, ανάλογη ρύθμιση της συμπεριφοράς κλπ.).

Και αυτός είναι ένας άλλος λόγος που ο εβραϊκός ρασιοναλισμός επολέμησε το μοντέλο αυτό.

Ο Γερμανός φιλόσοφος Max Scheler είχε στην αρχή του 20ου αιώνος υποστηρίξει την αξία του συναισθήματος σε σχέση και σύγκριση με τη λογική, για την πρόσκτηση αληθούς, κατά το δυνατόν, γνώσεως των πραγμάτων. Ο Ινδός φιλόσοφος Κρισναμούρτι λέει περίπου το ίδιο.

Ως προς την συγγένεια τώρα των χιτλερικών ιδεών προς το Αρχαίο Ελληνικό Πνεύμα, παραθέτω το γνωστό απόσπασμα από το Mein Kampf του Αδόλφου Χίτλερ:

«...Πρέπει ακόμη να διαφυλάξουμε σ' όλη του την ομορφιά το Ελληνικό Ιδεώδες του πολιτισμού. Οι διαφορές ανάμεσα στους λαούς δεν πρέπει να μας εμποδίσουν να βρούμε την κοινότητα της ράτσας που τις ενώνει και τα σημεία όπου έχουν πολύ μεγάλη σημασία. Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει νάχει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του κι αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θ' αγκαλιάσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό...»

Η αμφισβήτησις των «θαλάμων αερίων»

Η αμφισβήτησις των «θαλάμων αερίων» συνεπάγεται σε Γερμανία, Αυστρία, Γαλλία, Βέλγιο, Ελβετία, Ρουμανία, Τσεχία, Σλοβακία, Πολωνία, Λιθουανία (εκτός φυσικά από το Ισραήλ) πολυετή φυλάκιση (ευτυχώς όχι στην χώρα μας, που σέβεται ακόμα -μέχρι πότε;- το ανθρώπινο δικαίωμα έκφρασης γνώμης και κρίσεως). Τόσο πανίσχυρος είναι ο Διεθνής Εβραϊσμός (που αυτός νίκησε πραγματικά το 1945 και όχι ο Αμερικανός, Άγγλος ή Ρώσσος), ώστε εθέσπισε και ποινές για ό,τι τον βλάπτει σε, υποτίθεται, κυρίαρχα κράτη, όπου η έκφραση αρνητικής γνώμης για το «ολοκαύτωμα» απαγορεύεται! Ας το βλέπουν όσοι αφελέστατοι αμφισβητούν την αυθεντικότητα των «Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών» που, είτε τα συνέταξε ο... Μωρίς Ζολύ, είτε η... Οχράνα, ως λέγουν οι Εβραίοι, εν τούτοις από το 1897 μέχρι σήμερα, συνεχώς επαληθεύονται, ενώ προ πολλού έχουν εκλείψει και η Οχράνα και ο Ζολύ, απόδειξις ότι η κακοποιός βούλησις που τα συνέταξε ζει και βασιλεύει και τον κόσμο κυριεύει σήμερα!

Η έμφασις στο επινόημα του «ολοκαυτώματος» ήτοι της μαζικής εξοντώσεως εβραίων σε θαλάμους αερίων στα γερμανικά στρατόπεδα εργασίας-συγκεντρώσεως, εδόθη κατά πρώτον το 1967 (ως ομολογεί ο έντιμος και ειλικρινής εβραίος συγγραφεύς Φινκελστάιν στο βιβλίο του «Η βιομηχανία του ολοκαυτώματος») μετά τον νικηφόρο πόλεμο των 6 ημερών του Ισραήλ, όταν ο ηττηθείς αραβικός κόσμος και οι συμπαθούντες αυτόν παγκοσμίως, είδαν το πραγματικό πρόσωπο του Σιωνιστού-κατακτητού που τους θύμισε προέλαση των Waffen SS στη Ρωσσία. Ο Σιωνισμός αντελήφθη ότι η εικόνα αυτή τον έβλαπτε και απεφάσισε να δώσει μεγάλη

Πολλοί σύγχρονοι ειδικοί θεωρούν σήμερα τη συναισθηματική νοημοσύνη (E.R.) σημαντικώτερη της λογικής νοημοσύνης (I.Q.) προς αξιολόγηση των δυνατοτήτων ενός ανθρώπου για σχετική ευτυχία και επιτυχία στη ζωή (καλή διαχείρησις συναισθημάτων, διαίσθησις των συναισθημάτων των άλλων για αρμονική συμβίωση, ανάλογη ρύθμιση της συμπεριφοράς κλπ.)

Και αυτός είναι ένας άλλος λόγος που ο εβραϊκός ρασιοναλισμός επολέμησε το μοντέλο αυτό.

έμφαση παγκοσμίως στο «ολοκαύτωμα» δια να τύχει πάλι της δακρύβρεχτης παγκοσμίου συμπόνιας για τα δεινά της φυλής στο παρελθόν. Δεινά χωρίς λόγο, αιτία και αφορμή είναι δυνατόν να υπάρξουν; Απίθανο για όσους χρησιμοποιούν την κοινή λογική και τα διδάγματα της κοινής πείρας. Ο Διεθνής Ιουδαϊσμός έφταιξε, γι' αυτό και εμισήθη! Η πραγματική αλήθεια για όσους την ψάχνουν είναι η εξής:

Daily Express

No. 10,258. FRIDAY, MARCH 24, 1933. ONE PENNY.

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS

DRAMATIC ACTION

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

AN INCREASE OF THREE SHILLINGS A WEEK

BRIGHT SPOT IN A BLACK TOWN

New "Sweep" Bill In The Dail

MR. DE VALERA AND STATE CONTROL

SECRET MEASURE

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR

"PEACE CAN BE KEPT IN EUROPE"

LATE NEWS

LABOUR LEADER BEREAVED

THE BIRTH OF AN IDEA

Το 1933 ο Διεθνής Εβραϊσμός για τους λόγους που προανέφερα, μέσω του φανερού ηγέτου του Weismann, εκήρυξε δια δηλώσεως τον «πόλεμο» στο γερμανικό χιτλερικό πείραμα, μποϋκοτάροντας μάλιστα διεθνώς κάθε γερμανικό προϊόν, γι' αυτό και οι «Γερμανοί» Εβραίοι (αργότερα και οι Εβραίοι άλλων κατακτημένων χωρών) εθεωρήθησαν ως «αιχμάλωτοι» λόγω της κηρύξεως αυτού του «πολέμου», αλλά και εθεωρήθησαν και ως υπαίτιοι διεθνούς αναταραχής, δυσπραγίας και δυστυχίας, ο δε Χίτλερ είχεν αποδείξει την ευθύνη τους για την έκρηξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και την ταπείνωση και δυστυχία της μεταπολεμικής Γερμανίας. Γι' αυτό και ωδηγήθηκαν μαζί με ελαχίστους αντικαθεστωτικούς Γερμανούς, ιδίως αμετανόητους κομμουνιστές (διότι τους περισσότερους κομμουνιστές τους είχε ευεργετήσει το σύστημα και είχαν προσχωρήσει στον εθνικοσοσιαλισμό, εξαγριώνοντας την Κόμιντερν), ωδηγήθησαν σε στρατόπεδα εργασίας και όχι εξοντώσεως, όπως αποδεικνύεται και την από την πινακίδα στην πύλη του Άουσβιτς: «η εργασία απελευθερώνει». Δεν γράφει «ο θάνατος απελευθερώνει»! Όταν κατά την διάρκεια του ολεθρίου για πάντες πολέμου (που οι διεθνείς καπιταλισταί ομόφυλοι τους, επέβαλαν στο γερμανικό λαό που ήθελε την ειρήνη) οι κρατούμενοι αυτοί νοσούσαν, είτε από επιδημίες, είτε από υποσιτισμό (όπως ακριβώς και οι Γερμανοί πολίτες που υπέφεραν κι' αυτοί τα ίδια έξω από τα στρατόπεδα) και απεβίωναν, απετεφρώνοντο δια υγειονομικούς λόγους, όπως πάλι και οι Γερμανοί έξω (ο πληθυσμός). Κρεματόρια λοιπόν υπήρχαν, όχι όμως θάλαμοι αερίων, για εξόντωση... ζώντων!

«Συγγραφείς αναθεωρηταί της Ιστορίας»

Συγγραφείς αναθεωρηταί της Ιστορίας, προ 20ετίας έφεραν τον Αμερικανό Φρεντ Λόχτερ, αρχιτέκτονα μηχανικό, ειδικό στην κατασκευή στις ΗΠΑ θαλάμων αερίων για εκτελέσεις θανατοποινιτών, στα διάφορα παλαιά στρατόπεδα συγκεντρώσεως και αυτός ρητά απεφάνθη ότι θάλαμοι αερίων προς εξόντωση ζώντων, ούτε υπήρξαν ούτε ήτο δυνατόν λειτουργικά να υπάρξουν στα στρατόπεδα αυτά, καταρρίπτων ούτω το εβραϊκό παραμύθι. Έκτοτε πολλοί προσεκάλεσαν τους εβραίους να γίνει επίσημη αυτοψία σε όλα τα στρατόπεδα αυτά παρουσία κοινού και δημοσιογράφων για να διαπιστωθεί η πραγματική αλήθεια, δεχόμενοι κάθε συνέπεια αν σφάλλουν, συμπεριλαμβανομένων μεγάλων στοιχημάτων, αλλά οι μυθοπλάστες εσίγησαν. (Ιδέτε σχετικά τα βιβλία «Η δεύτερη αναφορά Λόχτερ» εκδόσεις ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ, Σωκράτους 48 και το βιβλίο του Richard Harwood «Μύθος ή ολοκαύτωμα;» εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ). Δύο ακόμη σημαντικά ζητήματα:

«Η πραγματική αιτία του Πολέμου»

Απόδειξις, ότι οι λόγοι που προανέφερα ήταν η πραγματική αιτία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και όχι το πρόσχημα του πολωνικού διαδρόμου στο Ντάντσιχ, είναι ότι, την 3/9/1939 η Γαλλία και η Αγγλία, όταν πήραν το πράσινο φως από τον Διεθνή Εβραϊσμό, εκήρυξαν τον πόλεμο στην Γερμανία (οι περισσότεροι νομίζουν ότι η τελευταία εκήρυξε τον πόλεμο), δήθεν διότι ο Χίτλερ την 1/9/1939 εισέβαλε στην Πολωνία (για να προστατεύσει τους γερμανικούς πληθυσμούς του διαδρόμου στο Ντάντσιχ, που ανήκε

στη Γερμανία προ του Α' Παγκοσμίου Πολέμου), ενώ η Γαλλία και η Αγγλία ώφειλαν, για την ίδια αιτία (είχαν δώσει εγγύηση για την ακεραιότητα της Πολωνίας) αν ήταν αληθινή και όχι πρόσχημα, να κηρύξουν τον πόλεμο και στην Σοβιετική Ένωση, που την 17/9/1939 εισέβαλε επίσης στην Πολωνία. Το αφεντικό όμως των Αγγλογάλλων, ο Διεθνής Εβραϊσμός, είχε στο μάτι μόνο την Γερμανία και ήθελε το άλλο τέκνο του του διπολικού συστήματος, την Σοβιετική Ένωση, σύμμαχο στον κατόπιν γενικευμένο πόλεμο, που έγινε παγκόσμιος.

Εξ άλλου, αν το γερμανικό μοντέλο εύρισκε μιμητάς διεθνώς, ο εβραιογενής κομμουνισμός ακυρώνετο: εάν οι αγρότες και οι εργάτες ήταν πανευτυχείς στον εθνικοσοσιαλισμό, γιατί να είναι δυστυχείς στον εφηρμοσμένο μαρξισμό; Να ένας άλλος ακόμη λόγος κηρύξεως του πολέμου στη Γερμανία. Κινδύνευε να καταρρεύσει το διπολικό εβραιογενές σύστημα κομμουνισμού-καπιταλισμού.

Ο Χίτλερ σε λόγο του την 8/12/1941 απεκάλυψε ότι οι Πολωνοί, παρακινούμενοι από τον Ρούζβελτ και τον Διεθνή Εβραϊσμό, απέρριψαν την έντιμη και ειλικρινή πρόταση του για δημοψήφισμα στην περιοχή του διαδρόμου του Ντάντσιχ. Και αυτό για να μη χαλάσει το πρόσχημα που οι υπαίτιοι του πολέμου Αγγλοαμερικάνοι και Γάλλοι είχαν κατ' εντολήν σχεδιάσει για να καταστραφεί ο γερμανικός εθνικοσοσιαλισμός. Επίσης οι Άγγλοι μέχρι σήμερα κρατούν άκρως απόρρητα τα ντοκουμέντα της προσγειώσεως του Ρούντολφ Έςς στην Αγγλία τον Μάιο του 1941, κομίζοντος ειλικρινείς προτάσεις ειρήνης του Χίτλερ με τις οποίες οι Άγγλοι θα κρατούσαν όλες τις αποικίες τους, αλλά στην Ευρώπη, ως ηπειρωτική δύναμη, θα έκαναν κουμάντο μόνο οι Γερμανοί, ποταμοί δε αίματος και καταστροφές θα είχαν αποφευχθεί! Ο Τσώρτσιλ όμως, θλιβερό ενεργούμενο του Διεθνούς Εβραϊσμου, όπως και ο Ρούζβελτ, τις απέρριψε και συνέχισε τον πόλεμο ως είχεν εντολήν, αφού το ολέθριο για τον Διεθνή Εβραϊσμό χιτλερικό μοντέλο και κράτος θα ζούσε, θα βασίλευε και θα εύρισκε σίγουρα μιμητάς. Η απόφασις του Τσώρτσιλ και των αφεντικών του προκάλεσε παγκοσμίως αίμα, δάκρυα και μεγάλες οικονομικές καταστροφές.

Ο Χίτλερ, υπεράνω του Γερμανικού έθνους ετοποθέτη την Αρία φυλή, άλλως, ουδέν άλλο ευρωπαϊκό έθνος, που θεωρούσε εαυτό ως ανήκον στη φυλή αυτή, θα ηδύνατο να συνταχθή υπό αυτόν ως Πανευρωπαϊστήν Ηγέτην, αφού ο εθνικισμός του ενός κράτους θα ήρχετο σε σύγκρουση με τους εθνικισμούς των άλλων κρατών, γεγονός το οποίο αποστομώνει τους ασκούντας εχθρική κριτική κατά των εθνικισμών, διότι η σύγκρουση μεταξύ των δεν είναι πρωτογενώς αναγκαία ως ισχυρίζονται. Συνύπαρξις λοιπόν ευρωπαϊκών εθνικιστικών

κρατών, χωρίς την συνεκτική ουσία της φυλής, που θα είναι κοινή, θα ήταν ανέφικτη. Π.χ. οι Γάλλοι της γαλλικής μεραρχίας των Waffen SS "Charlemagne" πολεμώντας μαζί με Δανούς, Νορβηγούς, Σουηδούς, Ολλανδούς, Ισπανούς, Βέλγους εθελοντές στο πλευρό των Γερμανών προμάχων της Ευρώπης στη μάχη του Βερολίνου τον Απρίλιο του 1945, πέθαιναν κραυγάζοντες **«Vive la France. Heil Hitler»**.

Αυτοί όλοι πολεμούσαν για την Ενωμένη Ευρώπη κατά του εβραιογενούς μπολσεβικισμού. Είναι γεγονός ότι ο Χίτλερ ήταν ο πρώτος Ηγέτης που ωραματίσθη την Ενωμένη Ευρώπη, γεγονός που αποκρύπτεται δολίως.

Το κρίσιμο ερώτημα που τίθεται σήμερα, μετά μάλιστα την εβραιογενή σοβαρωτάτη οικονομική κρίση που βιώνουμε τώρα, είναι: Θα ήταν καλλίτερος και ευτυχέστερος ο Κόσμος, αν αντί αυτών που ενίκησαν, νικούσε ο Χίτλερ το 1945; **Σκεφθείτε μόνο την Ανθρωπότητα χωρίς Γκρίνσπαν, Σόρος, Κίσιγκερ, Λέσχη Μπίλντερμπεργκ κλπ. Δεν θα ήταν πιο ευτυχής;**

Δρ. ΑΝΔΡΕΑΣ Μ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ
Ιατρός Παθολόγος
Διδάκτωρ Παν/μιου Αθηνών

ΤΙΜΗ ΜΑΣ Η ΠΙΣΤΙΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΚΡΟΑΤΙΑ

Καταδίκη για εγκλήματα εναντίον Σέρβων

Κροάτης βουλευτής καταδικάστηκε σε δεκαετή ποινή κάθειρξης για εγκλήματα πολέμου εναντίον Σέρβων πολιτών στη διάρκεια του σερβο-κροατικού πολέμου (1991-1995). Ο 52χρονος σήμερα βουλευτής Μπράνιμιρ Γκλάβας υπήρξε στενός συνεργάτης του πρώην προέδρου της Κροατίας Φράνιο Τούτζμαν.

Ο πρώην στρατηγός συνελήφθη τον Απρίλιο του 2007 και τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου προσήχθη σε δίκη με άλλα έξι άτομα (αφότου ανακλήθηκε η βουλευτική ασυλία του), κατηγορούμενος για την εκτέλεση Σέρβων πολιτών στην πόλη Όσιγιεκ της ανατολικής Κροατίας στην αρχή του σερβο-κροατικού πολέμου. Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ο Γκλάβας έδωσε εντολή στους άνδρες της παραστρατιωτικής του μονάδας να απάγουν, να βασανίσουν και να δολοφονήσουν 10 Σέρβους στο Όσιγιεκ περί τα τέλη του 1991, όταν διοικούσε την άμυνα της πόλης αυτής της ανατολικής Κροατίας.

Ο Γκλάβας υπήρξε στενός συνεργάτης του Φράνιο Τούτζμαν, κορυφαίο στέλεχος του κόμματος της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (HDZ), στρατηγός εν αποστρατεία και διοικητής της πολιτικής άμυνας του Όσιγιεκ στη διάρκεια του πολέμου. Ο νυν ηγέτης του HDZ, πρωθυπουργός Ιβο Σαναντέρ, απέβαλε τον Γκλάβας από το κόμμα το 2005.

Έξι συγκατηγορούμενοι του Γκλάβας που προσήχθησαν με παρόμοιες κατηγορίες κρίθηκαν επίσης ένοχοι και καταδικάστηκαν σε ποινές που κυμαίνονται από πέντε έως επτά χρόνια κάθειρξης. Μεταξύ αυτών είναι και μία γυναίκα, η Γκορντάνα Γκέτος Μάγκντιτς, η οποία καταδικάστηκε σε κάθειρξη επτά ετών.

ΙΤΑΛΙΑ

Νέα επίσκεψη του Πάπα στην Παλαιστίνη

Η επίσκεψη του Βενέδικτου ΙΣτ' στη Μέση Ανατολή είναι η πρώτη από την ανάδειξή του στον παπικό θρόνο και λαμβάνει το χαρακτήρα δοκιμασίας για τις διπλωματικές του ικανότητες.

Ο ποντίφικας θα επιχειρήσει να ενισχύσει τους δεσμούς της καθολικής εκκλησίας με τους εβραίους και τους μουσουλμάνους, τους οποίους αμφότερους έχει προσβάλει για διαφορετικούς λόγους τα τελευταία έτη.

Μετά την εκλογή του, προ τετραετίας, ο Πάπας εξόργισε τους μουσουλμάνους με ομιλία το για το Ισλάμ, στην οποία συνέδεε τον προφήτη Μωάμεθ με τη βία. Μετά το σάλο ο ποντίφικας ζήτησε δημόσια συγγνώμη, λέγοντας ότι έχει αναγνώσει απόσπασμα που δεν αντικατοπτρίζει τη δική του άποψη. Πιο πρόσφατα, ο Γερμανός οι σχέσεις των καθολικών με τους εβραίους ηγέτες είχαν κλονιστεί, εξαιτίας της άρσης αφορισμού ενός επισκόπου αρνητή του «Ολοκαυτώματος».

Παράλληλα, οι σχέσεις της Αγίας Έδρας και του Ισραήλ διαταράχτηκαν όταν ο καρδινάλιος Μαρτίνο παρομοίωσε τη Γάζα, κατά τη διάρκεια το πρόσφατου ισραηλινού πολέμου, με «μεγάλο στρατόπεδο συγκέντρωσης».

Ο Πάπας Βενέδικτος δήλωσε ότι θα μεταβεί στους Αγίους Τόπους ως «προσκυνητής της ειρήνης», κομίζοντας μήνυμα υπέρ της ειρήνευσης μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων και της εγκαθίδρυσης ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Το μήνυμα θα έλθει σε μία εξαιρετικά ευαίσθητη χρονική περίοδο μετά την ανάδειξη της νέας υπερσυντηρητικής ισραηλινής κυβέρνησης, η οποία δεν στηρίζει τη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους, ακρογωνιαίου λίθου της πολιτικής της Δύσης.

Η επίσκεψή του Πάπα περιλαμβάνει, επίσης, στάση

στη Βηθλεέμ στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη.
Θα είναι η πρώτη επίσκεψη προκαθήμενου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας στους Αγίους Τόπους από το 2000, όταν βρέθηκε εκεί ο Πάπας Ιωάννης Παύλος Β', ο οποίος είχε ...ζητήσει «συγγνώμη για τα αδικήματα των χριστιανών έναντι των εβραίων διαμέσου των αιώνων».

ΓΕΝΕΥΗ

Επεισοδιακή σύνοδος του ΟΗΕ, για χάρη του Ισραήλ

Ένα αξιόλογο συμβάν έλαβε χώρα καθώς αυξανόταν ο αριθμός των χωρών που ανακοίνωναν ότι θα μποϊκοτάρουν την προγραμματισμένη διάσκεψη του ΟΗΕ κατά του ρατσισμού, υπό το φόβο ότι θα χρησιμοποιηθεί ως βήμα για αντισημιτική κριτική, στοχοποίηση της Δύσης και θα τοποθετήσει τη θρησκεία πάνω από τα ανθρώπινα δικαιώματα.
Οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο Καναδάς, η Ιταλία, η Αυστραλία και η Ολλανδία είχαν ανακοινώσει ήδη ότι θα μποϊκοτάρουν τη διάσκεψη. Προς αποχή προσανατολιζόταν και η Γερμανία, ενώ η τσεχική προεδρία του Συμβουλίου της ΕΕ δεν έχει αποσαφηνίσει ακόμη τη στάση της παρά την έντονη φιλοϊσραηλινή της τακτική.
Τα Ηνωμένα Έθνη διοργάνωσαν τη διάσκεψη στη Γενεύη σε μία προσπάθεια να επουλωθούν οι πληγές από την προηγούμενη διάσκεψη για το ρατσισμό που πραγματοποιήθηκε στο Ντέρμπαν της Νοτίου Αφρικής το 2001. Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ αποχώρησαν από τη διάσκεψη εκείνη όταν οι αραβικές χώρες επιδίωξαν να χαρακτηρισθεί ο σιωνισμός ως ρατσισμός. Πέραν της ανησυχίας για αντισημιτική κριτική και στοχοποίηση της Δύσης από τους Άραβες, αμηχανία και δυσαρέσκεια προκάλεσε το γεγονός ότι στο βήμα της διάσκεψης ανέβηκε ο Ιρανός πρόεδρος Μαχμούντ ΑχμαντινετΖάντ. Ο οποίος δήλωσε ότι το Ισραήλ δημιουργήθηκε πάνω «στην πρόφαση των δεινών των Εβραίων».
Κατά τη διάρκεια της ομιλίας του, ο Μ.ΑχμαντινετΖάντ χαρακτήρισε την κυβέρνηση του Ισραήλ ως το πιο «σκληρό και ρατσιστικό καθεστώς», προκαλώντας έντονες αντιδράσεις. Μόλις ο Ιρανός πρόεδρος είπε ότι το Ισραήλ δημιουργήθηκε πάνω «στην πρόφαση των δεινών των Εβραίων», πολλοί Ευρωπαίοι διπλωμάτες αποχώρησαν από το χώρο διεξαγωγής του συνεδρίου. Παρόλα αυτά, ορισμένες αντιπροσωπείες έσπευσαν να χειροκροτήσουν τον Μ.ΑχμαντινετΖάντ.
Ο Ιρανός πρόεδρος κατηγόρησε τις ΗΠΑ, την Ευρώπη και το Ισραήλ ότι προσπαθούν να αποσταθεροποιήσουν ολόκληρο τον κόσμο.
Μάλιστα μέρες μετά σε διάσκεψη εισαγγελέων από ισλαμικές χώρες στην Τεχεράνη, κατηγόρησε το Ισραήλ για «θηριώδεις πράξεις» και «εθνοκάθαρση» κατά των Παλαιστίνιων. Ο Ιρανός πρόεδρος τόνισε ότι οι Ισραηλινοί «εγκληματίες» θα πρέπει να οδηγηθούν στη δικαιοσύνη και τόνισε ότι η Τεχεράνη έχει ζητήσει από την Ιντερπόλ τη σύλληψη 25 «σιωνιστές εγκληματίες πολέμου». «(Οι Ισραηλινοί) θα πρέπει να λογοδοτήσουν για τη βαρβαρότητά τους», είπε ο Μ.ΑχμαντινετΖάντ στη διάσκεψη σε μία ομιλία του που μεταδόθηκε ζωντανά από την κρατική τηλεόραση.
«Η πολιορκία και οι ομαδικές δολοφονίες Παλαιστινίων στη Γάζα, καθώς και η εθνοκάθαρση σε άλλες κατεχόμενες περιοχές θεωρούνται εγκλήματα που διέπραξε το σιωνιστικό καθεστώς» πρόσθεσε.

Συνέλαβαν τον David Duke στην Τσεχία

Συνελήφθη κατά τη διάρκεια επίσκεψής του στην Τσεχία, ο αμερικάνος φυλετιστής Ντέιβιντ Ντιουκ και στην συνέχεια διετάχθη να εγκαταλείψει τη χώρα.
Ο 58χρονος Ντέιβιντ Ντιουκ μετέβη στην Πράγα προσκεκλημένος Εθνικιστικών οργανώσεων για την προώθηση της αυτοβιογραφίας του “My Awakening” η οποία είχε εκδοθεί το 1998, και φέρεται να «αρνείται το Ολοκαύτωμα». Ο Ντιουκ συνελήφθη την περασμένη Παρασκευή από την αστυνομία της δημοκρατικής Τσεχίας και εκκρεμούσε δικαστική απόφαση για την προσαγωγή του ή μη σε δίκη, καθώς η άρνηση του Ολοκαυτώματος των εβραίων αποτελεί έγκλημα μίσους στην Τσεχία κι επισύρει ποινή φυλάκισης έως και τριών ετών. Βρισκόταν σε εστιατόριο της Πράγας όπου μίλαγε, και σύμφωνα με την αστυνομία είχε προσωπική φρουρά, που αποτελείτο από μέλη της Εθνικιστικής οργάνωσης Narodni Odpor (Εθνική Αντίσταση). Τελικώς, το Σάββατο αφέθηκε ελεύθερος, καθώς αντίθετα με προηγούμενες δηλώσεις ο εισαγγελέας αποφάσισε να μην ζητήσει την προφυλάκισή του.

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2009

ΜΟΥΤΖΩΣΕ ΤΟΥΣ ΟΛΟΥΣ!

ΨΗΦΙΣΕ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

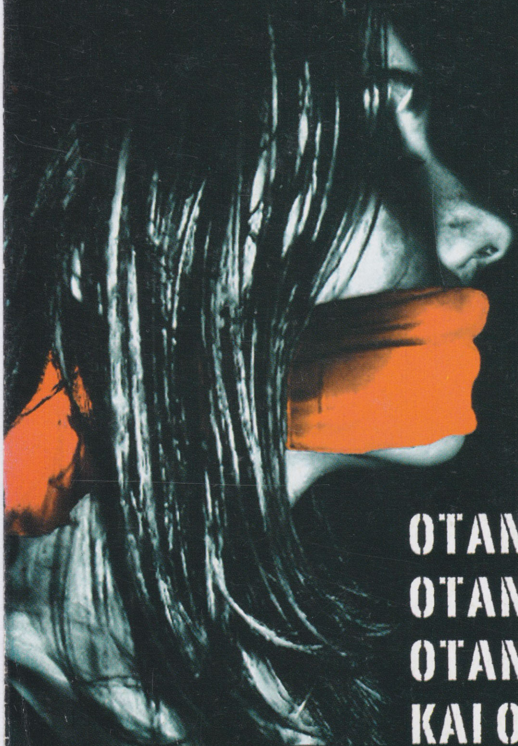
για την Πατρίδα και τον Λαό!

ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΥΡΩΠΗ

Στον Αγώνα για μια Νέα Ελλάδα, δεν είσαι μόνος σου!

ΑΘΗΝΑ: Σωκράτους 48, τηλ. 6979268469 / ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Γούναρη 21-23 τηλ. 6975678628 / ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Καζαντζάκη 4 τηλ. 2310 521842
ΚΑΛΑΜΑΤΑ: Αριστομένους και Κουμάντου 3 τηλ. 6979323483

ΑΡΚΑΔΙΑ 6974987698 ΒΟΛΟΣ 6972802167 ΛΑΜΙΑ 6977238377 ΚΑΣΤΟΡΙΑ 6972230176 ΙΩΑΝΝΙΝΑ 6978154582 ΚΟΖΑΝΗ 6999394236 ΧΑΛΚΙΔΑ 6955282254 ΧΑΝΙΑ 6977653273 ΠΥΡΓΟΣ 6981949492 ΑΡΓΟΛΙΔΑ 6997174371 ΑΓΡΙΝΙΟ 6944096340 ΗΡΑΚΛΕΙΟ 6978173294 ΕΒΡΟΣ 6947179504 ΚΥΚΛΑΔΕΣ 6930853966 ΠΑΤΡΑ 6983367911 ΛΑΚΩΝΙΑ 6981565049 ΚΑΛΥΜΝΟΣ 6977736906 ΗΜΑΘΙΑ 6983291271 ΞΑΝΘΗ 6930847041

ΟΠΟΙΟΣ ΠΟΛΕΜΑ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΤΑΝ Ο ΛΑΟΣ ΜΑΣ ΚΑΤΑΠΙΕΖΕΤΑΙ ...
ΟΤΑΝ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΞΕΠΟΥΛΙΕΤΑΙ...
ΟΤΑΝ Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ...
ΚΑΙ ΟΠΟΥ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΑΡΑΝΟΜΕΙ...

ΤΟΤΕ ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΑ!

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ 2009: ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΨΗΦΙΖΟΥΝ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΑΟ!

ΛΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

«Για μία Μεγάλη Ελλάδα σε μία Ελεύθερη Ευρώπη»